

AMOS

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN HET BOEK VAN DEN PROFEET AMOS.

Hoewel deze profeet een weinig voor Jesaja optrad, toch was hij niet, zoals sommigen gemeend hebben, de vader van Jesaja, Jesaja 1:1, want in 't Hebreeuws zijn hun namen zeer verschillend; ook hun families waren zeer verschillend, want Jesaja was een hoveling, Amos een landbouwer. Amos betekent eer, last, vanwaar de Joden ene overlevering hebben, dat hij zwaar ter tale was, en met stamelende lippen sprak; met het oog op zijn naam mogen wij veeleer zeggen, dat zijn woorden van gewicht waren en zijne profetie de last des Heeren was. Hij was, zoals de meesten menen, uit Juda, maar profeteerde hoofdzakelijk tegen Israël, en te Bethel, Hoofdstuk 7:13. Sommigen vinden, dat zijn stijl zijne afkomst verradert, en eenvoudiger, boerser is dan die van sommige andere profeten; dat zie ik niet in; maar het is duidelijk, dat, wat hij zei, overeenstemt met de woorden van zijn tijdgenoot Hosea, opdat in den mond van twee getuigen alle woord bestaan zal. Uit zijn twist met Amazia, den priester van Bethel, blijkt, dat hij bij zijn werk tegenstand ondervond, maar een man van onverschrokken vastberadenheid was, getrouw en stoutmoedig in het bestrijden van de zonde en het afkondigen van Gods oordelen er over, vermanende en aandringende tot berouw en verbetering. Hij begint met bedreigingen tegen de naburige volken, die Israël vijandig waren, Hoofdstuk I en 2. Dan roept hij Israël tot verantwoording, en veroordeelt hen om hun afgoderij, hun onwaardigen wandel onder de gunsten, die God hun geschonken had, en hun onverbeterlijkheid onder zijne oordelen, Hoofdstuk 3, 4. Hij roept hen op tot berouw, Hoofdstuk 5, en verwerpt hun huichelachtige offers, zolang zij zich niet bekeren. Hij voorspelt de verwoesting, die over hen komen zou, ondanks hun zekerheid, Hoofdstuk 6, enige bijzondere oordelen, Hoofdstuk 7, in 't bijzonder over Amazia; en na andere vermaningen en bedreigingen, Hoofdstuk 8, 9, besluit hij met de belofte van de oprichting van het koninkrijk van den Messias en de gelukzaligheid van Gods geestelijk Israël daarin, juist zoals de profetie van Joel eindigde. Na de opening van de wonde door vermaningen en dreigingen, waardoor zij tonen, dat alles verkeerd is, openbaren deze profeten in de beloften van de genade van het Evangelie het middel, dat alleen bij machte is om alles weer in 't reine te brengen.

HOOFDSTUK 1

1 De woorden van Amos, die onder de veeherderen was van Thekoa, dewelk hij gezien heeft over Israel, in de dagen van Uzzia, koning van Juda, en in de dagen van Jerobeam, zoon van Joas, koning van Israel; twee jaren voor de aardbeving.

2 En hij zeide: De HEERE zal brullen uit Sion, en Zijn stem verheffen uit Jeruzalem; en de woningen der herderen zullen treuren, en de hoogte van Karmel zal verdorren.

3 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Damaskus, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat zij Gilead met ijzeren dorswagens hebben gedorst.

4 Daarom zal Ik een vuur in het huis van Hazael zenden, dat zal de paleizen van Benhadad verteren.

5 En Ik zal den grendel van Damaskus verbreken, en zal uitroeien den inwoner van Bizeat-aven, en dien, die den scepter houdt, uit Beth-eden; en het volk van Syrie zal gevankelijk weggevoerd worden naar Kir, zegt de HEERE.

6 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Gaza, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat zij Mijn volk gevankelijk hebben weggevoerd met een volkomen wegvoering, om aan Edom over te leveren.

7 Daarom zal Ik een vuur zenden in den muur van Gaza, dat zal haar paleizen verteren.

8 En Ik zal den inwoner uitroeien uit Asdod, en dien, die den scepter houdt, uit Askelon; en Ik zal Mijn hand wenden tegen Ekron, en het overblijfsel der Filistijnen zal vergaan, zegt de Heere HEERE.

9 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Tyrus, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat zij Mijn volk met een volkomen wegvoering hebben overgeleverd aan Edom, en niet gedacht aan het verbond der broederen.

10 Daarom zal Ik een vuur zenden in den muur van Tyrus, dat zal haar paleizen verteren.

11 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Edom, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat hij zijn broederen met het zwaard heeft vervolgd, en zijn barmhartigheden verdorven; en dat zijn toorn eeuwiglijk verscheurt, en hij zijn verbolgenheid altoos behoudt.

12 Daarom zal Ik een vuur zenden in Theman, dat zal de paleizen van Bozra verteren.

13 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen der kinderen Ammons, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat zij de zwangere vrouwen van Gilead hebben opengesneden, om hun landpale te verwijden.

14 Daarom zal Ik een vuur aansteken in den muur van Rabba, dat zal haar paleizen verteren; met een gejuich ten dage des strijds, met een onweder ten dage des wervelwinds.

15 En hunlieder koning zal gaan in de gevangenis, hij en zijn vorsten te zamen, zegt de HEERE.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. De algemene titel van deze profetie, vers 1, en de algemene inhoud er van, vers 2.

II. Gods bijzondere twist met Syrië, vers 3-5, met Palestina, vers 6- 8, met Tyrus, vers 9, 10, met Edom, vers 11, 12, en met Ammon, vers 13-15 om hun wreedheid tegen zijn volken het vele onrecht dat zij hun gedaan hadden. Dit verklaart Gods twist met de heidenen, Joël 3:2.

Amos 1:1-15

Hier is,

I. Het algemene karakter van deze profetie. Zij bestaat uit de woorden, die de profeet gezien heeft. Zijn woorden te zien? Ja, de woorden van God, de apostelen spreken van het Woord des levens, dat zij niet alleen gehoord, maar met eigen ogen gezien, dat zij aanschouwd, en dat hun handen getast hadden, 1 Johannes 1:1. Zo iets werkelijk bestaande is het woord van God. De profeet zag deze woorden, dat wil zeggen,

1. Zij werden hem geopenbaard in een gezicht, zoals gezegd wordt dat Johannes de stem zag, die tot hem sprak Openbaring 1:12.

2. Wat er door voorspeld werd, was voor hem zo zeker alsof hij het met zijn lichamelijke ogen gezien had. Het betekent, hoe sterk hij was in dat geloof, dat het bewijs is van de zaken, die men niet ziet.

II. De persoon, door wie deze profetie gezonden werd-Amos, die onder de veehoeders was van Thekoa, en er een van was. Sommigen menen, dat hij een rijk veehandelaar was, hetzelfde woord wordt gebruikt voor de koning van Moab, 2 Koningen 3:4, Hij was een veehandelaar, het is waarschijnlijk, dat hij geld met zijn zaak verdiende, en toch moet hij die in de steek laten, om (God als profeet te volgen. Anderen menen, dat hij een arme veehoeder was, want wij vinden, Hoofdstuk 7:14, 15, dat hij wilde vijgen las, een armelijke broodwinning, waarmee hij maar nauwelijks zijn brood verdienen kon, en dat God hem, als David van achter de kudde nam, en, evenals Eliza van achter de ploeg. Menigeen werd voor aanzienlijke werkzaamheden opgeleid, in het rustige, onschuldige, tot nadenken stemmende werk van schaapherder. Als God een profeet wilde zenden om Zijn volk te vermanen en te waarschuwen, dan gebruikte Hij een schaapherder, een veehoeder om dat te doen, want zij waren geworden als het paard en een muilezel die geen verstand hebben, ja, erger dan de os die de krib zijns Heeren kent. God verkiest soms het dwaze van de wereld, opdat Hij de wijzen beschamen zou, 1 Corinthiers 1:27. Die God begiftigd heeft met bekwaamheid tot Zijn dienst, moeten niet veracht of ter zijde gesteld worden om de geringheid van hun afkomst of hun eerste optreden. Hoewel Amos zelf zich niet schaamde om te erkennen, dat hij een herder was, mogen anderen hem dat niet voor de voeten werpen, of er hem minder om achten.

III. De personen, wie dit boek aangaat, het is Israël, het zijn de tien stammen, die nu gerijpt waren in de zonde, en snel rijpten voor hun verderf. God had hun profeten onder hen verwekt, Hoofdstuk 2:11, maar zij sloegen geen acht op hen, daarom zendt God hun één van Thekoa, in het land van Juda, opdat hij te meer gewaardeerd mocht worden, omdat hij uit een ander land kwam, en misschien werd hij te eer uitzijn eigen land gezonden, omdat hij daar veracht werd als gewezen herder. Zie Mattheus 13:55, 57.

IV. De tijd, waarin deze profetieën uitgesproken werden.

1. De tijd van het boek is aangegeven, evenals men dat deed met wetten, volgens de regering van de koningen, onder welke de profeet werkzaam was. Het was in de dagen van Uzzia, de koning van Juda, toen dat koninkrijk zeer voorspoedig was, en van Jerobeam, de tweede koning van Israël van die naam, toen dat koninkrijk tamelijk voorspoedig was, toch moest hun beide gezegd worden, zowel aan welke zonden zij zich schuldig hadden gemaakt, als welke

oordelen om deze zonden over hen komen zouden, opdat zij niet, door de tegenwoordige schijn van voorspoed bedrogen, zich vleien zouden 't zij met de gedachte, dat zij onschuldig waren, of met de verwachting van altijddurende zekerheid.

2. De tijd is nog nader bepaald door een bijzondere gebeurtenis, waarop deze profetie betrekking heeft, het was twee jaren voor de aardbeving, die voorgevallen is in de dagen van Uzzia, Zacheria 14:5, welke het volk hevig verschrikte, want daar wordt gezegd, dat zij vloten voor de aardbeving. Maar hoe konden zij er aan ontvlieden? Sommigen gissen, dat deze aardbeving was ten tijde van Jesaja's visioen, toen de posten van de dorpelen zich bewogen, Jesaja 6:4. De overlevering van de Joden zegt, dat het juist gebeurde in de tijd, toen Uzzia's aanmatiging inbreuk maakte op het ambt van de priesters, en hij binnenging om wierook te branden, 2 Kronieken 26:16. Josephus vermeldt deze aardbeving, Antiq. 9:11, en zegt: "een halve berg werd er door losgescheurd en achthonderd meter ver in de vlakke verplaatst, de tuin van koning werd er door verwoest". God waarschuwde er door deze profeet twee jaar tevoren voor, dat Hij daardoor hun huizen slaan zou, Hoofdstuk 3:15

V. De inleiding tot deze profetieën, waarin het plan in 't algemeen vervat is, vers 2 :De Heer zal brullen uit Sion. Zijn bedreigingen door Zijn profeten en de uitvoering van die bedreigingen door Zijn leidingen, zullen even verschrikkelijk zijn als het brullen van een leeuw is voor de herders en hun kudden. Amos spreekt hier dezelfde taal als zijn tijdgenoten Hosea, Hoofdstuk 11:10, en Joel, Hoofdstuk 3:16. De leeuw brult, voordat hij verscheurt, God waarschuwt, voordat Hij slaat.

1. Vanwaar deze waarschuwing komt-uit Sion en Jeruzalem, van de orakels van God, daar uitgesproken, want door dezelve wordt uw knecht klaarlijk vermaand, Psalm 19:12. Onze God, wiens bijzondere woning daar is, zal volmachten uitgeven tot uitvoering van oordelen over het land. Zie Jeremia 25:30. Te Sion was het verzoendeksel, van daar brult de Heer, wat betekent, dat Gods gerechtelijke daden met genade bestaanbaar zijn, ja, daar het een waarschuwing is, zijn het in werkelijkheid daden van genade. Wij worden gekastijd, opdat wij niet veroordeeld worden.

2. De uitwerking, die de waarschuwing heeft De woningen van de herders treuren, of omdat zij de leeuw vrezen of omdat zij gevoelen wat door die vergelijking betekend wordt, de gevolgen van een grote droogte, Hoofdstuk 4:7, die de hoogte van Karmel, van de vruchtbaarste velden, deed verdorren en tot een woestijn worden, Joel 1:12-17.

Wat de Heere hier zegt, kan verklaard worden met wat Hij zegt in Jeremia 12:14, Alzo zegt de Heere: Aangaande alle Mijn boze naburen die de erfenis aanroeren van Mijn volk Israël, zie, Ik zal. ze uit hun land uitrekken. Damaskus lag dicht bij Israël aan de noordzijde, Tyrus en Gaza ten westen, Edom ten zuiden, Ammon en, in 't volgende hoofdstuk, Moab ten oosten, zij waren allen te eniger tijd, op een of andere wijze, smartende doornen en pijndoende distelen boze naburen, voor Israël geweest en omdat God de zaak van Zijn volk tot de fijne maakt noemt Hij hen hier Zijn boze naburen, en verschijnt hier om met hen af te rekenen. De wijze van handelen met ieder van hen is, ten dele, dezelfde, en daarom voegen wij ze tezamen, en toch is er in elke iets bijzonders.

I. Laat ons zien, wat tegen hen allen, beide als beschuldiging en als vonnis, herhaald wordt. De twist, die God met ieder van hen heeft, wordt ingeleid door: Alzo zegt de Heere, JHWH, de

God van Israël. Hoewel deze volken Hem niet als hun God willen dienen, toch zullen zij ondervinden, dat zij Hem verantwoording schuldig zijn als hun Rechter. De God van Israël is de God van de ganse aarde, en heeft hun iets te zeggen dat hen zal doen beven. Tegen hen brult de Heer uit Sion. En voordat God door de profeet Israël en Juda bedreigt, spreekt Hij oordelen uit tegen die volken, van wie Hij gebruik gemaakt had als hun gesel, omdat zij dat waren, hetgeen een domper zou zijn op hun trots en onbeschaamdheid en een verlichting voor Zijn volk in hun moedeloosheid, want daaruit konden zij zien, dat God Zijn belangstelling in hen niet verloren had, en daarom mochten zij hopen, dat zij hun invloed bij Hem niet verloren hadden. Wat betreft al die volken die hier voor de vierschaar staan,

1. De aanklacht, tegen hen opgesteld, is in zover dezelfde,

a. Dat zij in 't algemeen beschuldigd worden van drie overtredingen en van vier, dat wil zeggen van vele overtredingen, zoals wij met een of twee weinige bedoelen, bedoelen wij met drie of vier vele, zoals een man, die zeer gelukkig is, in 't Latijn "terque quaterque beatus-" drie- en vierwerf gelukkig genoemd wordt, of van drie en vier, dit is zeven overtredingen, het getal van de volmaaktheid, hetgeen betekent, dat zij de maat van hun ongerechtigheid vol hebben gemaakt, en rijp zijn voor het verderf, of van drie, dat wil zeggen verschillende zonden, en een vierde in 't bijzonder, die voor ieder van hen met name genoemd wordt, wat met de andere drie niet het geval is, zie ook Spreuk. 30:15,18,21,29, waar wij lezen van drie dingen, ja vier, waarbij een in 't bijzonder bedoeld schijnt te zijn.

b. Dat de bijzondere zonde, die als vierde genoemd wordt, de zonde van de vervolging is, het is een of ander kwaad, het volk van God aangedaan, dat hun ieder afzonderlijk verweten wordt, want vervolging is de zonde, die de maat van een volk vol maakt, en deze zonde is het, waarom vooral met hen afgerekend zal worden. Ik ben hongerig geweest en gij hebt Mij niet te eten gegeven, zoveel te meer als gezegd moet worden: Ik ben hongerig geweest en gij hebt Mij Mijn eten ontnomen.

2. Het oordeel over hen uitgesproken is in zover hetzelfde,

a. Dat hun zonde zo'n omvang heeft aangenomen, dat God hun straf niet zal wenden. Al heeft Hij hun lang uitstel gegeven, en dikwijls de straf afgewend, toch zal Hij dat nu niet langer doen, maar het recht zal zijn loop hebben. "Ik zal het niet herroepen", lezen sommigen, "Ik zal de stem, die uit Sion en Jeruzalem verheven is, niet herroepen, vers 2, maar dood en verschrikking verkondigen aan de zondige volken". Het vonnis is onherroepelijk. God heeft het gesproken, en Hij zal het niet herroepen. Al verdraagt God lang, Hij zal niet altijd verdragen van hen, die Hem tergen, en als het besluit uitgevaardigd is, zal het ook uitgevoerd worden.

b. Dat God een vuur onder hen zenden zal, dat wordt gezegd ten opzichte van al deze boze naburen, vers 4, 7,10, 12, 14. God zal een vuur zenden in hun steden. Als het vuur steden, dorpen en huizen in de as legt, opzettelijk of toevallig, moet God daarin erkend worden, het is door Hem gezonden. De zonde blaast het vuur van Zijn ijver aan en dat steekt andere varen aan.

II. Laat ons zien, wat, beide, als beschuldiging en als vonnis, vermeld wordt aangaande ieder van hen afzonderlijk, opdat ieder zijn deel hebbe.

1. Van Damaskus, de hoofdstad van Syrië, een koninkrijk, dat dikwijls lastig geweest was voor Israël.

a. De bijzondere zonde van Damaskus was de wrede behandeling van de Gileadieten: Zij hebben Gilead met ijzere dorswagens gedorst, vers 3, wat men letterlijk verstaan kan, dat zij hen martelden en op wrede wijze ter dood brachten al wie zij van de inwoners van Gilead in handen kregen, zoals David de Ammonieten onder zagen en bijlen legde, 2 Samuel 12:31. Wij lezen hoe onmenselijk Hazaël, de koning van Syrië, tegen Israël oorlog voerde, 2 Koningen 8:12, hij verpletterde hun kinderen, en sneed de zwangere vrouwen open, en zie welk een verwoesting hij in hun land aanrichtte, 2 Koningen 10:32, 33. Of het kan figuurlijk verstaan worden, van zijn verwoesting van het land, en deze zelfde vergelijking wordt in de geschiedenis gebruikt, 2 Koningen 13:7, Hij bracht ze om en maakte ze dorsende als stof. Dikwijls doen de mensen in hun goddeloosheid onrechtmatig, wat God hun naar recht toelaat te doen, maar waarvoor zij streng gestraft zullen worden. De kerk wordt Gods dorsing en de tarwe Zijns dorsvloers genoemd, Jesaja 21:10, maar als mensen er hun dorsing en het kaf van hun dorsvloer van maken, dan zullen zij er zeker meer van horen.

b. De bijzondere straf van Damaskus is,

A. Dat het vuur, 't welk gezonden wordt, in de eerste plaats het hof zal aantasten, niet de hoofdstad, niet de andere steden, maar het huis van Hazaël, dat hij gebouwd heeft, en het zal Benhadads paleizen verteren, de koninklijke paleizen, bewoond door de koningen van Syrië, waarvan velen die naam droegen. Zelfs koninklijke paleizen zijn geen bescherming tegen de oordelen van God, hoe rijk ook gemeubileerd, hoe sterk ook verdedigd.

B. Dat de vijand zijn weg zal banen in de stad, vers 5 : Ik zal de grendel van Damaskus verbreken, en dan gaat de poort van zelf open. Of het kan figuurlijk verstaan worden, namelijk al datgene, waarop men vertrouwt als de sterkte en veiligheid van die grote stad, zal te kort schieten en onvoldoende blijken. Als Gods oordelen met een opdracht komen, is het ijdel te denken, dat zij afgewend kunnen worden.

C. Dat het volk met het zwaard zal uitgeroeid worden. Ik zal uitroeien de inwoner uit Bikeat-Aven, het dal van de afgoderij, want de goden van de Syriërs waren dalgoden, 1 Koningen 20:23, werden in de dalen vereerd, zoals de afgoden van de Israëlieten op de hoogten gediend werden en dien, die de scepter houdt uit Beth-Eden de een of andere kleine koning, die zich beroemde de scepter te houden te Beth-Eden, het huis van vermaak. Beide die zich overgaven aan afgoderij en die verslaafd waren aan zinnelijke genietingen, zouden tezamen afgesneden worden.

D. Dat het volk in zijn geheel weggevoerd zal worden. Het zal gevankelijk weggevoerd worden naar Kir, in het land van de Meden. Wij vinden de vervulling hiervan in 2 Koningen 16:9, omtrent vijftig jaar hierna, toen de koning van Assyrië optoog tegen Damaskus en het innam en het gevankelijk naar Kir veerde, en Rezin doodde, op aanstoken van Achaz, de koning van Juda.

2. Van Gaza, een stad van de Filistijnen en nu de hoofdstad van dat land De bijzondere zonde van de Filistijnen was, dat zij Gods volk hadden weggevoerd met een volkomen wegvoering, 't zij Israël of Juda, wat naar sommiger mening slaat op de inval, onder Joram gedaan, toen zij alle have van de koning, ook zijn kinderen wegvoerden, 2 Kronieken 21:17, of misschien slaat

het op het vangen van degenen, die een schuilplaats bij hen zochten, toen Sanherib in Juda viel, en het verkopen van hen aan de Grieken Joel 3:4-6, of, zoals hier, aan de Edomieten die altijd de gezworen vijanden waren van het volk van God. Zij spaarden niemand, maar namen alles mee, waar zij de hand aan konden slaan, met de bedoeling, zo mogelijk, hen uit te roeien, Psalm 83:5.

b. De bijzondere straf van de Filistijnen is, dat het vuur, dat God zenden zal, de paleizen van Gaza zal verteren, en dat de inwoners van de andere steden, Asdod of Azotus, Askelon en Ekron, uitgeroeid zullen worden, en God zal hun ondergang zo volkomen maken als zij van plan waren met Gods volk, toen zij hen volkomen wegvoerden, want ook het overblijfsel van hen zal vergaan, vers 8. God zal niemand overlaten van degenen, die niemand van Zijn volk en kerk dachten over te laten.

3. Van Tyrus, die stad, beroemd om rijkdom en kracht, die zelf een koninkrijk was, vers 9..

a. De bijzondere zonde van Tyrus is de overlevering met een volkomen wegvoering aan Edom, dat wil zeggen het verkopen aan de Edomieten van diegenen, die van Israël bij hen een schuilplaats zochten, of in hun handen vielen, zonder zich te bekommeren om de harde behandeling, waaraan zij hen blootstelden, als zij er maar winst bij maakten. Zij vergaten aldus het verbond van de broeders, het bondgenootschap tussen Salomo en Hiram, de koning van Tyrus 1 Koningen 5:12, dat zo intiem was, dat Hiram Salomo zijn broeder noemde, 1 Koningen 9:13. Het is een grote verzwaring van vijandschap en boosheid, als zij een schending zijn van vriendschap en een verbond van de broeders.

b. Er is niets bijzonders in de straf van Tyrus, maar zijn paleizen zullen verteerd worden, wat ook gebeurd is, toen Nebukadnezar het na een hele" van dertien maanden innam. Hun kooplieden waren allen vorsten, en hun woningen als paleizen, maar het vuur zal er niet meer van overlaten dan of het hutten waren.

4. Van Edom, de nakomelingschap van Ezau.

a. Hun bijzondere zonde was een onbarmhartige, onvermoeide vervolging van het volk van God, en dat zij van alle gelegenheden gebruik gemaakt hadden om het kwaad te doen, vers 11 : Hij heeft zijn broeder met het zwaard vervolgd niet alleen van ouds, toen de koning van Edom de wapens opvatte om de doortocht van de kinderen Israëls door zijn landpalen te beletten Numeri 20:18, maar ook daarna, altijd en bij iedere gelegenheid, zij hadden geen kracht en moed genoeg om hun het hoofd te bieden op het slagveld, maar, als een andere vijand Juda of Israël op de vlucht gedreven had, dan voegden de Edomieten zich bij de vervolgers vielen op de achterhoede aan, doodden, wat al half dood was, en zoals lafaards gewoonlijk doen, als zij het voordeel hebben boven hun vijand verdierven hun barmhartigheden. Die het minst moedig zijn, zijn gewoonlijk het wreedst. Dat was Edom, zijn boosheid verloor zijn barmhartigheid, hij legde alle menselijk gevoel af en nam de woestheid aan van een roofdier, en als zodanig verscheurde hij, zijn troon verscheurde eeuwiglijk. Zijn wreedheid was onverzadelijk, en hij had nooit genoeg bloed van Israël gedronken, maar als de bloedzuigers riep hij altijd om meer. Geef, geef. Ja, hij behield zijn verbolgenheid altoos, als hij voorwerpen voor zijn toorn miste, en gelegenheid om die te tonen, hield hij die in, bewaarde hem in zijn hart rolde hem onder zijn tong als een lekker beetje en bij de eerste gelegenheid de beste spuwde hij die Israël in het gelaat. Vervloekt zij zo'n wrede toorn en zulk een heftige, razende verbolgenheid, die mensen tot duivelen maakt, die omgaan, zoekende wat zij mogen verslinden zo geheel anders dan God

die de troon niet eeuwig behoudt. Edoms loosheid was onnatuurlijk, want hij vervolgde zijn broeder, die hij had moeten beschermen, zij was erfelijk, alsof zij aan de familie was nagelaten als een erfenis, wijl Ezau Jakob haatte, en de tijd zelf kon die niet doen uitslijten, neen, zelfs niet het broederlijk gedrag van Israël jegens hem, Deuteronomium 2:4, en de uitdrukkelijk gegeven wet, Deuteronomium 23:7 De Edomiet zult gij voor geen gruwel houden want hij is uw broeder.

b. Er is niets bijzonders in zijn straf, maar, vers 12, een vuur zal zijn paleizen verteren. Het vuur van onze toorn tegen onze broeders ontsteekt het vuur van Gods toorn tegen ons.

5. Van de Ammonieten, vers 13-15.

a. Zie met hoeveel hevigheid hun toorn zich keerde tegen het volk van God, zij juichten niet alleen over hun rampen, zoals wij vinden in Ezechiël 25:26, maar zij behandelden hen zelf met barbaarsheid, zij hebben de zwangere vrouwen van Gilead opengesneden, een voorbeeld van wreedheid, waarvan de vermelding alleen iemand een huivering door de leden jaagt, men zou het niet voor mogelijk houden, dat iemand van het menselijk geslacht zo onmenselijk zou zijn Hazael was er schuldig aan, 2 Koningen 8:12. Het geschiedde niet maar uit woeste razernij, die zonder nadenken aanvalt op al wat in de weg staat, maar met het duivelse doel om het geslacht van Israël uit te roeien door niet alleen alles te doden, wat geboren was, naar ook alles wat nog geboren moest worden, wat erger was dan de Egyptische wreedheid. Dat was om hun landpalen te verwijderen, om het land van Gilead tot het hun te maken, opdat er niemand zou zijn, die er recht op kon laten gelden, of hen in 't bezit er van storen. Wij vinden in Jeremia 49:1, dat de Ammonieten Gad erfden, dat wil zeggen Gilead, onder voorwendsel, dat Israël geen zonen, geen erfgenamen had. Wij weten, hoe snood de misdaad en hoe zwaar de straf was van de landlieden uit de gelijkenis, die zeiden: Deze is de erfgenaam, komt, laat ons hem doden, en de erfenis zal onze zijn, door inbezitneming. Zie wat de gevolgen zijn van wrede hebzucht, en welke afschuwelijke praktijken dikwijls de toevlucht zijn van hen, die er op azen om hun landpale te verwijderen.

b. Zie, hoe fel het vuur van Gods toorn tegen hen brandde, zou God over die dingen geen bezoeking doen, vooral, wanneer zij Zijn volk worden aangedaan? Zou Zijn ziel zich niet wreken aan zo'n volk als dit is? Zonder twijfel. Het vuur zal aangestoken worden met een gejuich ten dage van de strijd, dat wil zeggen de oorlog zal het vuur ontsteken, het zal een vuur zijn, dat het zwaard vergezelt, of een laaiend vuur, dat een geluid zal maken, als dat van soldaten, gereed om aan te vallen, en het zal zijn als een onweer ten dage van de wervelwind, die met snelheid en woede komt, en alles voor zich neerwerpt. Of deze wervelwind zal zijn als de blaasbalg bij het vuur, om het feller te doen branden, en de brand te verbreiden. In 't bijzonder wordt bedreigd, dat hun koning en hun vorsten tezamen in gevangenis zullen gaan, weggevoerd door de koning van Babel, niet lang na de wegvoering van Juda. Zie welke veranderingen Gods leiding dikwijls in het lot van de mensen maakt, of liever hun eigen zonden, koningen worden gevangenen en vorsten krijgsgevangenen. Milcom zal in gevangenis gaan, sommigen verstaan dit van de god van de Ammonieten, die zij Moloch-een koning noemden. Hij en zijn vorsten, en zijn priesters, die hem dienen zullen in gevangenis gaan, in plaats van hen _e beschermen, zal hij zelf met hen in gevangenis gaan. Die door list en geweld hun landpalen pogen te verwijderen, zullen rechtvaardig uit hun eigen landpalen verdreven en buitengesloten worden, ook is het niet vreemd, als zij, die er geen gewetenszaak van maken op de rechten van anderen inbreuk te maken niet in staat zijn tegenstand te bieden aan degenen, die inbreuk op de hunne maken.

HOOFDSTUK 2

1 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Moab, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat hij de beenderen des konings van Edom tot kalk verbrand heeft.

2 Daarom zal Ik een vuur in Moab zenden, dat zal de paleizen van Kerioth verteren; en Moab zal sterven met groot gedruis, met gejuich, met geluid der bazuin.

3 En Ik zal den rechter uit het midden van haar uitroeien; en al haar vorsten zal Ik met hem doden, zegt de HEERE.

4 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Juda, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat zij de wet des HEEREN verworpen, en Zijn inzettingen niet bewaard hebben; en hun leugenen hen verleid hebben, die hun vaders hebben nagewandeld.

5 Daarom zal Ik een vuur in Juda zenden, dat zal Jeruzalems paleizen verteren.

6 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Israel, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat zij den rechtvaardige voor geld verkopen, en den nooddruftige om een paar schoenen.

7 Die er naar hijgen, dat het stof der aarde op het hoofd der armen zij, en den weg der zachtmoedigen verkeren; en de man en zijn vader gaan tot een jonge dochter om Mijn heiligen Naam te ontheiligen.

8 En zij leggen zich neder bij elk altaar op de verpande klederen, en drinken den wijn der geboeten in het huis van hun goden.

9 Ik daarentegen heb den Amoriet voor hunlieder aangezicht verdelgd, wiens hoogte was als de hoogte der cederen, en hij was sterk als de eiken; maar Ik heb zijn vrucht van boven, en zijn wortelen van onderen verdelgd.

10 Ook heb Ik ulieden uit Egypteland opgevoerd; en Ik heb u veertig jaren in de woestijn geleid, opdat gij het land van den Amoriet erfelijk bezat.

11 En Ik heb sommigen uit uw zonen tot profeten verwekt, en uit uw jongelingen tot Nazireen; is dit niet alzo, gij kinderen Israels? spreekt de HEERE.

12 Maar gijlieden hebt aan de Nazireen wijn te drinken gegeven, en gij hebt den profeten geboden, zeggende: Gij zult niet profeteren.

13 Ziet, Ik zal uw plaatsen drukken, gelijk als een wagen drukt, die vol garven is.

14 Zodat de snelle niet zal ontvlieden, en de sterke zijn kracht niet verkloeken, en een held zal zijn ziel niet bevrijden.

15 En die den boog handelt, zal niet bestaan, en die licht is op zijn voeten, zal zich niet bevrijden; ook zal, die te paard rijdt, zijn ziel niet bevrijden.

16 En de kloekhartigste onder de helden zal te dien dage naakt heenvlieden, spreekt de HEERE.

In dit hoofdstuk,

I. Heeft God een twist met Moab, zoals tevoren met andere volken, vers 1-3.

II. Hij geeft de twist aan, die Hij met Juda had, vers 4,5.

III. Tenslotte begint Hij met Zijn aanklacht tegen Israël, waartoe al het voorafgaande slechts een inleiding is.

1. De zonden, waarvan zij beschuldigd worden-onrechtvaardigheid, onderdrukking, hoererie, vers 6-8.

2. De verzwaring van deze zonden-de tijdelijke en geestelijke gunsten, die God hun geschonken had en die zij met zoveel ondankbaarheid beantwoord hadden, vers 9-12.

3. Gods klacht over hen om hun zonden, vers 13, en een bedreiging met hun verderf, en hun volslagen machteloosheid om dat te verhinderen. vers 14-16.

Amos 2:1-16

Hier is,

I. Het oordeel over Moab, ook een van de omliggende volken. Met hen wordt afgerekend en zij worden gestraft om drie overtredingen en om vier, evenals de andere volken.

1. De vierde overtreding van Moab was evenals van hen, die voor hen voor 't gericht verschenen, wreedheid. Het voorbeeld, dat genoemd wordt, heeft niets te maken met het volk van God, maar met een heiden, zoals zij zelf: De koning van Moab heeft de beenderen van de koning van Edom tot kalk verbrand. Wij vinden, dat er oorlog was tussen de Moabieten en de Edomieten, waarin de koning van Moab, in zijn wanhoop en woede, zijn eigen zoon tot een brandoffer offerde, om zijn afgod te verzoenen, 2 Koningen 3:26, 27. En het schijnt, dat later, hij of één van zijn opvolgers, uit wraakzucht tegen de Edomieten, omdat zij hem tot dat uiterste gebracht hadden, bij gelegenheid, dat hij gelukkig was tegen de koning van Edom, hem levend greep en tot as verbrandde, of hem sloeg en doodde, of de beenderen van de gestorven koning opgroef, in 't bijzonder van degene, die hem zo in 't nauw gebracht had, en ze uit haat en woede tot kalk verbrandde, en misschien maakte hij gebruik van het stof van zijn beenderen om de muren en zoldering van zijn paleis te witten, om zich vrolijk te maken met dat gedenkteken van zijn wraak. "Est vindicta bonum vita incundius ipsa" -De wraak is zoeter dan het leven zelf. Het is barbaars het menselijk lichaam te mishandelen, wij zelf zijn eveneens in het vlees, het is gevoelloos om lijken te mishandelen, ja het is goddeloos, want wij geloven en verwachten hun opstanding, en de dode lichamen van koningen te mishandelen, wier persoon en naam in bijzondere zin geëerbiedigd en ontzien behoort te worden, is een belediging voor hun majesteit, het getuigt van een lage ziel, een dode leeuw te vertrappen, waarvoor men zou sidderen, als hij levend was.

2. Moabs vonnis om zijn overtreding is

a. Het oordeel des doods. Die wreed handelen zullen met wreedheid behandeld worden, vers 2. Moab zal sterven, de Moabieten zullen met het oorlogszwaard afgesneden worden, 't welk doodt met groot gedruis, met gejuich, met geluid van de bazuin, omstandigheden, die het zoveel te verschrikkelijker maken, zoals het brullen van de leeuw een verzwaring is van het verscheuren. De ganse strijd degenen, die strijden, wordt met gedruis gestreden, Jesaja 9:5.

b. Het is een oordeel over hun rechter, die het vonnis had geveld over de beenderen van de koning van Edom, dat zij tot kalk verbrand zouden worden: Ik zal hem uitroeien, zegt God, vers 3, hij zal weten, dat er een Rechter is, hoger de hij. De koning, de voornaamste rechter, de lagere rechters en alle vorsten zullen tezamen afgesneden worden. Als soms het volk lijdt onder de zonde van zijn vorsten, dan zullen ten minste de vorsten zelf niet ontsnappen, Jeremia 48:47. Tot hiertoe is Moabs oordeel.

II. Ook Juda is een buur van Israël en daarom zal dat niet overgeslagen worden, nu de Rechter zitting houdt.

1. Dat volk had zichzelf aan de heidenen gelijk gemaakt en zich met hen vermengd, en daarom is de aanklacht tegen hen in dezelfde vorm als tegen al de andere volken: Om drie overtredingen van Juda en om vier, zal Ik dat niet af wenden, hun zonden zijn even veelvuldig als die van andere volken, en zij worden in enen adem met hen genoemd, Jeremia

9:26: "Egypte, Juda, Edom zij zijn alle gelijk", het vonnis is hier ook hetzelfde, vers 5 :Ik zal een vuur in Juda zenden hoewel het land is, waar God bekend is, en het zal de paleizen van Jeruzalem verteren, al is het de heilige stad, en al is God er vroeger bekend geweest voor een hoog vertrek in haar paleizen, Psalm 48:4. Maar de zonde, waarvan Juda hier beschuldigd wordt, is verschillend van die van alle andere. De andere volken werden gestraft om het onrecht, dat zij de mensen aandeden, maar Juda om de hoon, God aangedaan, vers 4. Zij verachten Zijn inzettingen en volharden in hun ongehoorzaamheid daaraan: Zij hebben de wet des Heeren verworpen, alsof het niet de moeite waard was er kennis van te nemen, en zij in 't geheel geen betekenis had, en daarmee verachten zij de goedheid, rechtvaardigheid en wijsheid, zowel als het gezag en de soevereiniteit van de Wetgever, dat deden zij metterdaad, daar zij Zijn inzettingen niet bewaarden, en geen gewetenswerk van maakten, en er zich niet om bekommerden.

2. Zij eerden Zijn mededingers, hun afgoden, hier hun leugens genoemd, die hen verleid hebben, want een beeld is een leugenleraar, Habakuk 2:18. En die tot de dwaling van de afgoderij verleid worden, worden daardoor tot een menigte andere dwalingen verleid, "Uno dato absurdo mille sequantur" -Een enkele ongerijmdheid heeft duizend andere ten gevolge. God is een oneindige eeuwige Geest, maar, als de waarheid van God door afgoderij in de leugen veranderd is, dan zijn al Zijn waarheden in gevaar eveneens daarin veranderd te worden, aldus deden hun afgoden hen dwalen, en gaf God hen naar recht over aan een kracht van de dwaling, en ook was het geen verontschuldiging voor hun zonden, dat het de leugens waren, die hun vaders nagewandeld hebben, want zij hadden zich liever moeten laten waarschuwen door, dan een voorbeeld te nemen aan hen, die stierven met een leugen in hun rechterhand.

III. Tenslotte komen wij nu aan de woorden, die Amos gezien heeft over Israël. Nadat vermaningen en bedreigingen de rondte hebben gedaan, naderen zij nu het middelpunt om daar te blijven. Hij begint met hen als met de anderen: Om drie overtredingen van Israël en om vier zal Ik dat niet afwenden, als al deze volken om hun ongerechtigheden gestraft worden, zal Israël dan ongestraft blijven? Ziehier, wat hun zonden waren, waarom God hen straffen zou.

1. Het buigen van het recht. Dat was de zonde van hen, aan wie de rechtsbedeling was toevertrouwd, de rechters en overheden en de betrokken partijen. Zij zagen er geen bezwaar in de rechtvaardige voor geld te verkopen en zijn rechtvaardige zaak, als die voor hen kwam, voor een zilverstuk, het vonnis werd geveld, niet naar recht, maar de koopsom woog altijd het zwaarst, en zij verkochten het recht in 't openbaar aan de hoogste bidder. Zij verkochten het leven van de nooddrufte om een paar schoenen, en de zaak van een man, die zoveel niet kon geven, was verloren, en hij zelf was overgegeven aan de genade van die geen genade zullen hebben. Zij willen liever voor weinig, onrecht dan recht doen. Voor een stuk brood zal zo'n man overtreden. Die uit hebzucht hun geweten geweld aandoen, komen er tenslotte toe, om het voor zo goed als niets te doen, zij die beginnen met het recht voor zilver te verkopen, worden mettertijd zo laag, dat zij het om een paar schoenen verkopen, een paar oude schoenen.

2. Het onderdrukken van de armen, en zichzelf bevoordelen door hun onrecht aan te doen: Zij hijgen naar het stof van de aarde, dat wil zeggen, zilver en goud, wit en geel stof, zij begeren het hartstochtelijk, en stellen het vast op het hoofd van de armen, door hun onrechtvaardige afpersingen. Zichzelf te verrijken door anderen te verarmen is een overtreding, waarom God de straf niet zal afwenden, dat is de weg van de zachtmoedige veranderen, door een onrechtvaardige behandeling van degenen, die, zoals zij weten, zacht en geduldig zijn en het

onrecht verdragen. Zij maken inbreuk op hun rechten, doen hun werk teniet, en beletten, dat het recht zijn loop heeft ten gunste van hen, en dulden niet, dat zij hun rechtvaardige zaak verdedigen, dat is hun weg veranderen. Hoe geduldiger de mensen het onrecht dragen, dat hun gedaan wordt, zoveel groter is de zonde van hen, die hun onrecht aandoen, en te meer reden hebben zij om te verwachten, dat God hun vergoeding zal geven en hen wreken zal. Ik ben als een dove, Ik hoor niet, daarom zult Gij verhoren.

3. Afschuwelijke onreinheid, zelfs bloed schande, zoals onder de heidenen niet genoemd werd, zodat een man zijns vaders vrouw had, 1 Corinthiers 5:1, zijn vaders bijzit: De man en zijn vader gaan tot een jonge dochter, één van de zwartste voorbeelden van ongebondenheid en wellust, maar waar de andere ongerechtigheden, namelijk onderdrukking en afpersing zijn, wordt deze ook gevonden, want de wetten van de zedelijkheid houden maar zelden in bedwang, die de banden van de rechtvaardigheid verbroken en haar banden van zich geworpen hebben. Deze goddeloosheid is zo'n hoon van de godsdienst en de belijdenis daarvan, dat zij die er schuldig aan zijn, gerekend worden opzettelijk Gods heilige naam te ontheiligen, en gehaat te maken onder de heidenen, alsof Hij de boosheid goedkeurde, die zij zich veroorloven, daar zij zeggen, dat zij in betrekking tot Hem staan, en alsof Hij precies zo was als zij.

4. Overdadigheid, onder voorwendsel God te eren met hetgeen zij door onderdrukking en afpersing hadden gekregen, vers 8. Zij voegen afgoderij bij hun onrechtvaardigheid, en menen dan voor hun onrechtvaardigheid verzoening te doen door afgoderij.

a. Zij maken zich vrolijk over wat zij de armen afgeperst hebben. Zij leggen zich neer op hun gemak, prachtig gekleed, op de verpande klederen, die zij dezelfde avond terug hadden moeten geven naar de wet, Deuteronomium 24:12, 13, en zij drinken de wijn van de beboeten, degenen, die zij tot een zware boete veroordeeld hebben, terwijl zij in zinnelijke genietingen doorbrengen, wat zij door onrechtvaardigheid verkregen hebben.

b. Zij menen hierover verzoening te doen door de winst van hun onderdrukking op te maken bij elk altaar en de wijn in het huis hun goden te drinken, in de tempels, waar zij hun kalveren dienden, alsof zij God tot deelgenoot van hun misdaden wilden maken door Hem deel te geven aan de winst-een dienst, goed genoeg voor de valse goden, maar de ware God wil niet aldus bespot worden. Hij heeft verklaard dat Hij de roof in het brandoffer haat, en kan niet gediend worden naar Zijn wil dan met hetgeen op eerlijke wijze verkregen is.

Hier: I. Herinnert God Zijn volk Israël aan de grote dingen, die Hij voor hen gedaan had door hen in het bezit te stellen van het land Kanaän, waarvan de tien stammen nu het grootste deel bezaten, vers 9, 10. Wij hebben dikwijls nodig herinnerd te worden aan de gunsten, die wij ontvangen hebben, en die de grootste verzwarende zijn van de zonden, die wij begaan hebben. God geeft ruim en verwijt ons onze laagheid en onwaardigheid niet, noch de wanverhouding tussen Zijn gaven en onze verdiensten, maar Hij verwijt ons te recht onze ondankbaarheid, en slechte beloning van Zijn gunsten, en zegt ons, wat Hij voor ons gedaan heeft, om ons beschaamd te maken, dat wij Hem niet vergelden naar de weldaden, die Hij aan ons gedaan heeft. Kind, gedenk, Israël gedenk,

1. Dat God u uit een diensthuis heeft o gevoerd! uit Egypteland u bevrijd, waar gij anders in slavernij zou zijn omgekomen.

2. Dat Hij u veertig jaar geleid heeft in de woestijn, en u gevoed in de wildernis, waar gij anders van honger waart omgekomen. Gunsten voor onze voorouders zijn gunsten voor ons want, als zij afgesneden waren, zouden wij niet geleefd hebben.

3. Dat Hij plaats voor hen maakte in Kanaän, door de inboorlingen uit te roeien, door een reeks van wonderen, weinig minder dan die, waardoor zij uit Egypte verlost waren: Ik heb de Amoriet voor hun aangezicht verdelgd waarmee hier alle bijgelovige volken bedoeld zijn. Let op de macht van de volken, die hun in de weg stonden, waarop gewezen wordt, opdat God te meer verheerlijkt wordt in hun onderwerping. Zij waren groot van lengte, wiens hoogte was als de hoogte van de cederen en het volk van Israël was bij hen vergeleken als struikgewas, en ook waren zij zeer sterk, niet alleen lang, maar goed gebouwd: Hij was sterk als de eiken. Zijn koninkrijk was uitnemend onder de volken, en ging al zijn naburen te boven. Zijn vestingen schenen onneembaar en zijn strijdkrachten onoverwinnelijk, hij was schoon en statig als de cederboom, hij was krachtig als de stoere eik, maar, toen God daar een wijngaard wilde planten, Psalm 80:8, 9, werd deze Amoriet niet alleen afgesneden, maar ook uitgerukt: Ik heb zijn vrucht van boven en zijn wortels van onderen verdelgd, zodat de Amoriëten niet langer een volk waren, en er nooit meer van gelezen wordt. Zo hoog stelde God Israël. Hij gaf mensen in hun plaats en volken in plaats van hun ziel, Jesaja 43:4. Hoe ondankbaar waren zij dan om Hem aldus te verachten!

4. Dat Hij hun het land van de Amoriet erfelijk bezitten deed, het niet alleen in hun handen gaf, zodat zij er meester van werden "iure belli" -door het oorlogsrecht, maar hun er een beter recht op gaf, zodat het hun werd door de belofte.

II. Eveneens verwijt Hij hun de geestelijke voorrechten en voordelen, die zij als het heilige volk genoten, vers 11. Zij hadden geestelijken steun, daar hun geleerd werd, hoe zij een recht gebruik moesten maken van hun tijdelijke voorrechten, die daarom meer waarde voor hen hadden. Het is waar, dat de tien stammen Gods tempel, altaar en priesterschap niet hadden, maar het was hun eigen schuld, dat zij die in de steek gelaten hadden, en daarom had God hen naar recht in de duisternis kunnen laten maar God heeft zichzelf niet onbetuigd gelaten en hen niet zonder leidlieden om hun de weg te wijzen.

1. Zij hadden profeten, machtige leeraars in vroomheid, door God geïnspireerd, wie bevolen was hun Zijn wil bekend te maken, hun te tonen wat Gode welbehaaglijk is en wat Hem niet behaagt, hen hun fouten te verwijten, en voor het gevaar te waarschuwen, hen in hun moeilijkheden te helpen en in hun ellende te vertroosten. God verwekte hun profeten, bezielde hen voor dat werk en gebruikte hen daarin. Hij verwekte sommigen uit hun zonen, uit hen zelf, zoals Mozes en Christus uit hun broeders verwekt werden, Deuteronomium 18:15. Het was een eer voor hun volk, en voor hun families, dat zij zelf kinderen hadden om Gods boodschappers te zijn, van hun eigen taal, geen vreemden, uit een ander land gezonden, die zij konden verdenken als vooringenomen tegen hun land en hen zelf, maar die hun een goed hart toedroegen, zoals zij wel wisten. Getrouwe dienaren zijn een grote zegen voor elk volk, en het is God, die hen verwekt om dat te zijn, zodat zij te recht beschouwd mogen worden als een eer voor de familie, waartoe zij behoren

2. Zij hadden Nazireërs, die schitterende voorbeelden van vroomheid waren: Ik heb uit uw jongelingen mannen tot Nazireërs verwekt, mannen, die zich door een gelofte aan God en Zijn dienst verbonden, en, in overeenstemming daarmee, zich vele van de geoorloofde zinnelijke genietingen ontzegden, zoals het drinken van wijn en het eten van druiven. Er waren onder hen

jonge mannen, die in de beste tijd waren om de genoegens van dit leven te smaken en er zich toch vrijwillig van afhielden, deze verwekte God door de macht van Zijn genade, om gedenktekenen van Zijn genade te zijn, tot Zijn heerlijkheid, en om Zijn getuigen te zijn tegen de goddeloosheid van die ontaarden tijd. Het is een even grote zegen voor een plaats dat er uitstekende christenen zijn, als dat er uitstekende dominees zijn, want aldus hebben zij het voorbeeld naast de regel. Wij moeten erkennen, dat het een goed voorteken voor een volk is, als God een aantal veelbelovende jongelieden onder hen opwekt, als Hij die jonge mannen tot Nazireërs maakt, vroom, nauwgezet en die zich onthouden van zinnelijke genietingen, en zulke Nazireërs zijn reiner dan sneeuw, witter dan melk, zij zijn inderdaad van de edelsten, want zij zijn gladder dan een saffier, Klaagliederen 4:7. Die zulke mannen, zulke jonge mannen, onder hen hebben, hebben daarmee zo'n groot voordeel, beide als gebod en als bemoediging om godsdienstig te zijn, dat zij eens ter verantwoording geroepen zullen worden, als zij er geen gebruik van maken. Israël wordt hier gestraft, niet alleen om de profeten, maar om de Nazireërs, onder hen verwekt. Voorde waarheid hiervan, beroept hij zich op hen zelf: "Is dit niet also, gij kinderen Israëls? Kunt gij het ontkennen? Hebt gij zelf het voordeel niet begrepen, dat gij had door de profeten en Nazireërs, onder u verwekt?" Het geweten van de zondaars zal voor God getuigen, dat Hij tegenover hen niet te kort geschoten is in genademiddelen, zodat, als zij omkomen, het zal zijn, omdat zij zelf te kort geschoten zijn en van die middelen geen gebruik hebben gemaakt De mannen van Juda zullen zelf oordelen tussen God en Zijn wijngaard, of Hij er meer voor gedaan kon hebben, Jesaja 5:3, 4.

III. Hij beschuldigt hen van misbruik van de genademiddelen, die zij genoten, en van tegenstand tegen Gods plannen met hun, waarom Hij hun deze middelen gaf, vers 12. Wel verre van in het licht te wandelen, rebelleerden zij er tegen, en deden wat zij konden om het weg te nemen, opdat het niet in hun gezicht schijnen zou tot hun overtuiging.

1. Zij deden wat zij konden om goede mensen te verleiden, om hen af te trekken van hun ernstige en nauwgezette vroomheid en hun oprechte wandel. Gij hebt de Nazireërs wijn te drinken gegeven, in strijd met hun gelofte, opdat zij, na die eenmaal gebroken te hebben, ze een andermaal niet meer houden zouden. Sommigen verleidden zij er toe, en door het geveel van hun lippen dreven zij hen aan, anderen drongen zij er toe of maakten hen bevreesd, smaadden en dreigden hen, als zij nauwgezetter waren dan hun burenen, en door hen over te halen om te drinken, maakten zij hen als Nazireërs onmogelijk. Satan en zijn handlangers zijn druk bezig om de harten van jongelieden, die hemelwaarts zien, te bederven, en velen, van wie wij de verwachting hadden, dat zij Nazireërs zouden zijn, hebben zij afvallig gemaakt door hun wijn te drinken te geven, door op hun liefde tot vrolijkheid en genot te werken en hen in gezelschap te brengen, waar gedronken wordt. Menigten van jongelieden, die schone vooruitzichten hadden als voortreffelijke leraren van de godsdienst, hebben gedood door sterke drank, en zijn voor altijd verloren gegaan. En hoe juichen de bewoners van de hel over het verleiden van een Nazireër!

2. Zij deden hun uiterste best om goede dienaren tot zwijgen te brengen en hun de mond te stoppen: "Gij hebt de profeten geboden, zeggende: Gij zult niet profeteren. en bedreigde hen, als zij toch profeteerden, Hoofdstuk 7:12, alsof Gods boodschappers gebonden waren uw bevelen na te komen, en hun boodschap niet over te geven, tenzij gij hun verlof gaf, en ontvingen zodoende de genade van God niet alleen tevergeefs, daar Hij die profeten verwekt had, maar deden die God, in Wiens naam de profeten spraken, de grootst mogelijke belediging aan". Zij hebben heel wat te verantwoorden, die een getrouwe prediking niet kunnen verdragen, en nog veel meer, die ze onderdrukken.

IV. Hij beklagt zich over het onrecht, dat zij Hem door hun zonden aandeden, vers 13 : "Ik ben door u gedekt en het gewicht van uw zonden is als een wagen, die vol garven is die met koren beladen is, te midden van de vreugde in de oogst, zolang als het duurt. Ik ben onder u gedekt. Ik ben door u in 't nauw gebracht en weet niet wat te doen, Hosea 11:8, 9. Ik ben door u beladen en belast en kan het niet langer dragen, en daarom zal Ik mij troosten over mijne wederpartijders Jesaja 1:24. " De grote God klaagt over zonde vooral de zonden van Zijn belijdend volk, als een last voor Hem. Hij heeft verdriet aan dit geslacht, Psalm 95:10, is verbroken door hun hoerachtig hart, Ezechiël 6:9 en al maakt deze overweging het berouw van de zondaar niet zeer diep, zijn verderf zal er zeer groot door worden. De grote God, die de wereld in stand houdt en nooit klaagt, dat Hij onder het gewicht er van gebukt gaat. Hij wordt noch moede noch mat, toch klaagt Hij over de zonden van Israël, en ook over hun huichelachtige dienst, dier. Hij moede is te dragen, Jesaja 1:14. 't Is geen wonder, dat het schepsel zucht, Romeinen 8:22, als de Schepper zegt: Ik ben gedrukt onder hen.

V. Hij bedreigt hen met onvermijdelijke ondergang. En zo lezen sommigen, vers 13 : "Zie, Ik zal uw plaatsen dekken, of nauw maken, gelijk als een wagen drukt, die vol garven is, zij zullen beladen worden met oordelen totdat zij er onder bezwijken, en een geluid maken, als een kar, die te vol geladen is." Die zich niet willen onderwerpen aan de overtuiging van het Woord, die noch daardoor noch door de omgang met hun omgeving zich willen laten overhalen, zullen moeten bezwijken onder het gewicht van Gods oordelen. Als God ons dagelijks met Zijn weldaden overlaadt, en wij Hem desnietteenstaande met onze zonden overladen, hoe kunnen wij dan iets anders verwachten dan dat Hij ons met Zijn oordelen overladen zal? En hier wordt in de drie laatste verzen gedreigd, dat, als God verschijnt, om met dit hemeltergende volk te twisten, zij niet in staat zullen zijn voor Hem te blijven staan van Hem te vlieden, of Hem tegenstand te bieden, want, als God oordeelt, zal Hij overwinnen. Al is Zijn geduld uitgeput, Zijn macht is het niet, en, dat zal de zondaar tot zijn schade ondervinden. Als het Assyrische leger komt om het land te verwoesten door zwaard en gevangenschap, zal niemand ontsnappen, maar iedereen zal delen in de algemene verwoesting.

1. Het zal ijdel zijn, te denken aan vluchten voor de vijand, die komt met de opdracht om alles woest te maken: De snelle zal niet ontvlieden, die beroemd waren om hun gelukkige ontkoming uit ieder gevaar, zullen bevinden, dat hun snelheid niet baat, zij zullen geen tijd hebben om te vluchten, zij zullen geen weg ter ontkoming zien, zij zullen geen kracht en geen geest hebben om het te beproeven, zij zullen ten einde raad zijn en dan zullen zij spoedig aan het einde van hun ontkoming zijn. Zijn zij, als Asahel, licht op hun voeten als een van de reeën, 2 Samuel 2:18 ? toch zullen zij, evenals hij, zoveel sneller hun verderf tegemoet lopen: Die licht is op zijn voeten zal zich niet bevrijden, vers 15. Of zeggen zij, zoals die in Jesaja 30:16 : Op paarden zullen wij vlieden en op snelle paarden zullen wij rijden? Toch zullen zij ingehaald worden: Ook zal die te paard rijd, zijn ziel niet bevrijden van zijn vervolgers. Het paard bevrijdt niet door zijn grote sterkte.

2. Het zal ijdel zijn, aan strijden te denken, God voert strijd tegen hen, en zijn zij sterker dan Hij? Is er enige strijdmacht, die beweren kan tegen de Almachtige opgewassen te zijn? Neen, De sterke zal zijn kracht niet verkloeken. Hij, die gewoonlijk sterk is, zal niet in staat zijn zijn kracht te gebruiken, als hij er toe in de gelegenheid is. En een held, die anderen moest beschermen en verlossen, zal niet in staat zijn zichzelf te bevrijden, zijn ziel te bevrijden, zo staat er, zal zijn leven niet redden. De sterke roeme niet in zijn kracht, en vertrouwde er niet op, maar hij sterkte zich in de Heer zijn God, want in de Heer is een eeuwige rotssteen. En evenals de lichaamskracht te kort zal schieten, zo zullen ook de oorlogswapenen niet baten. De

wapenrusting en de arm zullen beide onvoldoende zijn: En die de boog hanteert zal niet bestaan, al staat hij ook van verre, maar hij zal de vlucht nemen, en niet op zijn eigen boog vertrouwen om hem te redden. Hoe sterk de arm ook is en hoe wel bevestigd de wapenrusting, geen van beide zal baten, als de moed ontbreekt, vers 16 :De kloekhartigste onder de helden, die gewoon was het gevaar onder de ogen te zien, en er niet door verschrikt te worden, zal te die dage naakt heenvlieden, niet allen zonder wapens, daar hij zijn wapens, beide voor aanval en verdediging weggeworpen heeft, maar ook beroofd van zijn schatten, die hij met zich mee te voeren dacht, en hij zal tevreden zijn, als hij zijn ziel tot een buit heeft. Als het God behaagt, neemt Hij het hart van de hoofden des volks van de aarde weg, en doet hen, die plachten te roemen op hun moed, en hun stoute veldtochten, dwalen en sluipen in het woeste, waar geen weg is, Job 12:24.

HOOFDSTUK 3

- 1 Hoort dit woord, dat de HEERE tegen ulieden spreekt, gij kinderen van Israel! namelijk tegen het ganse geslacht, dat Ik uit Egypteland heb opgevoerd, zeggende:
- 2 Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken.
- 3 Zullen twee te zamen wandelen, tenzij dat zij bijeengekomen zijn?
- 4 Zal een leeuw brullen in het woud, als hij geen roof heeft? Zal een jonge leeuw uit zijn hol zijn stem verheffen, tenzij dat hij wat gevangen hebbe?
- 5 Zal een vogel in den strik op de aarde vallen, als er geen strik voor hem is? Zal men den strik van den aardbodem opnemen, als men ganselijk niet heeft gevangen?
- 6 Zal de bazuin in de stad geblazen worden, dat het volk niet siddere? zal er een kwaad in de stad zijn, dat de HEERE niet doet?
- 7 Gewisselijk, de Heere HEERE zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.
- 8 De leeuw heeft gebruld, wie zou niet vrezen? De Heere HEERE heeft gesproken, wie zou niet profeteren?
- 9 Doet het horen in de paleizen te Asdod, en in de paleizen in Egypteland, en zegt: Verzamelt u op de bergen van Samaria, en ziet de grote beroerten in het midden van haar, en de verdrukten binnen in haar.
- 10 Want zij weten niet te doen, dat recht is, spreekt de HEERE; die in hun paleizen schatten vergaderen door geweld en verstoring.
- 11 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: De vijand! en dat rondom het land! die zal uw sterkte van u nederstorten, en uw paleizen zullen uitgeplunderd worden.
- 12 Alzo zegt de HEERE: Gelijk als een herder twee schenkelen, of een stukje van een oor uit des leeuwen muil redt, alzo zullen de kinderen Israels gered worden, die daar zitten te Samaria, in den hoek van het bed, en op de sponde van de koets.
- 13 Hoort en betuigt in het huis Jakobs, spreekt de Heere HEERE, de God der heirscharen;
- 14 Dat Ik, ten dage als Ik Israels overtredingen over hem bezoeken zal, ook bezoeking zal doen over de altaren van Beth-el; en de hoornen des altaars zullen worden afgehouden, en ter aarde vallen.
- 15 En Ik zal het winterhuis met het zomerhuis slaan; en de elpenbenen huizen zullen vergaan, en de grote huizen een einde nemen, spreekt de HEERE.

Een stompzinnig, gevoelloos, onverschillig volk wordt in dit hoofdstuk opgeroepen, om kennis te nemen

I. Van Gods oordelen, tegen hen uitgesproken, en de waarschuwingen, die Hij hun gegeven heeft, van die oordelen, opdat zij daardoor opgewekt worden uit hun zekerheid, vers 1-8.

II. Van de zonden, die onder hen gevonden worden, waardoor God getergd was om aldus te dreigen, aldus te straffen, opdat zij God in Zijn twist met hen zouden rechtvaardigen, en opdat zij, tenzij zij berouw hadden en zich verbeterden, niet anders zouden verwachten, dan dat God zou voortgaan te twisten, vers 9-15.

Amos 3:1-15

De strekking van deze verzen is het volk van Israël te overtuigen, dat God een twist met hen had. Hetgeen de profeet tot hen te zeggen heeft, is, hun te laten weten, dat de Heer iets tot hen te zeggen heeft, vers 1. Zij waren Zijn bijzonder volk boven anderen, kenden Zijn naam en werden er naar genoemd, maar, Ik heb enige weinige dingen tegen u, en zij werden opgeroepen om te horen, wat dat was, opdat zij konden overwegen welk antwoord zij zouden geven, zoals de gevangene voor de balie gelast wordt naar de aanklacht te luisteren. De kinderen Israëls wilden geen acht slaan op de woorden van raad en troost, die God vele malen tot hen gesproken had, en nu zullen zij moeten horen naar de woorden van vermaning en bedreiging, die de Heer tegen hen gesproken heeft, want Hij zal doen naarmate Hij gesproken heeft.

I. Zij moeten weten, dat Gods genade om hen te willen kennen, en de gunsten, die Hij hun geschonken had, hen niet zullen vrijstellen van de straf, die zij verdiend hebben om hun zonden. Israël is een geslacht, dat God uit Egypteland heeft opgeveerd, vers 1, en het was niet meer dan een enkel geslacht, toen het daarheen trok, van daar heeft God het bevrijd van daar heeft Hij het gehaald om een geslacht een volk voor Hem te zijn. Het zijn niet alleen de tien stammen, het koninkrijk van Israël, die hierop acht moeten geven, maar ook dat van Juda, want het wordt gezegd tegen het gehele geslacht, dat God uit Egypteland opgevoerd heeft. Het is een geslacht, dat God boven andere door gunsten onderscheiden heeft, en zich op bijzondere wijze toegeëigend. Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend. Gods kerk in de wereld is een geslacht verwaardigd boven alle geslachten van de aarde. Die God kennen, worden van Hem gekend. God is bekend in Juda, en daarom is Juda meer de enig ander volk bij God bekend. God heeft hen gekend, dat wil zeggen Hij heeft hen verkoren, een verbond met hen gesloten, en met hen omgegaan als met een kennis. Nu, zou men denken, volgt er uit: Daarom zal Ik u sparen, uw fouten door de vingers zien, en u verontschuldigen. Neen: Daarom zal Ik al uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken. Als de gunsten, waardoor God ons onderscheidt niet dienen om ons van de zonde af te houden, zullen zij ook niet dienen om ons aan de straf te onttrekken, ja, hoe dichter iemand bij God staat door zijn belijdenis, en hoe meer vriendelijkheid Hij hem bewezen heeft, zoveel zekerder, zoveel sneller en zoveel strenger zal Hij hem straffen, als hij door een reeks opzettelijke zonden zijn wandel ontheiligt, zijn betrekking tot God schande aandoet, zijn verplichtingen niet nakomt, en de gunsten en eerbewijzen waardoor hij onderscheiden is, minacht. Daarom zullen zij gestraft worden, omdat hun zonden Hem onteren, smaden, en ergeren, meer dan de zonden van anderen, en omdat het noodzakelijk is, dat God zijn eigen eer handhaaft door te doen blijken, dat Hij de zonde haat en het meest in degenen, die Hem het naast zijn, als zij niet slechter dan anderen zijn, zullen zij toch zwaarder dan anderen gestraft worden omdat naar recht verwacht wordt, dat zij veel beter dan anderen zullen zijn. Het oordeel begint van het huis Gods, begint bij het heiligdom, want God zal geheiligd worden in of door degenen, die tot Hem naderen, Leviticus 10:3.

II. Zij moeten weten, dat zij geen troostrijke gemeenschap met God mogen verwachten, tenzij zij eerst vrede met Hem maken, vers 3 :Zullen twee tezamen wandelen, tenzij dat zij bijeengekomen zijn? Neen, hoe zouden zij ook? Waar geen vriendschap is, kon geen gemeenschap zijn, als twee personen in twist zijn, moeten zij eerst hun geschillen vereffenen, voordat zij elkander diensten kunnen bewijzen. Israël had God gehoond, zijn verbond met Hem verbroken, en Zijn gunsten aan Hem slecht beloond, en toch verwachten zij, dat Hij voort zal gaan met hen te wandelen, hun partij te kiezen, voor hen te handelen, en hun de verzekering te geven van Zijn tegenwoordigheid bij hen, hoewel zij niet het hun deden om door berouw en verbetering, welgezind te zijn jegens hun Wederpartij en Zijn toorn af te wenden. Maar hoe kan

dat zijn? zegt God: zolang gij in tegenheid wandelt met God, kunt gij niet andere verwachten dan dat Hij in tegenheid wandelt met u Leviticus 26:23, 24. Wij kunnen niet verwachten dat God bij ons tegenwoordig zal zijn, of voor ons handelen, tenzij wij met Hem verzoend zijn. God en de mens kunnen niet tezamen wandelen, tenzij, dat zij bijeengekomen zijn. Tenzij wij met God overeengekomen zijn in het doel, namelijk Zijn eer, kunnen wij niet op dezelfde weg met Hem wandelen.

III. Zij moeten weten, dat de waarschuwingen, die God hun van de naderende oordelen gaf, niet zonder oorzaak en niet zonder grond waren, niet alleen om hen te vermanen, maar ook stellige verklaringen van Gods toorn tegen hen, waarvan, als zij niet spoedig berouw hadden, zij zonder mankeren de gevolgen zouden ondervinden, vers 4 :Zal een leeuw brullen in het woud, als hij geen roof heeft? Neen, hij brult over zijn prooi. Ook zal een jonge leeuw uit zijn hol zijn stem niet verheffen, tenzij de oude leeuw wat gevangen heeft om hem te brengen, ook zou God u niet aldus waarschuwen, beide door de bedreigingen van Zijn woord, en door mindere oordelen, indien gij niet u zelf door uw zonden tot een prooi voor Zijn toorn had gemaakt, en, indien Hij niet op 't punt was u te overstelpen met verwoestende, vernielende oordelen. De bedreigingen van het woord en de leidingen Gods zijn geen boeman, om kinderen en dwazen bang te maken, maar de noodzakelijke gevolgen van de zonde des mensen en zekere voortekenen van de oordelen Gods.

IV. Zij moeten weten, dat, daar hun eigen goddeloosheid de oorzaak van deze oordelen was, deze niet weggenomen zullen worden voordat zij hun werk verricht hebben, vers 5. Als God verschenen is om met een zondig volk te twisten, dan is het noodzakelijk, dat zij begrijpen

1. Dat het hun eigen zonde is, die hem verstrikt heeft, want zal een vogel in de strik op de aarde vallen, als er geen strik voor hem is? Neen, de natuur spant geen strikken voor de schepselen, maar de kunst des mensen, een vogel valt niet toevallig in een strik, maar door de list van de vogelaar, zo bereidt de leiding van God moeilijkheden voor zondaars en het is in het werk van hun handen, dat zij verstrikt zijn. Verdriet komt niet voort uit het stof, maar het is Gods rechtvaardigheid, en onze eigen goddeloosheid, die ons kastijdt.

2. Niets kan hen uit het net voeren dan hun eigen berouw, want zal men de strik van de aardbodem opnemen, die men met opzet daar gelegd had, als men niets gevangen heeft, wat toch het doel was? zo zal God de beproeving, die Hij gezonden heeft, niet wegnemen, voordat zij haar werk gedaan heeft en tot stand gebracht, waartoe zij gezonden was. Als ons hart naar behoren vernederd is, en wij door onze beproeving er toe gebracht zijn onze zonden te belijden en te verzaken, dan heeft de strik iets gevangen, dan is het doel bereikt, en dan en niet eerder, is de strik verbroken, van de aarde opgenomen en wij zijn verlost in liefde en genade.

V. Zij moeten weten, dat al hun tegenspoeden van Gods hand kwamen en van de raad van Zijn wil, vers 6 :Zal er een kwaad in de stad zijn, in een geslacht, in een volk, dat de Heer niet doet, niet bepaald heeft, en volbracht wat Hij bepaald had? Het kwaad van de zonde is van ons zelf, het is ons eigen werk. Maar het kwaad van de beproeving, 't zij persoonlijke of openbare, is van God en is Zijn werk, wie ook het werktuig is, God is de oorzaak en bewerker er van. Uit Zijn mond gaat het kwade en het goede. Deze overweging, dat, welk kwaad er in de stad is, de Heer dat gedaan heeft, behoort ons er toe te brengen om geduldig ons deel van openbare rampen te dragen en om te pogen aan het doel, dat God er mee heeft, te beantwoorden.

VI. Zij moeten weten, dat de profeten, die hen waarschuwen voor de naderende oordelen hun niets overbrengen dan wat zij van de Heer ontvangen hebben, om aan Zijn volk overgebracht te worden.

1. God maakt tevoren aan de profeten bekend vers 7 : Gewis, de Heer zal geen ding doen, niets van dat kwaad in de stad, bovengenoemd, vers 6, tenzij Hij Zijn verborgenheden aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebben, hoewel het voor anderen een geheim blijft. Daarom weten zij niet, wat zij doen, die de waarschuwingen, die de profeten hun in Gods naam geven, niet ernstig opnemen. Gods profeten zijn Zijn knechten, die Hij gebruikt, om Zijn boodschappen aan de kinderen van de mensen over te brengen. De verborgenheid Gods is bij hen, in zekeren zin is zij met de oprechten, Spreuk. 3:32, voor degenen, die Hem vrezen, Psalm 25:14, maar op bijzondere wijze bij de profeten, voor wie de Geest van de profetie een Geest van de openbaring is. Het zou eer genoeg voor de profeten geweest zijn, als alleen gezegd werd, dat het somtijds God behaagt, aan Zijn profeten te openbaren, wat Hij van plan is te doen, maar het is iets groots, als Hij zegt, dat Hij niets doet dan wat Hij hun openbaart, alsof zij Zijn raadslieden waren. Zal Ik voor Abraham verbergen wat Ik doe, daar hij een profeet is? Genesis 18:17. God zal daarom zeker afrekenen met hen, die Zijn profeten verachten, welke Hij aldus eert.

2. De profeten kunnen alleen datgene aan het volk bekend maken, wat God hun bekend gemaakt heeft, vers 8. De Heer heeft gesproken, wie zou niet profeteren? Zijn profeten tot wie Hij in 't verborgene gesproken heeft door dromen en visioenen, kunnen niet anders doen dan in 't openbaar tot het volk spreken, wat zij van God gehoord hebben. Zij zijn zelf zo vol van die dingen, zo wel verzekerd er van, en er zozeer door getroffen, dat zij er wel van moeten spreken, want uit de overvloed des harten spreekt de mond. Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken, Handelingen 4:20. En ook, behalve de profetische aandrang, waarmee de ingeving gepaard ging, en het woord tot een brandend vuur in hun beenderen maakte, Jeremia 20:9, ontvingen zij bevel van God om over te brengen waarmee zij belast waren, en zij zouden ontrouw geweest zijn aan hun last, als zij dat niet gedaan hadden. De nood was hun opgelegd, evenals de predikers van het Evangelie, 1 Corinthiers 9:16.

VII. Zij moeten weten, dat zij voor God moeten beven bij de duidelijke waarschuwing die Hij hun gegeven had, zoals zij zouden doen,

1. Bij het blazen van de bazuin om kennis te geven van het naderen van de vijand, opdat alle op hun hoede zijn en de wapens grijpen. Zal de bazuin in de stad geblazen worden, dat het volk niet siddert, of te hoop loopt? zoals sommigen lezen, vers 6. Zullen zij niet terstond, verschrikt, bijeenkomen, om te overwegen wat het beste te doen is voor het gemeenschappelijk welzijn? En toch, als God hun door Zijn profeten kennis geeft van het gevaar en hen oproept om zich onder Zijn banier te scharen dan maakt dat geen indruk, eer zullen zij een wachter op de muur geloven dan een profeet door God gezonden, zij zullen eer de oproep van de bevelhebber van de stad geloven dan de bevelen, hun gegeven door de Beheerser van de wereld. God zegt: Luistert naar het geluid van de bazuin, maar zij willen niet luisteren, ja, en zij zeggen het duidelijk, dat zij niet willen, Jeremia 6:17.

2. Bij het brullen van een leeuw. God is de huize van Juda somtijds als een leeuw en als een jonge leeuw, Hosea 5:14. De leeuw brult voordat hij verscheurt, zo waarschuwt God voordat Hij slaat. Als daarom de leeuw tegen een armen reiziger brult, zoals hij tegen Simson deed, Richteren 14:5, moet hij wel in de uiterste ontsteltenis raken, toch breekt de Heer met Sion,

Hoofdstuk 1:2, en niemand is bevreesd, maar men gaat rustig voort, alsof men niet in gevaar is. Als men er geen acht op geeft, zal de overvloedige waarschuwing, aan een zorgeloze wereld gegeven, haar veroordeling te eniger tijd verzwaren. De leeuw heeft gebruld en zij worden niet door vrees bewogen een ark te bouwen. O verbazende stompzinnigheid van een ongelovige wereld, die niet op zich wil laten inwerken, zelfs niet door de schrik des Heeren.

De Israëlieten worden hier opnieuw overtuigd en veroordeeld, en in 't bijzonder wordt er de aandacht op gevestigd van welke misdaden zij overtuigd en tot welke straf zij veroordeeld zijn.

I. Er wordt kennis van gegeven aan de naburige volken. De profeet wordt bevolen het te doen horen in de paleizen van Asdod, één van de hoofdsteden van de Filistijnen, ja, de oproep moet nog verder gehoord worden, tot in de paleizen in Egypteland. "De aanzienlijken van beide deze volken, die in paleizen wonen, die nieuwsgierig zijn naar de zaken van de naburige volken en van het nieuws op de hoogte zijn laat die zich verzamelen op de bergen van Samaria", vers 9. Daar, op een hoge en verheven troon is de Rechter gezeten. Samaria is de misdadiger, die voor de balie staat, laat hen tegenwoordig zijn bij de zitting, want zij zal in 't openbaar gehouden worden, evenals andere terechtzittingen, voor het aangezicht van het land, laat hen een afspraak maken om daar van alle kanten saam te komen, om te oordelen tussen God en Zijn wijngaard. God beroept zich op alle onpartijdige rechtvaardige mensen, Ezechiël 23:45. Zij zullen allen de billijkheid van Zijn gerechtelijke handelingen erkennen, als zij zien, hoe het met de zaak staat. Gods twist met de zondaars behoeft een nauwkeurig onderzoek niet te vrezen, zelfs Filistijnen en Egyptenaars zullen inzien, en zeggen, dat de wegen des Heeren recht zijn, maar onze wegen onrecht. Eveneens worden zij opgeroepen te verschijnen, niet alleen, opdat zij God mogen rechtvaardigen en voor Hem getuigen, dat Hij recht doet, maar opdat zij zichzelf laten waarschuwen, want, als het oordeel van het huis Gods begint, zoals zij zien kunnen, wat zal dan het einde zijn van die vreemden bij Hem zijn? 1 Petrus 4:17. Indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal aan het dorre geschieden? Dit betekent, dat de zonde van Israël zo openbaar was, dat de naburige volken als getuigen tegen hen konden optreden, en daarom was het gepast, dat de straf eveneens openbaar zou zijn. "Als het verborgen had kunnen worden, zouden wij gezegd hebben: Verkondigt het niet te Gath, boodschapt het niet op de straten van Askelon", maar waarom zouden hun vrienden op hun goede naam letten, als zij die zelf niet in aanmerking nemen? Als zij onbeschaamd geworden zijn in zonde, laat hen de schande dragen: "Doet het horen te Asdod, in Egypte."

1. Zij moeten zien, hoe vreselijk de aanklacht is en hoe welbewezen. Zij moeten letten op de inwoners van Samaria, zij moeten van de omliggende heuvels toeschouwen, en zien, hoe ruw en rumoerig zij zijn, en horen, hoe luid het geroep van hun zonde is, gelijk die van Sodom was.

a. Zie op hun straten, en gij zult niets dan beroering en oplopen zien, grote beroerten in het midden van hetzelfde, rede en recht worden bij iedere gelegenheid onder de voet getreden door het geweld en de woede van een bandeloos gepeupel, hetgeen voor ieder volk een zonde en een schande is, en hun verderf nog veroorzaken zal.

b. Zie in hun gevangnissen, en gij zult bemerken, dat zij gevuld zijn met verongelijkte onschuldigen: De verdrukten zijn binnen in hetzelfde, neergeworpen en verpletterd door hun onderdrukkers, overwonnen en overweldigd, en zij hadden geen trooster.

c. Zie naar hun gerechtshoven en gij zult bemerken, dat die in de hoven voorzitten niet weten te doen dat recht is, omdat zij altijd gewoon geweest zijn onrecht te doen, zij handelen, alsof zij

in 't geheel geen begrip hadden van wat recht genoemd wordt, zij bekommeren er zich zelf niet om recht te doen en zorgen evenmin, dat anderen het doen.

d. Zie naar hun schatten en magazijnen, en gij zult bemerken, dat zij vol zijn van geweld en verstoring, met hetgeen op onrechtvaardige wijze verkregen is en nog steeds op onrechtvaardige wijze gehouden wordt. Zodoende hebben zij schatten vergaderd in de laatste dagen, maar het zal zijn toorn als een schat in de dag van de toorn. Wel moet gezegd worden: Zij weten niet te doen wat recht is, die zichzelf verrijken door onrecht te doen.

2. Zij moeten zien, hoe vreselijk het vonnis is en hoe weluitgevoerd, vers 11, 12.

A. Men zal hun land binnenvallen en verwoesten, en merk op hoe de straf aan de zonde beantwoordt.

a. Grote beroerten zijn in het midden van het land, en daarom zal de vijand rondom het land zijn, de Assyrische legers zullen het omringen en op alle punten er binnenvallen. Als de zonde in 't midden van een volk gekoesterd en gekweekt wordt, dan kunnen zij niet anders verwachten dan dat hun vijanden rondom hen zullen zijn, zodat zij, waar zij ook heen gaan, het gevaar in de mond lopen, Lukas 19:43.

b. Zij sterkten zich in hun goddeloosheid, maar de vijand zal hun sterkte van hen neerstorten, die sterkte, die zij misbruikten om de armen te onderdrukken, en allen in hun omgeving geweld aan te doen. De macht, die tot een werktuig van de ongerechtigheid gemaakt wordt, zal rechtvaardig terneergeworpen en gebroken worden.

c. Zij vergaderden schatten in hun paleizen, en daarom zullen hun paleizen uitgeplunderd worden, want wat door onrecht verkregen en gehouden wordt, zal niet lang blijven. Zelfs paleizen zullen geen bescherming geven tegen bedrog en onderdrukking, maar de aanzienlijkste van de mensen, zullen zelf beroofd worden, als zij anderen beroofd hebben, want de Heer is een Wreker over dit alles.

B. Hun landslieden zullen niet ontsnappen vers 12. Zij zullen in de hand van de vijand zijn als een lam in de muil van een leeuw, geheel verslonden en opgegeten, en zij zullen volstrekt niet in staat zijn weerstand te bieden, en als er nog enigen ontsnappen, die noch door het zwaard vallen, noch in gevangenschap gaan, dan zullen dat toch zeer weinigen zijn, en wel van de geringste en armste, gelijk twee schenkels of beentjes van een lam, of misschien een stukje van een oor, dat de leeuw laat vallen, of de herder hem afneemt, als hij de rest opgegeten heeft, zo zal misschien hier en daar iemand ontsnappen uit Samaria en uit Damaskus, als de koning van Assyrië beide overvalt, maar geen noemenswaardig aantal, en die ontsnappen zullen dat met de grootste moeite en gevaar doen, door zich te verbergen in de hoek van het bed, of onder het bed, wat betekent, dat hun moed geheel neergedrukt en gebroken zal zijn en, dat zij in de ure van het gevaar vol schaamte zullen wegkruipen. Zij zullen zich niet verbergen in holen en spelonken, maar in de hoek van het bed, of op de sponde van de koets, namelijk in het slaapvertrek van arme mensen. Zij zullen ternauwernood ontsnappen, zoals voorspeld is aangaande de laatste verwoesting van Jeruzalem, dat er twee op één bed zullen zijn, de één zal aangenomen, de ander verlaten worden. Als Gods oordelen met een opdracht over Zijn volk komen, zal het ijdel zijn aan ontkoming te denken. Sommigen maken tot hun woonstede de hoek van een bed, om hun ogenblikkelijke zekerheid en zinnelijkheid te betekenen, zij zijn op hun gemak alsof zij in bed zijn, maar als God komt om met hen te twisten, zal Hij ze onrustig

maken, zal ze wegnemen uit hun slaap en luiheid. Die zich traag op hun bed uitstrekken als Gods oordelen gekomen zijn, zullen gevankelijk heengaan onder de vorsten, die in gevangenis gaan.

II. Hun zelf wordt er kennis van gegeven, vers 13. Dit moet gehoord en betuigd worden in het huis Jakobs, onder al het zaad van Israël want het is gesproken door de Heer, de God van de heerscharen, die gezag heeft om dit vonnis te vellen, en macht om het uit te voeren, zij moeten van Hem vernemen, dat de dag nadert, dat God de overtredingen Israëls over hen bezoeken zal, dat Hij er onderzoek naar doen en er voor straffen zal, er zal een dag van bezoeking komen, een dag van straf, en op die dag zullen al de dingen, waarop zij trots zijn, en waarop zij vertrouwen, hen begeven en zo zullen zij lijden voor de zonden, die zij daarmee begaan hebben.

1. Wee hun altaren, God zal ze bezoeken. Hij zal een onderzoek instellen naar de zonden, die zij bij hun altaren gepleegd hebben, en in rekening brengen al hun bijgeloof en afgoderij, als hun uitgaven voor hun valse goden, en al hun verwachtingen van hen, en de altaren zelf zullen door Zijn misnoegen getekend worden, want de hoornen van het altaar zullen worden afgehouden, en ter aarde vallen, en daarmee het altaar zelf vervullen en in stukken gebroken worden. Wij vinden, hoe tegen het altaar te Bethel werd geprofeteerd, 1 Koningen 13:2, en dat het onmiddellijk vaneen scheurde, vers 3, en dat de profetie vervuld werd, toen Josia de beenderen uit de graven op dat altaar verbrandde, 2 Koningen 23:15, 16, Dit is een bekrachtiging van die profetie, en schijnt op dezelfde gebeurtenis te doelen. Als de mensen afgodische altaren niet willen verwoesten, dan zal God het doen, en daarmee die ze vereerden. Sommigen menen, dat de hoornen van het altaar al die dingen betekenen, waartoe men zijn toevlucht neemt, en waarop men vertrouwt en die men tot zijn heiligdom maakt, zij zullen alle afgesneden worden, zodat zij geen houvast meer zullen hebben.

2. Wee hun huizen, want ook die zal God bezoeken. Hij zal onderzoek doen naar de zonden, waaraan zij zich schuldig gemaakt hebben in hun huizen, het gestolen goed, dat zij erop getast hebben, en de weelde, waarin zij geleefd hebben: Ik zal het winterhuis met het zomerhuis slaan, vers 15. De adel en de rijke kooplieden hadden hun winterhuizen in de stad en hun zomerhuizen op het land, zo zorgvuldig beschermden zij zich tegen de ongenade van de winter, als men het land te koud vond en van de zomer, als men de stad te heet vond, hoewel het klimaat van dat goede land zo gematigd was, evenals het onze, dat noch hitte noch koude al te groot was. Zij gaven toe aan dwaze liefhebberij in verandering en afwisseling, maar God zal, of door oorlog of door aardbeving, beide het zomerhuis en het winterhuis slaan, geen van beide zal hen beschermen tegen Zijn oordelen. De elpenbenen huizen, zo genoemd omdat de zoldering, of de lambrisering, of sommige ornamenten er van omlijst of ingelegd waren met ivoor, zullen vergaan, zullen verbrand of omvergehaald worden, en de grote huizen zullen een einde nemen, de prachtigste en ruimste huizen, de huizen van hun aanzienlijken zullen er niet meer zijn, of ten minste niet langer van hen zijn. De pracht en praal van de huizen van de mensen, wel verre van hen tegen Gods oordelen te verdedigen, zullen die te smartelijker en pijnlijker maken, daar hun overdaad aan de lijst van hun zonden en dwaasheden toegevoegd zal worden.

HOOFDSTUK 4

1 Hoort dit woord, gij koeien van Basan! gij, die op den berg van Samaria zijt, die de armen verdrukt, die de nooddruftigen verplettert; gij, die tot hunlieder heren zegt: Brengt aan, opdat wij drinken.

2 De Heere HEERE heeft gezworen bij Zijn heiligheid, dat er, ziet, dagen over ulieden zullen komen, dat men u zal optrekken met haken, en uw nakomelingen met visangelen.

3 En gij zult door de bressen uitgaan, een ieder voor zich henen; en gij zult, hetgeen in het paleis gebracht is, wegwerpen, spreekt de HEERE.

4 Komt te Beth-el, en overtreedt te Gilgal; maakt des overtredens veel, en brengt uw offers des morgens, uw tienden om de drie dagen!

5 En rookt van het gedesemde een lofoffer, en roept vrijwillige offers uit, doet het horen; want also hebt gij het gaarne, gij kinderen Israels! spreekt de Heere HEERE.

6 Daarom heb Ik ulieden ook reinheid der tanden gegeven in al uw steden, en gebrek van brood in al uw plaatsen; nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de HEERE.

7 Daartoe heb Ik ook den regen van ulieden geweerd, als er nog drie maanden waren tot den oogst, en heb doen regenen over de ene stad, maar over de andere stad niet doen regenen; het ene stuk lands werd beregend, maar het andere stuk lands, waar het niet op regende, verdorde.

8 En twee, drie steden togen om tot een stad, opdat zij water mochten drinken, maar werden niet verzadigd; nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de HEERE.

9 Ik heb ulieden geslagen met brandkoren en met honigdauw; de veelheid uwer hoven, en uwer wijngaarden, en uwer vijgebomen, en uwer olijfbomen at de rups op; nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de HEERE.

10 Ik heb de pestilentie onder ulieden gezonden, naar de wijze van Egypte; Ik heb uw jongelingen door het zwaard gedood, en uw paarden gevankelijk laten wegvoeren; en Ik heb den stank uwer heirlegeren zelfs in uw neus doen opgaan; nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de HEERE.

11 Ik heb sommigen onder ulieden omgekeerd, gelijk God Sodom en Gomorra omkeerde, u, die waart als een vuurbrand, dat uit den brand gered is; nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de HEERE.

12 Daarom zal Ik u alsoo doen, o Israel! omdat Ik u dan dit doen zal, zo schik u, o Israel! om uw God te ontmoeten.

13 Want zie, Die de bergen formeert, en den wind schept, en den mens bekend maakt, wat zijn gedachte zij, Die den dageraad duisternis maakt, en op de hoogten der aarde treedt, HEERE, God der heirscharen, is Zijn Naam.

In dit hoofdstuk,

I. Worden de onderdrukkers in Israël bedreigd om hun verdrukking van de armen, vers 1-3.

II. De afgodendienaars in Israël worden aan de lust van hun harten overgegeven, vers 4,5.

III. Alle zonden van Israël worden verzwaard door hun onverbeterlijkheid daarin en hun weigering, zich te bekeren en zich te verbeteren, ondanks de verschillende kastijdingen, die de Voorzienigheid hun toegediend had, vers 6-11.

IV. Zij werden uitgenodigd zich ten slotte nog voor God te vernederen, wijl het onmogelijk voor hen is, zich staande te houden tegen Hem, vers 12, 13.

Amos 4:1-13

Hier wordt in de naam van God voorspeld, dat de verdrukkers vernederd en de afgodendienaars verhard zullen worden.

I. Die trotse verdrukkers zullen om hun onderdrukking vernederd worden, want wie onrecht doet, die zal het onrecht dragen, dat hij gedaan heeft.

1. Hoe hun zonde beschreven wordt, vers 1. Zij worden vergeleken met de koeien van Basan, die een soort van vee waren met brede schoften en sterk gespierd, in 't bijzonder als zij, hoewel oorspronkelijk van Basan, weidden op de berg van Samaria, waar de weiden buitengewoon vet waren. Amos was een herder geweest, en hij spreekt de taal van zijn beroep, hij vergelijkt de rijken en aanzienlijken, die in weelde en lekker leefden, met de koeien van Basan, die weelderig en wild waren, niet binnen de perken van hun eigen wei bleven, maar door de heg braken, de hekposten omverliepen, en het grondgebied van de burenschonden, en dat niet alleen, maar ook het kleine vee, dat niet tegen hen opgewassen was, verdrong en met de horens stiet. Die hun zomerhuizen op de berg van Samaria hadden, waar zij heengingen voor frisse lucht, waren even kwaadaardig als de koeien op de bergen van Basan en even boos.

a. Zij verdrukten de arme en nooddriftige zelf, zij verpletterden ze, om er iets voor zichzelf uit te krijgen. Zij maakten misbruik van hun armoede en nooddrift en onbekwaamheid om zichzelf te helpen om hen nog armer en nooddriftiger te maken dan zij al waren. Zij maakten misbruik van hun macht als rechters en overheden om inbreuk te maken op de rechten en eigendommen van de mensen, de armen niet uitgezonderd, want zij zagen er geen kwaad in zelfs het hospitaal te beroven.

b. Zij zijn in verbond met degenen, die dat doen. Zij zeggen tot hun heren, tot de heren van de armen, die hen mishandelen, en hun met geweld afnemen, wat zij hebben, terwijl zij hen behoorden te helpen: "Brenge aan opdat wij drinken, laat ons met u drinken van de winst en van uw onderdrukking, en dan zullen wij u beschermen en bijstaan, en het beroep van de arme tegen u verwerpen". Wat door afpersing verkregen wordt dient gewoonlijk om het vlees tot begeerlijkheid te verzorgen, en daarom zijn dus de mensen tirannen voor de armen, omdat zij slaven zijn van hun last. Brenge aan opdat wij drinken, is de taal van hen, die de nooddriftige verpletteren, alsof de tranen van de verdrukten, met hun wijn vermengd, die smakelijker maakten. En door hun samenkomsten om te drinken en te zwelgen en door de veelheid van de feesten bekrachtigen zij hun samenwerking tot vervolging en verdrukking en verharden elkanders hart daarin.

2. Hoe hun straf beschreven wordt, vers 2, 3. God zal ze optrekken met haken en hun nakomelingen met visangels, Hij zal het Assyrische leger tot hen zenden, dat hen tot zijn prooi zal maken, niet alleen het volk in zijn geheel in hun net sluiten, maar ook hengelen naar de afzonderlijke personen en hen gevangen nemen en tot krijgsgevangenen maken als met haken en visangels, zij zullen ze uit hun land trekken, zoals vissen uit het water getrokken worden, dat hun element is, hen en hun kinderen met hen, of, zij zullen de ene dag door een overwinnend leger weggevoerd worden, en hun nakomelingschap op een andere dag door een ander leger, zodat zij door een reeks verwoestende oordelen tenslotte geheel uitgeroeid zullen worden. Deze koeien van Basan meenden, dat zij evenmin met een haak getrokken konden worden als de leviathan, Job 41:1,2. Maar God zal hen doen weten, dat Hij een haak voor hun neus en een gebit voor hun lippen heeft, Jesaja 37:29. De vijand zal hen zo gemakkelijk

wegnemen als de visser de kleine vissen, en hij zal er een genoegen en ontspanning van maken. Als de vijand zich meester heeft gemaakt van Samaria, dan,

a. Zullen sommigen pogen door de vlucht te ontsnappen: Gij zult door de bressen uitgaan, die in de muur gemaakt zijn, een ieder voor zich henen, ieder zal voor zijn eigen veiligheid moeten zorgen en zijn eigen weg zoeken, en nu zijn de wilde koeien van Basan getemd, en zelf verpletterd, zoals zij de armen en nooddruftiger verpletterden. Die van God een goede weide gekregen hebben, zullen eruit verdreven worden, als zij er brooddronken worden en die zich niet binnen de muur van Gods inzetten laten houden, zullen de weldaad verbeuren door die muur beschermd te worden en gedwongen worden te vluchten door de bressen, die zij in hun angst zelf in de muur gemaakt hebben.

b. Anderen zullen bescherming zoeken voor zichzelf, of ten minste, voor hun kostbaarste goederen, in het paleis, omdat het een welversterkt, welverdedigd kasteel is: Gij zult u zelf in het paleis werpen, zoals sommigen lezen, of hen, dat is, uw kinderen, of wat u dierbaar is. waar de vijand dat alles voor 't nemen heeft. Wat door onderdrukking verkregen is, kan niet lang met voldoening genoten worden.

3. Hoe hun veroordeling tot deze straf bekrachtigd wordt: De Heer heeft gezworen bij Zijn heiligheid Hij had het dikwijls gezegd en zij letten er niet op, zij dachten, dat God en Zijn profeten slechts schertsten, daarom zweert Hij in Zijn toorn, en wat Hij gezworen heeft, dat herroept Hij niet. Hij zweert bij Zijn heiligheid, die eigenschap, waarin Hij Zijn eer stelt, en die zozeer verheerlijkt wordt in de kastijding van de goddeloze, want, zo zeker als God een heilig God is, die ondeugd ploegen en moeite zaaien, maaien dezelve.

II. Dat hardnekkige afgodendienaars in hun afgoderij verhard zullen worden, vers 4, 5: Komt te Bethel en overtreedt. Dit is ironisch bedoeld: "Doe dat, ga uw gang, maakt veel overtredingen door uw offers velen te maken, want alzo hebt gij het gaarne, maar wat zult gij dan doen?" Hier zien wij,

1. Hoe gehecht zij waren aan de dienst van hun afgoden, en hoezeer zij bereid waren om zich uitgaven voor hen te getroosten, zij brachten hun offers, en hun tienden en hun vrijwillige offers, in de hoop, dat zij daarom door God aangenomen zouden worden, maar dat alles was Hem een gruwel. De kwistigheid van de afgodendienaars in de dienst van hun valse goden kan onze karigheid in de dienst van de ware en levende God beschaamd maken.

2. Hoe zij Gods instellingen nabootsten. Zij hadden hun offers des morgens op het altaar te Beth-El, zoals God op het Zijne, zij hadden een loffer, evenals God, alleen hadden zij er zuurdesem in, dat God verboden had, omdat hun priesters het brood niet zo zwaar en smakeloos verlangden, als het zonder zuurdesem of gist zou zijn. Heilig brood was hun niet goed genoeg, als het geen smakelijk brood was.

3. Hoe voldaan zij zelf met deze dienst waren: Alzo hebt gij het gaarne, gij kinderen Israëls! Wat hun eigen uitvinding was daar waren zij verzot op en verslaafd aan, en dat moest, naar hun gedachte, ook aan God aangenaam zijn, omdat het strelend was voor hun eigen gevoel.

4. Hoe het hun verweten wordt: Komt te Beth-El, te Gilgal, brengt uw offers en tienden, roept onder het volk vrijwillige offers uit, spoort hen aan om ze in overvloed te brengen, ga voort op deze wijze, overtreedt, dat wil zeggen

- a. Het is klaar, dat gij besloten zijt er mee voort te gaan, wat God en uw geweten ook zeggen mogen.
- b. Uw profeten zullen u uw gang laten gaan, en u niet vermanen, zoals zij gedaan hebben, want het helpt toch niet. Niemand betwist noch bestraft iemand
- c. Uw verdwaasde harten zullen meer en meer verduisterd worden, en gij zult geheel overgegeven worden aan deze kracht van de dwaling om leugen te geloven.
- d. Wat zult gij er mee winnen? Komt te Beth-El en brengt uw offers, en zie of gij daar beter mee varen zult, wat gij in de plaats voor uw offers ontvangt, en wat zij u zullen helpen ten dage van uw ellende. Gij zult beschaamd worden vanwege Beth-El uw vertrouwen Jeremia 48:13..
- e. Komt en overtreedt komt en maakt van de overtreden veel, opdat gij de maat uwer ongerechtigheid vol maakt en rijp wordt voor het verderf. Zo zei Christus tot Judas: Wat gij doet, doe het haastig, en tot de Joden: Vervult de maat van uw vaders, Mattheus 23:32.

Hier,

I. Klaagt God over de verstoktheid van Zijn volk onder de oordelen, die Hij over hen gebracht had tot hun vernedering en verbetering. Door verschillende tekens had Hij hun Zijn misnoegen betuigd, met de bedoeling, dat zij door berouw vrede met Hem zouden maken maar dat doel was niet bereikt.

1. Vijfmaal wordt in deze verzen de hoofdzaak van de aanklacht herhaald: Nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de Heer, gij zijt verscheidene malen gekastijd, meer tevergeefs, gij zijt niet van uw dwaling teruggekomen, er is geen enkel teken van verbetering. De een boodschapper na de andere is tot u gezonden, maar gij zijt niet teruggekeerd.

a. Dit betekent, dat wat God bedoelde met alle kastijding van Zijn leidingen, was hen terug te brengen tot gehoorzaamheid aan Hem, hen te bewegen tot Hem terug te keren.

b. Dat als zij zich tot hun God bekeerd hadden, zij aangenomen zouden zijn, Hij zou hen welkom hebben geheten, en de ellende, waarin zij waren, zou weggenomen zijn.

c. Dat de reden, waarom God nog meer benauwdheid zond, was, dat vroegere beproevingen hun werk niet gedaan hadden, anders heeft de Almachtige geen welbehagen in onze kastijding.

d. Dat hun hardnekkigheid smartelijk was voor God, en Hij het hun kwalijk nam, dat zij Hem dwongen te doen, wat Hij zo ongaarne deed: Gij hebt u niet bekeerd tot Mij, van Wie gij afgevallen zijt, tot Mij, met Wien gij een verbond hebt, tot Mij die gereed ben u te ontvangen, tot Mij, die u zo dikwijls geroepen heb.

2. Om hun verstoktheid te verzwaren, en zichzelf te rechtvaardigen, dat Hij groter oordelen zond, herinnert Hij aan de kleinere oordelen, waarmee Hij getracht had hen tot berouw te brengen.

A. Soms was er gebrek aan voedsel geweest, hoewel er geen bepaalde oorzaak van aan te wijzen viel, vers 6 :Ik heb u reinheid van de tanden gegeven in al uw steden, want gij had geen

voedsel om te kauwen, waar uw tanden vuil van konden worden, vooral geen vlees, dat de tanden bezoedelt. Of, Ik heb u leegheid van de tanden gegeven, niets om uw mond mee te vullen. Brood de staf des levens was er niet, want gij zaait veel en brengt weinig in, zie ook Hagg. 1:9. Sommigen menen dat dit slaat op die hongersnood van zeven jaar in de tijd van Eliza, waarvan wij lezen in 2 Koningen 8:1. Toen nu God het koren wegnam op Zijn tijd, omdat zij het voor Baäl gereedmaakten, hadden zij moeten zeggen: Wij zullen heengaan en weerkeren tot onze vorige man, daar zij hun weglopen duur betaald hadden, maar dat gevolg had het niet gehad. Zij hebben zich niet bekeerd tot Mij, zegt de Heer.

B. Soms was er gebrek aan regen, en dan was er natuurlijk ook gebrek aan de voortbrengselen van de bodem. Dit kwaad was van de Heer: Ik heb de regen van u geweerd. Hij heeft de sleutel van de wolken, en, als Hij sluit, wie zal dan openen? vers 7. De regen werd geweerd, als er nog drie maanden waren tot de oogst, op die tijd, als hij gewoonlijk viel, en daarom was het weerhouden er van iets buitengewoons, en als de loop van de natuur veranderd werd, moesten zij daarin Gods hand erkennen, het was op een tijd, dat zij die het meest nodig hadden, en daarom was het gebrek er aan een zeer pijnlijk oordeel, dat blies in hun verwachting van een vol gewas bij de oogst. En een omstandigheid, die zeer opmerkelijk was, was deze, dat er plaatsen waren, die gebrek aan regen hadden, waar alles verdorde, terwijl er andere plaatsen waren, die er dicht bij lagen, en overvloed hadden. God deed het regenen over de een stad, maar niet over de andere, in hetzelfde land, ja, Hij deed het regenen op het ene stuk land, maar niet op het andere, het een werd daardoor vruchtbaar en bloeiend, maar het andere, aan de andere zijde van de heg, bleef zolang zonder regen, dat alle voortbrengselen er van verdorden. Zonder twijfel was dit letterlijk waar en waren er vele voorbeelden van, die algemeen bekend waren.

a. Hieruit bleek, dat het uitblijven van de regen niet toevallig was maar op goddelijk bevel en op goddelijke last en dat de wolk, die de aarde bevochtigt, zich keert naar Gods raad, dat zij doet, al wat Hij ze gebiedt, hetzij tot een roede, of tot Zijn land of tot weldadigheid, Job 37:12-18. De regen komt niet als een planeet, zoals het volk zegt, maar, zoals God die zendt door Zijn winden.

b. Wij hebben reden om te denken, dat die steden, waarop het niet regende, het meest berucht waren om hun goddeloosheid, zoals Beth-El en Gilgal, vers 4, en dat die, waarop het regende, dezulke waren, waar nog enige godsdienst en deugd gevonden werd. En zo regende het op de akkers bij de steden, of het regende er niet, al naarmate de eigenaar was, want wij zijn er zeker van, dat de vloek des Heeren in het huis van de goddeloze is maar de woning van de rechtvaardigen zal Hij zegenen.

c. Het moest nog groter grief en kwelling zijn voor hen, wier velden verdorden door gebrek aan regen, als zij zagen, dat de akkers van hun burens wel bevochtigd waren en bloeiden. Mijn knechten zullen eten, doch gij zult hongeren, Jesaja 65:13. De goddeloze zal het zien en hij zal zich vertoornen. Waarschijnlijk regende het op hen, die verdekt waren, zodat hun schade hersteld werd, terwijl de verdrukkers schade leden, en op die wijze hun winst verloren.

d. Maar voor het volk in zijn geheel was het een mengsel van genade en oordeel, en versterkte bij gevolg de oproeping tot berouw en verbetering, en moedigde hen aan om op volkomen genade te hopen, als zij zich tot God bekeerden, terwijl er reeds zoveel genade in Gods kastijding was. Maar, omdat zij geen goed gebruik maakten van dit genadige uitstel van het laatste oordeel, hadden zij er niet het profijt van, dat zij er anders van gehad zouden hebben,

want, vers 8, twee, drie steden togen om naar een stad, als bedelaars, opdat zij water mochten drinken, en, zo mogelijk, wat mee naar huis nemen, maar zij werden niet verzadigd, hier en daar was slechts een enkele stad, die water had terwijl vele steden gebrek hadden, en dan gold niet langer de regel: "Usus communie aquarum-" Water kost niets. Die het hadden, hadden het ook nodig, en konden daarom maar weinig geven aan die gebrek hadden, zeggende: Opdat er misschien voor ons en voor u niet genoeg zij. Die kwamen, dronken water, maar werden niet verzadigd, omdat zij het drinken met zekere maat en met verbaasdheid, en die van dit water drinkt, zal wederom dorsten, Johannes 4:13. Zij werden niet verzadigd, omdat zij gulzig waren en God niet bij hen zegende wat zij hadden, Hagg. 1:6.. En nu, zou men denken, nu zij zoveel tegenspoed hadden, behoorden zij hun weg te overdenken, en berouw te hebben, maar dat gevolg had het niet: "Nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, zelfs niet in zoverre, dat gij Mij gebeden hebt om de vroegen en de spaden regen", Zacheria 10:1. Zie de dwaasheid van vleeselijke harten, zij dwalen van stad tot stad, van het een schepsel tot het andere, om verzadigd te worden, en zij zijn het nog niet, zij arbeiden voor wat niet verzadigen kan Jesaja 55:2, en toch bekeren zij zich na dat alles niet tot God, zij neigen hun oor niet naar Hem, in Wie zij voldoening konden vinden. De prediking van het Evangelie is als regen, God zegent er de een plaats soms meer mee dan de andere, sommige landen, sommige steden zijn als het vlies van Gideon, nat van dauw, terwijl de grond rondom droog is, alles verwelkt waar de regen ontbreekt. Maar het zou goed zijn, als de mensen voor hun ziel even wijs waren als voor hun lichaam, en, als deze regen niet bij hen is, die gingen zoeken, waar hij wel is, en als zij recht zoeken, zullen zij niet tevergeefs zoeken.

C. Soms werden de vruchten van hun grond door rupsen opgegeten, of bedorven door meel dauw, vers 9. Hemel en aarde staan onder de wapens tegen degenen, die God tot hun vijand hebben gemaakt. Als het God behaagde, dat wil zeggen, als Hij geen behagen in hen had

a. Leden zij onder een ongunstige luchtgesteldheid, wier invloed, door hitte of koude, hun vruchten bedierf, met een geweld, dat niet waargenomen noch weerstaan kon worden, en waartegen geen verdediging mogelijk was.

b. Zij leden door boos gedierte. Hun wijngaarden en hoven leverden overvloedig vrucht, zo ook hun vijgenbomen en olijfbomen, maar zij werd door de rups opgegeten, voordat zij rijp was en geschikt om geoogst te worden. Dit was hetzelfde oordeel waarvan wij lezen in Joël 1:4-6, of een minder oordeel van dezelfde aard vooruit gezonden om daarvoor te waarschuwen. Maar zij lieten zich niet waarschuwen: Nochtans hebt gij u niet tot Mij bekeerd.

D. Soms waren zij geplaagd door besmettelijke ziekte, en het oorlogszwaard had er velen afgesneden, vers 10. De pestilentie is Gods boodschapper, deze zond Hij onder hen, met bevel om te doden en het geschiedde. Het was een pestilentie naar de wijze van Egypte, de doden werden onder hen gezaaid door de hand van een engel te middernacht. En misschien sloeg ook deze pestilentie, zoals die in Egypte, de eerstgeborene. Op de weg naar Egypte, leest de kanttekening, terwijl zij zochten te ontkomen naar Egypte, of daarheen gingen om hulp te zoeken, tastte de pestilentie hen onder weg aan en bracht hun reis aan een eind. Het oorlogszwaard is eveneens het zwaard des Heeren, dit werd onder hen uitgetrokken, met een last, het doodde hun jongelingen, de kracht van het tegenwoordig geslacht en het zaad van het volgende. God zegt: Ik heb ze gedood, Hij erkent de straoefening. De verslagenen des Heeren zijn vermenigvuldigd. De vijand voerde hun paarden gevankelijk weg, en nam ze zelf in gebruik, en de dode lichamen van de verslagenen met het zwaard of door de pestilentie waren zo talrijk en bleven zo lang onbegraven bij gebrek aan vrienden die hen overleefden, dat de

stank van hun heerlegers in hun neus opging, beide onaangenaam en gevaarlijk was, en hen kon herinneren aan de walgelijkheid van hun zonde voor God. En toch was dit niet voldoende om hen te vernederen en op het goede pad te brengen: Gij hebt u niet bekeerd tot Hem, die u slaat. Zulk een vreselijk gezicht was niet in staat hen godsdienstig te maken.

E. Bij deze en andere oordelen werden sommigen op wondervolle wijze afgesneden en tot gedenktekenen van de gerechtigheid gemaakt, anderen werden op wondervolle wijze gespaard, en tot gedenktekenen van genade gemaakt, welke tegenstelling de strekking moest hebben op hen te werken, maar dat resultaat werd niet bereikt, vers 11..

a. Sommigen werden geheel ten verderve gebracht, hun gezinnen vernietigd en zij zelf daarbij: Ik heb sommigen onder u omgekeerd, gelijk Sodom en Gomorra. Misschien werden zij door de bliksem getroffen, zoals Sodom, of werden de huizen, op de een of andere wijze, tot de grond toe verbrand, en de inwoners daarin. Er staat geschreven, dat Sodom en Gomorra met omkering veroordeeld zijn en tot een voorbeeld gezet, 2 Petrus 2:6. God had bedreigd het hele land met een omkering als die van Sodom te verwoesten, Deuteronomium 29:23. Maar Hij begon eerst met enkele plaatsen, om te waarschuwen, of misschien met enkele bijzondere personen, wier zonden tevoren openbaar waren.

b. Anderen ontsnapten ternauwernood: "Velen van u werden als een vuurbrand uit de brand gered, als Lot uit Sodom, toen het vuur u reeds aangetast had, en toch laat gij de zonde niet meer om het gevaar, dat het u gebracht heeft, en ook hebt gij God niet meer lief om de verlossing, die Hij voor u gewrocht heeft. Gij, die zo klaarblijkelijk verlost zijt, en op een wijze, die u zover boven anderen onderscheidt, gij hebt u niet tot Mij bekeerd.

II. Tenslotte roept God Zijn volk, tot besluit, op, om in deze hun dag te verstaan de dingen die tot hun vrede dienen, voordat zij van voor hun ogen verborgen worden, vers 12,13.

1. Hoe God hen met nog pijnlijker oordeler dreigt dan een van die over hen gekomen waren: "Daarom, omdat Ik zie, dat de kastijding tot nu toe niets goeds bij u bewerkt heeft, zal Ik u also doen, o Israël!" Hij zegt niet, hoe Hij doen zal, maar het zal iets ergers zijn dan wat er geweest was, Johannes 5:14. Of, "Alzo zal Ik voortgaan u te doen, het een oordeel na het andere zendende, als de plagen van Egypte, totdat Ik met u voleindigd heb." Niets dan verbetering zal de ondergang van een zondig volk afweren. Als zij zich niet tot Hem bekeren, is Zijn toorn niet afgekeerd, maar Zijn hand nog uitgestrekt. Ik zal u zeventvoudig over uw zonden slaan, als gij niet getuchtigd zult zijn, aldus stond in de wet geschreven, Leviticus 26:23, 24.

2. Hoe Hij hen daarom opwekt, vrede met God te maken: Als gij weet, dat Ik u dit doen zal, en dat er geen uitvlucht is, zo schik u, o Israël, om uw God te ontmoeten! dat wil zeggen,

a. Bedenk hoe weinig gij in staat zijt Hem in de strijd te ontmoeten. Sommigen vatten de bedoeling hiervan ironisch op, of als een uitdaging: Schik u om uw God te ontmoeten, die verschijnt om tegen u te strijden. Welke wapenrusting is deugdzaam genoeg om aan te trekken? Met welke moed kunt gij u zelf stalen? Helaas? het is niet dan het leggen van doornen en distelen voor een verterend vuur, Jesaja 27:4, 5. Zijt gij in staat met minder dan tienduizend te ontmoeten, die tegen u optrekt met meer dan twintigduizend? Lukas 14:31.

b. Besluit daarom Hem te ontmoeten als een boetvaardig, nederig smekeling, Hem te ontmoeten als uw God, in verbond met u, u te onderwerpen, en Hem niet langer te trotseren. Wij moeten ons schikken om God in de weg van Zijn gerichten te verwachten, Jesaja 26:8, om Zijn sterkte aan te grijpen, om vrede met Hem te maken. Sinds wij van God niet kunnen vluchten, is het van belang ons voor te bereiden om Hem te ontmoeten, en daarom waarschuwt Hij ons, om ons gelegenheid te geven ons voor te bereiden. Als wij weten, dat wij Hem in Zijn geboden tegen zullen komen, moeten wij ons voorbereiden Hem te ontmoeten, ons voorbereiden Hem te zoeken.

3. Hoe Hij de macht en grootheid van God als reden opgeeft, waarom wij ons moeten voorbereiden Hem te ontmoeten, vers 13. Als Hij zo'n God is, als hier beschreven wordt, dan is het dwaasheid met Hem te strijden, en is het onze plicht en ons belang vrede met Hem te maken, het is voordelig Hem tot vriend, en nadelig Hem tot vijand te hebben. Hij formeert de bergen, Hij heeft de aarde geschapen, ook de sterkste verheven delen er van en door het woord van Zijn macht houdt Hij ze nog staande, hoeveel en hoe hoog bergen en heuvelen zijn, Hij heeft ze gegrond, Psalm 89:11,12. Hij, die de grote bergen geformeerd heeft, kan ze ook vlak maken, als zij de zaligheid van Zijn volk in de weg staan.

a. Hij schept de wind. De macht van de lucht is aan Hem ontleend, en wordt door Hem bevolen, Hij brengt de wind uit Zijn schatkamers voort, en beveelt uit welke luchtstreek hij waaien zal, en Hij, die hem gemaakt heeft, beheerst hem, ook de wieden en de zee zijn Hem gehoorzaam.

b. Hij maakt de mens bekend, wat Zijn gedachte zijn. Door Zijn knechten de profeten maakt Hij Zijn raad bekend aan de kinderen van de mensen, de gedachte van Zijn rechtvaardigheid tegen onboetvaardige zondaars en de gedachte van het goede, dat Hij denkt voor hen, die berouw hebben. Ook kan Hij de gedachte, die in 's mensen hart is, bekend maken, want Hij kent ze volkomen, Hij kent ze van verre, en op de dag van de overtuiging zal Hij de boze gedachten onder de andere zonden van de zondaars ordelijk voor hen stellen.

c. Dikwijls maakt Hij de dageraad duisternis door de lucht met dikke wolken te bedekken, terstond nadat de zon schitterend en heerlijk is opgegaan, zo kan Hij ook, als wij voorspoed en vreugde verwachten, onze verwachtingen in duigen doen vallen door onverwachte ramp.

d. Hij treedt op de hoogten van de aarde, is niet alleen hoger dan de hoogste, maar heeft heerschappij over allen, vertreedt de trotsen en de afgoden, die op de hoogten gediend werden.

e. Heer, God van de heerscharen is Zijn naam, want Hij heeft het bestaan in Zichzelf en is de bron van alle leven, en alle heerscharen des hemels en van de aarde staan Hem ter beschikking. Laten wij ons vernederen voor deze God, ons voorbereiden Hem te ontmoeten, en doen wat wij kunnen om Hem tot onze God te maken want gelukkig zijn zij wier God Hij is, voor wie al deze macht dienst doet.

HOOFDSTUK 5

- 1 Hoort dit woord, dat Ik over ulieden ophef, een klaaglied, o huis Israels!
- 2 De jonkvrouw Israels is gevallen, zij zal niet weder opstaan; zij is verlaten op haar land, er is niemand, die haar opricht.
- 3 Want zo zegt de Heere HEERE: De stad, die uitgaat met duizend, zal honderd overhouden, en die uitgaat met honderd, zal tien overhouden, in het huis Israels.
- 4 Want zo zegt de HEERE tot het huis Israels: Zoekt Mij, en leeft.
- 5 Maar zoekt Beth-el niet, en komt niet te Gilgal, en gaat niet over naar Ber-seba; want Gilgal zal voorzeker gevankelijk worden weggevoerd, en Beth-el zal worden tot niet.
- 6 Zoekt den HEERE, en leeft; opdat Hij niet doorbreke in het huis van Jozef als een vuur, dat vertere, zodat er niemand zij, die het blusse in Beth-el;
- 7 Die het recht in alsem verkeren, en de gerechtigheid ter aarde doen liggen.
- 8 Die het Zevengesternte en den Orion maakt, en de doodsschaduw in den morgenstond verandert, en den dag als den nacht verduistert; Die de wateren der zee roept, en giet ze uit op den aardbodem, HEERE is Zijn Naam.
- 9 Die Zich verkwikt door verwoesting over een sterke; zodat de verwoesting komt over een vesting.
- 10 Zij haten in de poort dengene, die bestraft, en hebben een gruwel van dien, die oprechtelijk spreekt.
- 11 Daarom, omdat gij den arme vertreedt en een last koren van hem neemt, zo hebt gij wel huizen gebouwd van gehouwen steen, maar gij zult daarin niet wonen; gij hebt gewenste wijngaarden geplant, maar gij zult derzelver wijn niet drinken.
- 12 Want Ik weet, dat uw overtredingen menigvuldig, en uw zonden machtig vele zijn; zij benauwen den rechtvaardige, nemen zoengeld, en verstoten de nooddriftigen in de poort.
- 13 Daarom zal de verstandige te dier tijd zwijgen, want het zal een boze tijd zijn.
- 14 Zoekt het goede, en niet het boze, opdat gij leeft; en alzo zal de HEERE, de God der heirscharen, met ulieden zijn, gelijk als gij zegt.
- 15 Haat het boze, en hebt lief het goede, en bestelt het recht in de poort, misschien zal de HEERE, de God der heirscharen, aan Jozefs overblijfsel genadig zijn.
- 16 Daarom, zo zegt de HEERE, de God der heirscharen, de Heere: Op alle straten zal rouwklage zijn, en in alle wijken zullen zij zeggen: Och! och! en zullen den akkerman roepen tot treuren, en rouwklage zal zijn bij degenen, die verstand van kernen hebben.
- 17 Ja, in alle wijngaarden zal rouwklage zijn; want Ik zal door het midden van u doorgaan; zegt de HEERE.
- 18 Wee dien, die des HEEREN dag begeren! Waartoe toch zal ulieden de dag des HEEREN zijn? Hij zal duisternis wezen en geen licht.
- 19 Als wanneer iemand vlood voor het aangezicht eens leeuws, en hem ontmoette een beer; of dat hij kwam in een huis, en leunde met zijn hand aan den wand, en hem beet een slang.
- 20 Zal dan niet des HEEREN dag duisternis zijn, en geen licht? En donkerheid, zodat er geen glans aan zij?
- 21 Ik haat, Ik versmaad uw feesten, en Ik mag uw verbods dagen niet rieken.
- 22 Want ofschoon gij Mij brandofferen offert, mitsgaders uw spijsofferen, Ik heb er toch geen welgevallen aan; en het dankoffer van uw vette beesten mag Ik niet aanzien.
- 23 Doe het getier uwer liederen van Mij weg; ook mag Ik uwer luiten spel niet horen.
- 24 Maar laat het oordeel zich daarhenen wenden als de wateren, en de gerechtigheid als een sterke beek.
- 25 Hebt gij Mij veertig jaren in de woestijn slachtofferen en spijsoffer toegebracht, o huis Israels?

26 Ja, gij droegt de tent van uw Melech, en den Kijun, uw beelden, de ster uws gods, dien gij uzelf hadt gemaakt.

27 Daarom zal Ik ulieden gevankelijk wegvoeren, ver boven Damaskus henen, zegt de HEERE, Wiens Naam is God der heirscharen.

De strekking van dit hoofdstuk is een vervolg van de vermaning, aan het slot van het vorig hoofdstuk aan Israël gegeven, om zich voor te bereiden zijn God te ontmoeten, de profeet zegt hun hier,

I. Welke voorbereiding ze moeten maken, zij moeten "de Heer zoeken", en niet langer de afgoden, vers 4-8 zij moeten het goede zoeken en liefhebben, vers 14-15.

II. Waarom zij deze voorbereiding moeten maken om hun God te ontmoeten.

I. Vanwege de tegenwoordige betreurenswaardiger toestand, waarin zij verkeerden, vers 1-3.

2. Omdat het door de zonde was dat zij in zo'n toestand gebracht waren, vers 7, 10-12.

3. Omdat het hun geluk zou zijn God te zoeken, en Hij gereed was door hen gevonden te worden, vers 8, 9, 14.

4. Omdat Hij in Zijn toorn zou volharden, tot hun volkomen verderf, als zij Hem niet zochten, vers 5, 6, 13, 16, 17.

5. Omdat al hun verwachtingen hen teleur zouden stellen, als zij God niet zochten en Hem tot hun vriend maakten.

a. Hun onheilige verachting van Gods oordelen en uittarting daarvan, zou hen niet beveiligen, vers 18-20.

b. Hun uiterlijke godsdienstige verrichtingen en hun vertoning van vroomheid zou niets baten om Gods toorn af te keren, vers 21-24.

c. Dat zij lang in 't bezit waren geweest van kerkelijke voorrechten, en een dienst van heilige plechtigheden hadden gehad, zou hun niet tot bescherming zijn, daar ze al die tijd hun afgodische gebruiken niet hadden laten varen, vers 25-27. Daarom blijft hun geen uitweg ter redding over dan berouw en verbetering.

Amos 5:1-27

Dit hoofdstuk begint, evenals de twee voorafgaande hoofdstukken met: Hoort dit woord. Waar God een mond heeft om te spreken, moeten wij een oor hebben om te horen, het is onze plicht, het is ons belang, toch zijn de meeste mensen zo stompzinnig, dat zij nogmaals en nogmaals opgeroepen moeten worden, om het woord des Heeren te horen, om gehoor te geven, om hun aandacht er aan te wijden. Hoort dit woord. Dit overtuigende, opwekkende woord moet gehoord en nagekomen worden, evengoed als woorden van troost en vrede, het woord, dat tegen ons gesproken wordt, even goed als dat voor ons bestemd is, want of wij horen of niet, het woord van God zal bewaarheid worden en geen tittel er van zal ter aarde vallen. Het is het woord, dat Ik ophef, niet slechts de profeet, maar de God, die hem gezonden heeft. Het is het woord, dat de Heer spreekt, Hoofdstuk 3:1. Het woord, dat gehoord moet worden, is een klaaglied, een klagelijk verslag van de tegenwoordige rampspoedige toestand van het koninkrijk van Israël, en een treurige voorspelling van zijn volkomen ondergang. Hun toestand is droevig: De jonkvrouw Israëls is gevallen, vers 2, is afgedaald van haar hoge standpunt, hoewel haar staat niet zuiver en kuis als van een maagd was, toch was zij schoon en vrolijk, en had haar bekoorlijkheid, zij zag er voornaam uit, en velen maakten haar het hof als aan een maagd, maar zij is gevallen in verachting en armoede, en wordt door niemand meer aangezien. Ja, en hun toestand is hulpeloos. Zij zal niet weder opstaan zij zal nooit haar vroegere waardigheid herkrijgen. God was begonnen Israël in tekorten, 2 Koningen 10:32, en, omdat zij geen berouw hadden, kon het niet lang meer duren, voordat Hij Israël geheel verdeed.

1. Hun vorsten, die hen op de been hadden moeten helpen, waren machteloos: Zij is verlaten op haar land. Niet alleen degenen, met wie zij in overvloed was, lieten haar in de steek, maar ook haar vrienden binnenslands verlieten haar, zij zou niet als gevangene naar een vreemd land gevoerd zijn, als zij niet eerst op haar land verlaten was en daar terneergeworpen, en al haar ware belangen verwaarloosd door degenen, die ze ter harte hadden moeten nemen. Daar is niemand, die haar opricht niemand, die het doen kan, niemand, die haar de hand reiken wil.

2. Haar volk, dat haar had moeten oprichten, was verzwakt, vers 3. "De stad, die duizend bewapenden leveren kon, en in het begin van de oorlog duizend strijders uitgezonden had, gezond en sterk, en welgewapend, zal er maar honderd overhouden, als zij na de slag haar troepen in ogenschouw neemt, en in die verhouding zal een stad, die honderd man uitzond, maar tien overhouden, zulk een grote slachting is er aangericht, en zo weinigen zijn aan het huis van Israël overgebleven voor de openbare dienst en de veiligheid van de staat. Nauwelijks één van de tien zal ontsnappen, die dit verzwakte, verworpen volk moesten steunen. De vermindering van het aantal van Gods geestelijk Israël, door de dood of afval, is een rechtmatige reden tot klachten, want wie zoude er van Jakob blijven staan, wie zal in de bressen van de vroomheid staan, als hij zo klein is?

Dit is een boodschap van God aan het huis Israëls, waarin

I. Hun hun zonden aangezegd worden, opdat zij zouden zien, hoeveel reden er voor hen was om berouw te hebben en zich te verbeteren en opdat, als zij vermaand werden tot bekering zij niet behoefden te vragen: Waarvan zullen wij ons bekeren?

1. God zegt hun in 't algemeen, vers 12 :Ik weet, dat uw overtredingen menigvuldig en uw zonden machtig vele zijn, en gij zult ze zelf ook kennen. Als wij onze zonden berouwvol

overdenken, moeten wij in overweging nemen, zoals God bij Zijn oordeel als Rechter doet, en zal doen op de grote dag.

a. Dat zij zeer talrijk zijn, dat onze overtredingen menigvuldig zijn, zonden van verschillenden aard en vaak herhaald. O welk een menigte ijdele en lage gedachten wonen binnen in ons! In hoe talloos vele gevallen hebben wij onze bedorven smaak en onze hartstochten gevierd en voldaan! En hoe talrijk zijn onze verzuimen van onze plicht en in onze plicht! Wie kan deze dwalingen verstaan? Wie kan zeggen, hoe vaak hij overtreedt? God weet hoe vaak, Hij weet nauwkeurig hoe talrijk onze overtredingen zijn, geen enkele gaat Hem onopgemerkt voorbij, wij weten, dat zij voor ons ontelbaar zijn, meer dan de haar van ons hoofd, en wij hebben reden om toe te zien, in welk gevaar wij ons zelf gebracht hebben, en wat een overvloed van werk wij ons berouw gegeven hebben, door onze menigvuldige overtredingen, door het onnoemelijk getal van onze dagelijkse zonden en afwijkingen.

b. Dat sommige er van zeer snood zijn, het zijn onze machtige zonden. zonden, die buitengewoon zwaar zijn door hun aard en doordat zij met aanmatiging en hovaardij bedreven worden, zonden tegen het licht van de natuur, schreiende zonden, machtig om uw overtuiging te overwinnen en een oordeel over u te brengen.

2. Hij noemt enige van deze machtige zonden.

a. Zij bedierven de dienst van God, en verleidden tot de afgoden, dit ligt er in opgesloten, vers 5. Zij hadden Beth-El gezocht, waar één van de gouden kalveren was, zij hadden Gilgal druk bezocht, een plaats, die zij uitgekozen hadden om afgoden te plaatsen, omdat het in de dagen van Jozua beroemd geworden was door Gods wonderbare verschijningen aan en voor Zijn volk. Ber-Seba, een plaats, die beroemd was ten tijde van de patriarchen, was nu eveneens een verzamelplaats van afgoden geworden, zoals wij ook vinden in Hoofdstuk 8:14. En daarheen gingen zij, hoewel het ver weg lag in het land van Juda. Nu zij zo schandelijk afgehoereerd hadden van God moesten zij zich ongetwijfeld verplicht gevoelen zich tot Hem te bekeren.

b. Zij verkeerden de gerechtigheid onder elkaar, vers 7 : Die het recht in alsem verkeren, dat wil zeggen, gij maakt de rechtsbedeling bitter en walgelijk, en in de hoogste mate onbehagelijk beide voor God en mensen. Die vrucht is tot onkruid geworden, een onkruid in de tuin, evenals niets meer eerbiedwaardig en van meer belang is dan een rechtvaardige rechtspraak zo is niets schadelijker, niets gruwelijker dan opzettelijk onrecht te doen onder schijn en voorwendsel van recht te doen. "Corruptio optimi est pessima" -Door bederf wordt het beste het slechtste. Die de gerechtigheid ter aarde doen liggen, alsof zij, die onrecht doen alleen aan de God des hemels verantwoording schuldig waren, en niet ook aan de vorsten en rechters van de aarde. Zo was het dan als voor de vloed toen de aarde met wrevel vervuld was.

c. Zij verdrukten de armen zeer, en maakten hen nog armer, zij vertraden de armen, vers 11, behandelden hen uit de hoogte, maakten hen tot een voetbank voor hun voeten, en waren het meest heerszuchtig en ruw voor hen, die het gehoorzaamst en onderdanigst waren, zij gaven er niet om, of zij schande en slavernij brachten over hen die arm waren, en van wie niets meer te halen viel. De rechters hadden geen ander doel dan zichzelf te verrijken, en daarom namen zij van de arme een last koren, namen dat door afpersing, 't zij als koopsom van hun uitspraak, 't zij als wreker. De armen hadden geen andere uitweg om niet vertreden te worden, dan de aanbidding van een vrucht van dat koren, waarvan zij en hun gezin moesten bestaan, en zij dwongen hen dat te doen. Zij namen van de arme schulden van koren, zoals sommigen lezen.

Zij waren het volgens de wet verschuldigd, hetzij als rente of voor geleend koren, maar zij eisten het op met strengheid van degenen, die door Gods leiding buiten staat waren het te betalen, zoals in Nehemia 5:2, 5. Bij het opvragen en terugnemen ook van een rechtmatige schuld moeten wij ons in acht nemen, niet onrechtvaardig of liefdelooste handelen. Van deze zonde van onderdrukking worden zij opnieuw beschuldigd, vers 12 :Zij benauwen de rechtvaardige, door de scherpe kant van de wet en van het zwaard van de gerechtigheid te keren tegen hen, die de onschuldigen en stillen in de lande waren, zij haatten anderen, die rechtvaardiger waren dan zij, en wie van het boze week, stelde zich daardoor tot een roof. Zij nemen geld aan van de rijken om hen te steunen en te beschermen bij het onderdrukken van de armen, zodat hij, die geld in de hand heeft, zeker is, dat de uitspraak in zijn voordeel zal zijn, hoe slecht zijn zaak ook is. Zo verstoten zij de nooddrufte in de poort, in de gerechtshoven. Als de armen recht vragen, dan kunnen zij niemand omkopen of zij zijn zo eerlijk, dat zij niet willen, en al is hun zaak dan ook nog zo klaar en nog zo rechtvaardig, toch worden zij verdreven door een onrechtvaardig vonnis en kunnen hun recht niet verkrijgen. En daarom zal de verstandige zwijgen, vers 13. Mensen, die verongelijkt en onrechtvaardig behandeld zijn, vinden het verstandig om te zwijgen en geen klacht in te dienen bij de overheid, want dat dient nergens toe, hun zal geen recht gedaan worden.

d. Zij waren boosaardige vervolgers van Gods getrouwe dienaren en volk, vers 10. Hun hart was er zozeer op gesteld om kwaad te doen dat zij niet konden verdragen berispt te worden.

A. Door de bediening van het woord, door het lezen en verklaren van de wet, en de boodschappen, die de profeten aan hen overbrachten in de naam des Heeren. Zij haten in de poort degene, die bestraft, in de poort van het huis des Heeren, of in hun gerechtshoven, of op de plaatsen van de samenkomst, waar de Wijsheid haar stem verheft, Spreuk. 1:21. Bestraffers in de poort zijn bestraffers van beroep, deze haasten zij, en beschouwden hen als hun vijanden, omdat zij hun de waarheid zeiden, zoals Achab Micha haatte. Zij verachtten hen niet alleen, maar voedden ook vijandschap voor hen, en zochten hun kwaad te doen. Die de bestraffing haten, hebben het verderf lief.

B. Door de gesprekken van hun eerlijke naburen. Hoewel de toestand over 't algemeen zeer slecht was, waren er toch sommigen onder hen, die billijkheden spreken, die gewetenszaak maakten van wat zij zeiden, en gelijk het hun lof was, zo was het de schande van degenen, die leugentaal spraken. zoals Noachs geloof het ongeloof van de oude wereld veroordeelde en om die reden hadden zij een gruwel van hen, zij waren zulke hartgrondige vijanden van datgene, wat men eerlijkheid noemt, dat zij het gezicht van een eerlijk man niet konden verdragen. Allen, die iets gevoelen voor het gemeenschappelijk belang van het menselijk geslacht, hebben lief, die oprecht spreken en waarderen ze, want waarheidsliefde is de band van de gemeenschap, welk een toppunt van dwaasheid en razernij hebben dan zij bereikt, die alle begrippen van rechtvaardigheid uit hun hart verbannen hebben, en die eveneens uit de wereld zouden willen verbannen, en aldus de mensen in een staat van oorlog brengen, want zij hebben een gruwel van dien, die oprecht spreekt! En om die reden zal de verstandige te dier tijd zwijgen, vers 13. Profeten kunnen niet, mogen niet zwijgen, de profetische drang laat hen niet toe te handelen uit overwegingen van voorzichtigheid, zij moeten uitroepen en niet inhouden. Maar andere wijze en goede mensen zullen zwijgen en het wijs vinden te zwijgen, omdat het een boze tijd is.

Ten eerste, zij zullen het gevaarlijk vinden, te klagen, en daarom zullen zij zwijgen, dit was een manier, waarop zij de rechtvaardigen benadeelden, dat zij door valse veronderstellingen en

gezochte spitsvondigheden iemand schuldig verklaarden om een woord Jesaja 29:21 en daarom waren de verstandigen, die voorzichtig waren als de slangen, omdat zij niet wisten, hoe het uitgelegd en voorgesteld zou worden, wat zij zeiden, zo behoedzaam om niets te zeggen, ten einde niet gestraft te worden wegens hoogverraad, omdat het een boze tijd was. Zoals goede mensen zich verbergen om de goddeloosheid van de lijden, zo zwijgen goede mensen, en het is wijs van hen dat te doen, wie weinig zegt, heeft weinig te verantwoorden. Maar het is hun troost, dat zij vrijelijk tot God mogen spreken, als zij niet meer weten, tot wie zij vrij kunnen spreken.

Ten tweede. Zij zullen menen, dat het vruchteloos is aanmerkingen te maken. Zij zien, hoeveel goddeloosheid er bedreven wordt, en hun geest is in hen ontstoken, zoals die van Paulus te Athene, maar zij zullen menen, dat het verstandig is er geen getuigenis tegen af te leggen in 't openbaar, omdat het nergens toe dient. Zij zijn vergezeld met de afgoden, laat ze varen. Niemand twiste noch bestraffe iemand, want het is paalen voor de zwijnen werpen. De verstandige zal tot een stout vermaner zeggen, als Erasmus tot Luther: "Abi in cellam et die: Miserere mei, Domine". Ga naar uw cel en zeg: Wees mij genadig, o Heere! Ernstige lessen en ernstige raad mogen voor betere mensen en betere tijden bewaard blijven. En er is een tijd om te zwijgen en een tijd om te spreken, Prediker 3:7. Boze tijden laten geen openhartigheid toe, dat wil zeggen, de boze mensen laten het niet toe, en de mensen, waarvan de profeet hier spreekt, hadden werkelijk reden om zichzelf voor boze mensen te houden, als wijze en goede mensen het ijdel vonden tot hen te spreken en bang waren om iets met hen te doen te hebben.

II. Hun wordt aangezegd aan welk gevaar en aan welke oordelen zij blootstaan om hun zonden.

1. De plaatsen van hun afgoderij lopen in de eerste plaats gevaar verwoest te worden, vers 5. Gilgal, de voornaamste plaats van de afgoderij, zal gevankelijk worden weggevoerd, niet alleen zijn inwoners, maar ook zijn beelden en Beth-El, met zijn gouden kalf zal worden tot niet. De overwinnende vijand zal er niets mee kunnen doen, zo gemakkelijk zal het vernietigd worden, en zal het teniet doen, zo volkomen zal het vernietigd worden. Afgoden waren altijd ijdelheid, en ijdele dingen, en dat zal blijken als God verschijnt om ze te vernietigen.

2. Het koninkrijk zelf loopt gevaar met hen onder te gaan, vers 6. Er is gevaar, dat, als gij Hem niet bijtijds zoekt Hij doorbreke in het huis Jozefs als een vuur, dat verleert, want onze God is een rechtvaardig Rechter, is een verterend vuur en de mannen van Israël zijn, als misdadigers, stoppelen voor Hem, wee dengenen die zichzelf tot brandstof maken van Gods toorn! Er volgt: Niemand is er, die het blust in Bethel. Daar wonen hun afgoden en hun afgodische priesters, daarheen brachten zij hun offers en daar offerden zij hun gebeden. Maar God zegt hun, dat als het vuur van Zijn oordelen hen aansteekt, al de goden die zij te Beth-El dienden, niet in staat zullen zijn, het te blussen, het oordeel niet zullen afwenden, en hun niet tot hulp zullen zijn. Zo zullen zij die van de wereld hun afgod maken, haar een onvoldoende bescherming vinden, als God hen komt straffen voor hun geestelijke afgoderij.

3. Wat zij verkregen hebben door onderdrukking en afpersing zal hun afgenomen worden, vers 11 :Gij hebt huizen gebouwd van gehouwen steen, die gij dacht, dat duurzaam zouden zijn, maar gij zult daarin niet wonen, want uw vijanden zullen ze verbranden, of ze in bezit nemen voor zichzelf, of u in gevangenschap voeren. Gij hebt gewenste wijngaarden geplant, gij hebt getracht ze op alle mogelijke wijzen aangenaam te maken, en hebt u zelf vele aangename wandelingen daarin beloofd, maar gij zult gedwongen worden weg te gaan en zult nooit van de

wijn drinken. De wet had liefderijk bepaald, dat, als iemand een huis bouwt of een wijngaard geplant had, hij vrij zou zijn om uit de oorlog weer te keren, Deuteronomium 20:5.6. Maar nu zou de noodzakelijkheid zo dringend zijn, dat het niet toegestaan zou worden, allen moesten ten strijde gaan en velen, die pas gebouwd en geplant hadden, zouden vallen in de strijd, en nooit genieten van wat zij gearbeid hadden. Wat niet op eerlijke wijze verkregen is, zal niet lang genoten worden.

III. Hun wordt gezegd, wat hun plicht is, en zij worden grotelijks aangemoedigd om er zich met alle ernst op toe te leggen. De plichten hun hier opgelegd, zijn godzaligheid en eerlijkheid, ernst in hun smekingen tot God en rechtvaardigheid in hun handel met de mensen, en op elk afzonderlijk wordt bij hen aangedrongen met gepaste argumenten om de vermaning kracht bij te zetten.

1. Zij worden hier vermaand, oprecht en gelovig te zijn in hun smekingen tot God, vers 4. God zegt tot het huis Israëls: Zoekt Mij en om goede redenen, want zal niet een volk zijn God vragen? Jesaja 8:19. Waar zullen zij anders heengaan dan naar hun beschermer? Israël was een vorst bij God, laat zijn afstammelingen de Heer zoeken, zoals hij deed, en zij zullen het ook zijn. Om dit te doen, moeten zij de afgoderij laten varen. God wordt niet in waarheid gezocht, als Hij niet uitsluitend gezocht wordt want Hij duldt geen mededingers: "Zoekt de Heer en zoekt Beth-El niet, vers 5, raadpleegt uw afgodische orakels niet en vraagt niet naar de mond van de priesters te Beth-El, zoekt geen bescherming bij het gouden kalf daar, en brengt uw gebeden en offeranden niet langer daarheen of naar Gilgal, want gij verlaat uw eigen weldadigheid, indien gij die valse ijdelheden onderhoudt. Maar zoekt de Heer, vers 6, 8, vraagt naar Hem, vraagt van Hem, vraagt naar Zijn wil als uw leefregel, om u van Zijn gunst, tot uw geluk, te verzekeren." Om deze vermaning aan te dringen, wordt ons gezegd te overwegen

A. Wat wij zullen verkrijgen door God te zoeken, het zal ons leven zijn, wij zullen Hem vinden en in Hem gelukkig zijn. Dat zegt Hij hun zelf, vers 4 :Zoekt Mij en leeft. Dat zegt hun de profeet, vers 6 :Zoekt de Heer en leeft. Die sterfelijke goden zoeken, zullen met hen omkomen, vers 5, maar die de levende God zoeken, zullen met Hem leven: "Gij zult verlost worden van de dodelijke oordelen waarmede gij bedreigd wordt, uw volk zei leven, zal herstellen van zijn tegenwoordige kwijning, uw ziel zal leven, gij zult geheiligd en getroost worden, en voor altijd gezegend zijn. Gij zult leven."

B. Welk een God Hij is, die wij zoeken moeten, vers 8, 9.

a. Hij is een almachtig God. De afgoden waren machteloos, konden geen goed en geen kwaad doen, en daarom was het dwaasheid hen te vrezen of te vertrouwen, maar de God van Israël doet alles, kan alles doen, en daarom behoren wij Hem te zoeken. Hij eist onze hulde, daar Hij alle macht in handen heeft, en het is ons belang Hem op onze zijde te hebben. Verschillende bewijzen en voorbeelden worden hier gegeven van Gods macht als Schepper, in het koninkrijk van de natuur, omdat Hij dat koninkrijk beide grondvest en regeert. Vergelijk Hoofdstuk 4:13.

Ten eerste, De sterren zijn het werk van Zijn handen, die sterren, die de heidenen dienden, vers 26, de sterren Gods, die sterren zijn Gods schepselen en Zijn knechten. Hij maakt het Zevengesternte en de Orion, twee zeer opmerkelijke sterrenbeelden, die Amos, een herder, in 't bijzonder had gadeslagen terwijl hij het vee bij nacht bewaakte. Hij maakte ze in de beginne, Hij maakt nog steeds, dat zij zijn wat zij zijn voor de aarde en bindt de liefelijkheden van het Zevengesternte en de Orion of maakt ze los. Zie Job 38:31, 9:9, op welke plaatsen

Amos hier schijnt te zinspelen, waardoor hij hen herinnert aan die oude openbaringen van de heerlijkheid Gods, voordat Hij de God van Israël genoemd werd.

Ten tweede, De voortdurende afwisseling van dag en nacht staat onder Zijn bestuur en wordt door Zijn macht en leiding in stand gehouden. Hij is het, die de nacht, donker als de doodsschaduw, in de morgenstond verandert door het opgaan van de zon, en door het ondergaan van de zon, de dag als de nacht verduistert, en dezelfde macht kan voor nederige boetelingen, gemakkelijk beproeving en smart in voorspoed en vreugde veranderen, maar kan even gemakkelijk de voorspoed van hovaardige zondaars in duisternis, in volkomen duisternis veranderen.

Ten derde, De regen valt en houdt op naar Hij het beveelt. Hij roept de wateren der zee, daaruit worden dampen getrokken door de hitte van de zon, die zich tot wolken verzamelen, en op de aardbodem uitgegoten worden, om ze te bevochtigen en vruchtbaar te maken. Dat was de gunst, die pas van hen geweerd was, Hoofdstuk 4:7, en tot wie zouden zij zich daarom wenden dan tot Hem, die macht had ze te geven? Want al de ijdelheden van de heidenen konden het niet doen regenen, en ook de hemel zelf kon geen druppelen geven, Jeremia 14:22. Het is God, die deze dingen doet, Heer is Zijn naam, de naam, waarmee de God van de geheele aarde zich bekend heeft gemaakt aan Zijn volk Israël en met hen een verbond heeft.

b. Daar Hij zelf een almachtig God is zal Hij Zijn volk sterkte geven, als het Hem zoekt en Hij vernieuwt de kracht dergenen, die ze verloren hadden, als zij op Hem wachten, want, vers 9, Hij sterkt de beroofde tegen de sterke in zulk een mate, dat de beroofde tegen de sterke komt en stoute, dappere aanvallen doet op hen, die hem verwoest hadden. Dit is een bemoediging voor het volk, de Heere te zoeken, en, als zij dat doen, zullen zij Hem bekwaam vinden hun zaken te herstellen als die op z'n ergst zijn, hoewel zij beroofd zijn en hune vijanden sterk, toch zullen zij zich spoedig herstellen, zodat zij een volgend maal niet alleen de aanvallers, maar ook overwinnaars zijn, zij komen tegen de sterkte, om weerwraak te nemen en er zich meester van te maken.

2. Hier worden zij vermaand om eerlijk en rechtvaardig in hun handel met de mensen te zijn, vers 14, 15, waarin,

A. Hetgeen van hen geëist wordt: Zoekt het goede en niet het boze. Haat het boze en hebt het goede lief, en bestelt het recht in de poort, herstelt het daar, vanwaar het gebannen is, vers 7. De zaken staan er nog niet zo slecht bij, dat zij niet hersteld kunnen worden als de goede weg ingeslagen wordt, wij moeten er niet aan wanhopen, dat grieven hersteld en fouten verbeterd kunnen worden, de rechtvaardigheid kan nog zegevieren waar het onrecht overheerst. Hiertoe moet men het goede zoeken en liefhebben, het kwade moet gehaat en niet langer gezocht worden. Wij moeten goede beginselen liefhebben en er ons aan hechten wij moeten het goede van harte doen en er overvloedig in zijn, goede mensen, goeden omgang en goede plichten liefhebben, en het goede, dat wij doen, moeten wij uit een beginsel van liefde doen, uit vrije keus en met genoegen. Zij, die aldus het goede liefhebben, zullen het zoeken, zullen pogen al het goede te doen, dat zij kunnen, gelegenheden zoeken om het te doen, en het met alle macht pogen te doen. Zij zullen ook het boze haten, zullen de gedachte om een onrechtvaardige daad te doen verafschuwen en zich onthouden van allen schijn des kwaads. Tevergeefs is het, dat wij beweren God in onze godsdienstoefeningen te zoeken, als wij het goede niet zoeken in ons hele gedrag.

B. De redenen, die er aan toegevoegd worden.

a. Dit is de zekere weg om zelf gelukkig te zijn en de voortdurende tegenwoordigheid Gods bij ons te hebben: Zoekt het goede en niet het boze, opdat gij leeft, opdat gij ontkomt aan de straf voor het boze dat gij gezochten liefgehad hebt, want de gerechtigheid redt van de dood, opdat gij de gunst van God moogt hebben, die uw leven is, die beter is dan het leven zelf, opdat gij troost in u zelf moogt hebben en een goed doel moogt hebben om voor te leven. "Leeft, want also zal de Heere de God van de heerscharen met u zijn en uw leven zijn." Die op de weg van de plicht blijven, hebben de tegenwoordigheid Gods bij zich, als de God van de heerscharen, een almachtig God. "Hij zal bij u zijn, gelijk als gij zegt, dat wil zeggen gelijk als gij roemt, gij zult inderdaad bij u hebben, wat gij alleen maar scheen te hebben en waarin gij roemde, alsof gij het had, terwijl gij in uw onrechtvaardige wegen wandelde." Die waarlijk berouw hebben en zich verbeteren, treden in het genot van die troost, met de voorstelling waarvan zij zich tevoren alleen gevleid hadden. Of, "Zoals gij gebeden hebt, toen gij de Heer zocht. Leef in overeenstemming met uw gebeden, en gij zult hebben hetgeen, waarom gij bidt."

b. Dat is de beste weg om het volk gelukkig te maken: "Als gij zoekt en liefhebt, wat goed is, draagt hij er misschien toe bij, dat het land van de ondergang gered wordt." Misschien zal de Heer, de God van de heerscharen, het overblijfsel van Jozef genadig zijn, hoewel er maar een overblijfsel meer is, toch zal het, als God dat overblijfsel genadig is, opnieuw een groot volk worden, en, als sommigen onder hen zich van de zonde bekeren, in 't bijzonder als het recht in de poort bedoeld wordt, al zijn wij er zeker van, toch is er grote waarschijnlijkheid, dat er een gelukkige omkeer zal plaats hebben in de zaken van het volk, en dat alles beter worden zal, als de mensen hun leven beteren. Tijdelijke beloften worden gedaan met een misschien, en daarmee moeten onze gebeden in overeenstemming zijn.

Hier is,

I. Een verschrikkelijke bedreiging met naderend verderf, vers 16, 17. Sinds zij de rechte weg niet wilden om Gods gunst te verkrijgen, nam God krachtige maatregelen om hem het gewicht van Zijn misnoegen te doen voelen. De inleiding tot de bedreiging is van meer de gewone plechtigheid, om hun ontzag in te boezemen, het is niet naar het woord van de profeet. Als het dat was, kon men het licht opvatten, maar het is de Heere God die een oneindig eeuwig bestaan heeft, het is de God van de heerscharen, die grenzenloze onweerstaanbare macht heeft, en het is Adonai-de Heere, die absolute onbetwistbare soevereiniteit heeft, en heerschappij over alles, Hij is het, die het zegt, die Zijn woorden kan en zal gestand doen, en Hij heeft gezegd,

1. Dat het land van Israël in rouw gedompeld zal worden, werkelijke rouw, dat alle plaatsen vervuld zullen worden met weklagen over de rampen, die hen treffen zullen. Zie de steden, op alle straten zal rouwklacht zijn, op de hoofdstraten en op de zijstraten. Zie het land, In alle wijken zullen zij zeggen: Ach, ach! Het is met ons allen gedaan! Het geklaag zal zo groot zijn, dat het niet tot binnenshuis beperkt blijft, en evenmin binnen de perken van de welvoeglijkheid, maar het zal luide weergalmen op straten en wegen, en men zal zich niet inhouden. De landlieden zullen van achter de ploeg opgeroepen worden door de rampen van hun land, om zich over te geven aan de natuurlijke uitingen van rouw, en, omdat zij tegen deze taak niet opgewassen zijn, zullen degenen die ervaren zijn in weklagen gehoord worden om op kunstmatige wijze rouw te bedrijven om aan de klachten van de werkelijk treurende kracht bij te zetten met hun: Ach, ach. Zelfs in de wijngaarden, waar gewoonlijk niets dan vreugde en

gejuich was, zal een algemeen geweeklaag zijn, als Een vreemde macht het land binnenvalt, alles verwoest, zonder dat er enige tegenstand mogelijk is, zonder andere wapens dan tranen en gebeden.

2. Dat het land van Israël ten verdere zal gebracht worden, en de voortgang van dit verderf is de oorzaak van al deze weklachten: Ik zal door het midden van u doorgaan, zoals de engel des verderfs door het land van Egypte ging om de eerstgeborenen te doden, maar toen de huizen van de Israëlieten oversloeg. Gods oordelen hadden hen vaak overgeslagen, maar nu zullen zij door het midden van hen gaan, zij zullen hen doorsteken.

II. Een billijk en streng verwijt aan hen, die deze bedreigingen licht opnamen, en de rechtvaardigheid van God en Zijn oordelen onbeschaamd trotseerden, vers 18. Wee u, die des Heeren dag begeert, die inderdaad verlangt naar tijden van oorlog en beroering, zoals sommigen doen, die een rusteloze geest hebben en naar verandering hunkeren, of die in troebel water willen vissen, in de hoop, hun familie, op de puinhopen van hun land, voorspoediger te maken, zoals sommigen gedaan hadden, maar de profeet zegt hun, dat deze verwoesting zo groot zal zijn, dat niemand er bij winnen zal. Of het wordt gezegd tot hen, die in hun rouwklachten om de rampen, die hen getroffen hadden, wensten dat zij mochten sterven, en uit hun ellende verlost worden, zoals Job op hartstochtelijke wijze deed. De profeet toont hun de dwaasheid hiervan aan. Weten zij, wat de dood is voor degenen, die er niet op voorbereid zijn, en hoeveel vreselijker hij zal zijn dan iets anders dat hun in dit leven overkomen kan? Of liever, het wordt gezegd tot hen, die schertsenderwijs spreken van die dag des Heeren, waarvan de profeet met zoveel ernst gesproken had, zij verlangden er naar, dat wil zeggen, zij daagden die uit, zij zeiden: Hij moge zoveel kwaad doen, als hij kan: Dat hij zich hausse, dat hij zijn werk bespoedige, Jesaja 5:19. Waar is de belofte van Zijn toekomst? 2 Petrus 3:4. Het betekent,

1. Dat zij het niet geloven. Zij zeggen, dat zij er verlangend naar uitzien, omdat zij niet geloven, dat hij ooit komen zal, en ook zullen zij het niet geloven, tenzij zij het zien.

2. Dat zij hem niet vrezen, al geloven zij er ook wel iets van, toch denken zij er zo weinig aan, en hun aandacht is zo geheel in beslag genomen door andere dingen, dat zij in het geheel niet vrezen voor het gevaar, dat hen dreigt, in plaats van hem uit nauwgezetheid te vrezen, verlangen zij er naar uit nieuwsgierigheid. Als een antwoord daarop,

a. Toont hij hun de dwaasheid van degenen, die onbeschaamd naar Gods oordelen verlangden en om de verschrikkingen des Heeren lachten. "Waartoe toch zal voor u de dag des Heeren zijn? Gij zult hem beide zeker en droevig vinden, niet iets om over te schertsen, want het is niet meer de vraag of hij komen zal of niet en ook is het niet iets om afgekeerd te worden door minachting, als hij komt". De dag des Heeren zal duisternis wezen en geen licht, vers 18. Zal hij dat niet zijn? vers 20. Zegt ook uw eigen geweten u niet, dat het zo zijn zal, dat hij duisternis zal zijn en geen licht? De dag des Heeren zal een duistere, sombere, benauwde dag zijn voor alle onboetvaardige zondaars, de oordeelsdag zal zodanig zijn, en somtijds de dag van hun tegenwoordige benauwdheid. En, als God een dag duister maakt, kan de hele wereld die niet licht maken.

b. Hij toont hun de dwaasheid van degenen, die ongeduldig verlangen naar een verandering in Gods oordelen, in de hoop, dat het volgend beter te verdragen zal zijn. Zij verlangen naar de dag des Heeren, in de hoop zichzelf te verbeteren, als hun hart en leven niet verbeterd, of, ten minste het ergste te weten. Maar de profeet zegt hun, dat zij niet weten, wat zij vragen, vers

19. Het is als wanneer iemand vlood voor het aangezicht van een leeuw en hem ontmoette een beer, een roofdier, wreder en verscheurender dan een leeuw, of alsof een man om aan alle gevaren buitenshuis te ontkomen, in huis kwam, daar met zijn hand aan de wand leunde en hem een slang beet. Die niet verbeterd zijn door Gods oordelen, zullen er door vervolgd worden, en, als zij aan het één ontkomen, dan is een ander gereed hen te treffen, de vreze en de kuil en de strik omringen hen, Jesaja 24:17, 18. Daarom is het krankzinnigheid, de dag des Heeren uit te dagen.

De bedoeling van deze verzen is om te tonen, hoe weinig waarde God hecht aan hun vertoon van vroomheid, ja, hoezeer Hij ze verafschuwt, zolang zij in hun zonden blijven.

I. Hoe weinig behaaglijk, neen hoe hatelijk hun huichelachtige diensten bij God waren. Zij hadden hun feesten te Beth-El, in navolging van die te Jeruzalem, waarop zij de schijn aannamen, zich voor God te verblijden. Zij hadden hun verbodsdagen, waarop zij het ernstige voorkomen aannamen van degenen, die tot God komen gelijk het volk pleegt te komen, en zitten voor Zijn aangezicht als Zin volk. Zij offerden God brandoffers, ter ere van God, met de spijsoffers, die er naar de wet mee samen moesten gaan, zij offerden God het dankoffer, om de gunst van God af te smeken, en zij offerden ze van de vette beesten, die zij hadden, vers 21, 22. Eveneens hadden zij, in navolging van de tempelmuziek, het getier van hun liederen en het spel van hun luiten, vers 23, vocale en instrumentale muziek, waarmee zij God loofden. Met deze dienst hoopten zij boete te doen bij God over de zonden, die zij bedreven hadden, en verlot te krijgen, om in de zonde te blijven, en daarom, wel verre van aannemelijk te zijn voor God, waren zij Hem een gruwel. Hij haatte, Hij versmaadde, hun feesten, niet alleen versmaadde Hij ze, omdat die dienst geen waarde voor Hem had, maar haatte ze ook als een krenking en een uitdaging, zoals wij het haten, dat de mensen tegen ons veinzen, de schijn van achting voor ons aannemen, terwijl zij die in werkelijkheid niet hebben. Niets is hatelijker, verachtelijker dan huichelarij. Die zijn vriend zegent met luide stem, het zal hem tot een vloek gerekend worden, als het blijkt, dat zijn hart niet met hem is. God wil hun verbodsdagen niet ruiken, want er is niets in, dat Hem aangenaam, maar heel veel dat krenkend voor Hem is. Hun offers hebben geen lieflijken reuk, zoals dat van Noach, Genesis 8:21. Hij wil ze niet aannemen, Hij wil er geen acht op slaan, Hij wil er geen aandacht aan schenken, Hij wil het spel van hun luiten niet horen, want als de zonde een wanklank in de harmonie veroorzaakt, kwetst zij het gehoor: Doe het weg, zegt God, Ik kan het niet verdragen. Dit betekent,

1. Dat de offerande zelf van weinig waarde is bij God in vergelijking met zedelijke plichten, God en onze naaste lief te hebben is meer dan alle de brandofferen en de slachtofferen.

2. Dat de offerande van de goddeloze Hem werkelijk een gruwel is, Spreuk. 15:8. Geveinsde vroomheid is dubbele ongerechtigheid en zo zal men bevinden, dat, als er een plaats in de hel heter dan alle andere is, die dan het deel van de huichelaar zal zijn.

II. Wat het was, dat een vereiste was voor de aannemelijkheid van hun offeranden en zonder hetwelk geen offerande aannemelijk zou zijn, vers 24 : Laat het oordeel zich daarheen wentelen als de wateren, onder u, en de gerechtigheid als een sterke beek, dat is:

a. "Laat er een algemene verbetering van zeden onder u zijn: laat de godsdienst, Gods oordeel, en de gerechtigheid een behoorlijken invloed op u hebben, laat uw land er mee besproeid worden, en laat ze allen tegenstand van ondeugd en onheiligheid terneerwerpen, laat ze ver vloeien als overstromende wateren, en toch krachtig stromen als een machtige stroom."

b. "In 't bijzonder, laat er behoorlijk recht gesproken worden door overheden en heersers, laat de stroom van het recht niet gestremd worden door partijdigheid en omkoperij, maar laat het zijn natuurlijke loop hebben, vrij als het water, laat het zuiver zijn als stromend water, niet vertroebeld door bederf, of wat het recht verkeert, laat het stromen als een sterke beek en zich niet laten tegenhouden of zijn loop laten stremmen door de vrees voor mensen, laat allen er vrije toegang toe hebben als tot een gemeenschappelijk water, en er profijt van hebben als een boom geplant aan waterbeken." De grote zaak, die Israël voor de voeten werd geworpen was het veranderen van het recht in alsem, daarin moeten zij zich derhalve verbeteren, Zacheria 7:9. Dat was het, waar God lust toe had, meer dan tot offeranden, Hosea 6:6, 1 Samuel 15:22,

III. Hoe weinig nadruk God had gelegd op de wet van de offers, al was het dan ook Zijn eigen wet, in vergelijking met de zedelijke voorschriften, vers 25 : "Hebt gij Mij veertig jaar in de woestijn offers toegebracht? Neen, dat hebt gij niet." Meestentijds werd het offeren zeer verwaarloosd, om de onzekerheid van hun toestand, na het tweede jaar werd het Paasfeest niet gehouden, voordat zij in Kanaän kwamen, en andere instellingen werden eveneens nagelaten, en toch, omdat God genade wil en geen offerande, maakte Hij hun van dat verzuim nimmer een verwijt, maar bleef voor hen zorgen en vriendelijk zijn, het was niet daarom, dat God ontevreden over hen was, maar om hun murmureren en ongeloof. Hij, die Zijn volk erkende, al offerden zij Hem niet, zolang als zij in andere opzichten zich aan Hem hielden zal hen zeker niet meer erkennen, al offeren zij ook, als zij in andere opzichten van Hem afwijken. Maar hoewel de rituele offers dus gemist kunnen worden, kunnen geestelijke offers dat niet, zelfs rechtvaardigheid en eerlijkheid zijn geen verontschuldiging voor gebrek aan gebed en dankzegging, een gebroken hart en liefde tot God. Stefanus haalt deze passage aan, Handelingen 7:42, om de Joden te tonen, dat zij het niet vreemd moeten vinden, zo de wet van de ceremonieën ingetrokken werd, daar zij van de beginne, vergelijkenderwijs, niet hoog gesteld werd. Vergelijk Jeremia 7:22, 23.

IV. Hoe weinig reden zij hadden om te verwachten, dat hun offers aannemelijk zouden zijn voor God, terwijl zij en hun vaders al die tijd overgegeven waren aan de dienst van andere goden. Op die wijze vatten sommigen vers 25 op: "Hebt gij Mij offer toegebracht? dat wil zeggen, Mij alleen? Neen, en daarom zijn zij Mij niet aangenaam", want de regel voor de dienst van de Heer onze God is: Hem alleen moeten wij dienen. "Ja, gij droeg de tent van uw Moloch, vers 26, kleine kastjes, die gij met u omdroeg, goden in zakformaat voor uw persoonlijk bijgeloof, als gij er niet in 't openbaar mee durfde gezien te worden. Gij hebt de beelden van uw Moloch gehad-uw koning", die waarschijnlijk de zon voorstelde, die koning is onder de hemellichamen, "en Kiun, of Remfan", zoals Stefanus die noemt in Handelingen 7:43, volgens de Septuaginta, die, naar verondersteld wordt, Saturnus voorstelde, de hoogste van de zeven planeten. De dienst van zon, maan en sterren was de oudste, meest algemene, en meest verschoonbare afgoderij. Zij maakten zichzelf de ster huns gods, Een of andere ster, die zij voor hun god hielden, of welker naam zij aan hun god gaven. Tot deze afgoderij was Israël van de beginne geneigd, Deuteronomium 4:19, en die een neiging behouden voor andere goden, mogen niet rekenen op de gunst van de waren God.

V. Met welke straf God hen treffen zou om hun volharden in de afgoderij, vers 27 :Ik zal ulieden gevankelijk wegvoeren ver boven Damaskus heen. Zij waren door Satan gevankelijk weggevoerd in afgoderij, en daarom deed God hen in gevangenschap gaan onder de afgodendienaars, en joeg hen naar een vreemd land, sinds zij zo verzot waren op vreemde goden. Zij werden gevoerd ver boven Damaskus henen. Hun gevangenschap bij de Assyriërs was veel verder dan die bij de Syriërs, want, als kleinere oordelen niet tot stand brengen,

waarvoor zij gezonden worden, zendt God grotere. Of, de gevangenschap onder Salmaneser ging die van Damaskus onder Tiglath-Pileser ver te boven, en was veel pijnlijker en verwoestender, hetgeen voorspeld was, Hoofdstuk 1:5. Want, evenals de zonden van Gods gelovig volk groter zijn dan de zonden van anderen, zo mag ook verwacht worden, dat hun straffen naar verhouding zijn. Wij vinden, dat de roof van Samaria en Damaskus tezamen weggevoerd wordt door de koning van Assyrië, Jesaja 8:4. Stefanus leest het: Ik zal u overvoeren op de andere kant van Babylonië, Handelingen 7:43, verder dan Juda, zover, dat terugkeren onmogelijk is. En om hen te overtuigen, dat dit vonnis zeker en vreselijk is, noemt Hij, die het velt zichzelf de Heer, Wiens naam is God van de heerscharen, die dus in staat is het vonnis uit te voeren, daar Hij legerscharen onder Zijn bevel heeft.

HOOFDSTUK 6

- 1 Wee den gerusten te Sion, en den zekeren op den berg van Samaria! die de voornaamste zijn van de eerstelingen der volken, en tot dewelke die van het huis Israels komen.
- 2 Gaat over naar Kalne, en ziet toe; en gaat van daar naar Hamath, de grote stad, en trekt af naar Gath der Filistijnen; of zij beter zijn dan deze koninkrijken, of hun landpale groter dan uw landpale?
- 3 Gij, die den bozen dag verre stelt, en den stoel des gewelds nabij brengt.
- 4 Die daar liggen op elpenbenen bedsteden, en weelderig zijn op hun koetsen, en eten de lammeren van de kudde, en de kalveren uit het midden van den meststal.
- 5 Die op het geklank der luit kwinkeleren, en bedenken zichzelf instrumenten der muziek, gelijk David;
- 6 Die wijn uit schalen drinken, en zich zalven met de voortreffelijkste olie, maar bekommeren zich niet over de verbreking van Jozef.
- 7 Daarom zullen zij nu gevankelijk hengaan onder de vorsten, die in gevangenis gaan; en het banket dergenen, die weelderig zijn, zal wegwijken.
- 8 De Heere HEERE heeft gezworen bij Zichzelf (spreekt de HEERE, de God der heerscharen): Ik heb een gruwel van Jakobs hovaardij, en Ik haat zijn paleizen; daarom zal Ik de stad en haar volheid overleveren.
- 9 En het zal geschieden, zo er tien mannen in enig huis zullen overgelaten zijn, dat zij sterven zullen.
- 10 En de naaste vriend zal een iegelijk van die opnemen, of die hem verbrandt, om de beenderen uit het huis uit te brengen, en zal zeggen tot dien, die binnen de zijden van het huis is: Zijn er nog meer bij u? En hij zal zeggen: Niemand. Dan zal hij zeggen: Zwijg! want zij waren niet om des HEEREN Naam te vermelden.
- 11 Want ziet, de HEERE geeft bevel, en Hij zal het grote huis slaan met inwatering, en het kleine huis met spleten.
- 12 Zullen ook paarden rennen op een steenrots? Zal men ook daarop met runderen ploegen? Want gijlieden hebt het recht in gal verkeerd, en de vrucht der gerechtigheid in alsem.
- 13 Gij, die blijde zijt over een nietig ding; gij, die zegt: Hebben wij ons niet door onze sterkte hoornen verkregen?
- 14 Want ziet, Ik zal over ulieden, o huis Israels! een volk verwekken, spreekt de HEERE, de God der heerscharen; die zullen ulieden drukken, van daar men komt te Hamath, tot aan de beek der wildernis.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Een zondig volk, dat er zich op toelegt, Gods bedreigingen te verkleinen en onbeduidend te doen schijnen, in vertrouwen op hun voorrechten en voortreffelijkheid boven andere volken, vers 2, 3, en op hun macht, vers 13 en volkomen overgegeven aan hun genoegens, vers 1-6.

II. Een ernstig profeet, die er zich op toelegt, Gods bedreigingen zwaarwichtig voor te stellen en ze een vreselijke indruk te doen maken, door de strengheid van die oordelen in 't licht te plaatsen, die over deze zinnelijke mensen komen zouden, vers 7, en Gods afschuw van hen, waarom Hij hen en al het hun aan de dood overgeeft, vers 8-11, en een volkomen verwoesting over hen brengt, wijl zij zich niet willen laten bewerken door de maatregelen, die Hij genomen had voor hun overtuiging, vers 12-14.

Amos 6:1-14

De eerste woorden van dit hoofdstuk geven de inhoud van deze verzen weer, maar zij klinken zeer vreemd, en strijdig met de gevoelens van een ijdele wereld: Wee de gerusten! Wij zijn geneigd om te zeggen: Gelukkig zijn de gerusten, die geen smart voelen en geen vrees, die zacht en warm liggen en zich niets aantrekken, en wij vinden hen wijs, die dat doen, die zich in zinnelijke genietingen baden, en er zich niet om bekommeren, hoe de wereld loopt. Zij worden als welvarend beschouwd, die lichamelijk welvarend zijn, en daarvan veel werk maken, maar tegen hen is het, dat dit wee uitgeroepen wordt, en hier wordt ons gezegd, wat hun rust, en wat hun wee is.

I. Hier is een beschrijving van hun trots, zekerheid en zinnelijkheid, waarom God hen kastijden zou.

1. Zij waren vol ijdele inbeelding van hun voortreffelijke eigenschappen, en dachten, dat die hen beveiligen zouden voor de oordelen, waarmee bedreigd werd, en hun verdediging zijn tegen de toorn, beide van God en mensen.

a. Die te Sion woonden, dachten, dat het eer en bescherming genoeg was voor hen, en dat zij daar gerust konden zijn, zonder vrees voor kwaad, omdat het een sterke stad was, welverdedigd, beide door natuur en kunst, wij lezen van Sions muren en torens, en omdat het een koninklijke stad was, waar de stoelen van het huis van David stonden, want het was de hoofdstad van Juda en daarom waarlijk groot: en vooral omdat het de heilige stad was, waar de tempel was en het getuigenis van Israël, die daar woonden twijfelden er niet aan, dat Gods heiligdom een heiligdom zou zijn voor hen en hen zou beschermen tegen Zijn oordelen. Des Heeren tempel zijn deze Jeremia 7:4. Zij verheffen zich terwille van de heilige berg, Zefanja 3:11. Velen zijn opgeblazen van trots, en in slaap gewiegd door vleeselijke zekerheid door de voorrechten van hun kerk en de plaats, die zij te Sion hebben.

b. Die op de berg van Samaria woonden, al was het geen heilige berg zoals die van Sion, vertrouwden er toch op omdat het de hoofdstad van een machtig koninkrijk en, misschien in navolging van Jeruzalem, de godsdienstige hoofdstad was: en na verloop van tijd kreeg de heuvel van Semer bij hen een even goeden naam als de heuvel van Sion ooit gehad had. Zij verwachtten de verlossing van deze heuvels en bergen.

c. Deze beide koninkrijken stelden prijs op hun betrekking tot Israël, die vorst bij God, waardoor zij, naar hun mening, de voornaamste van de volkeren werden, ouder en eerwaardiger dan één van hen, de eerstelingen van de volken, zo staat er, gewijd aan God, en die de gehele oogst heiligden. Het huis Israëls kwam tot hen, dat wil zeggen: werd verdeeld in die koninkrijken waarvan Sion en Samaria de hoofdsteden waren. Die gerust waren, waren de vorsten en heersers, de aanzienlijken, die de voornaamste van de volkeren waren, de voornaamste van die beide koninkrijken, en bij wie het hele huis van Israël recht vroeg, daar zij te Sion en te Samaria woonden. Het is moeilijk om groot en toch niet trots te zijn. Aanzienlijke volken en aanzienlijke mensen zijn geneigd zich te overschatten en hun burens over het hoofd te zien, omdat ze menen iets groter te zijn. Maar om een tegenwicht te geven tegen hun trots en zekerheid, nodigt de profeet hen uit om te denken aan die steden, waarvan zij wisten, dat die in hun tijd even roemrijk geweest waren als Sion of Samaria, en die toch verwoest waren vers 2. Gaat naar Kalne, een oude stad, gebouwd door Nimrod, Genesis 10:10, en ziet wet daarvan geworden is, het ligt nu in puinhopen, hetzelfde geldt van Hamath, de grote stad, een van de

voornaamste steden van Syrië. Sanherib beroemt zich er op, dat hij de goden van Hamath verdorven heeft. Gath werd verwoest door Hazael niet heel lang voor die tijd 2 Koningen 12:17. Zijn zij beter dan deze koninkrijken van Juda en Israël? Ja, dat waren zij en hun landpalen groter dan uw landpalen, zodat zij meer reden hadden om te vertrouwen op hun veiligheid dan gij, en toch, gij ziet wat er van geworden is en durft gij zeker te zijn? Zijt gij beter dan No, de volkrijke? Nahum 3:8. De voorbeelden van ongeluk van een ander beletten ons, zeker te zijn.

2. Zij volhardden in hun boze weg, in de verbeelding, dat zij nimmer ter verantwoording geroepen zouden worden, vers 3 :Gij stelt de boze dag verre, de dag van afrekening, als iets, dat niet komen zal, of gij beschouwt die als zo ver weg dat hij in 't geheel geen indruk op u maakt, gij! stelt hem verre, en meent, dat gij hem nog verder uitstellen kunt, en hem verschuiven de die in die-van de ene dag tot de andere, en daarom brengt gij de stoel des gewelds nabij, gij bedrijft alle mogelijke daden van onrechtvaardigheid en onderdrukking en vergezelschap u met de stoel van de schadelijkheden, die moeite verdicht bij-inzetting, Psalm 94:20. Gij brengt die nabij, alsof hij uw bescherming zou zijn tegen deze oordelen, die u er in werkelijkheid rijp voor maakt. Daarom brengen de mensen de zonde nabij, omdat zij het oordeel verre van zich stellen, maar die aldus God bespotten, bedriegen zichzelf.

3. Zij gaven zich over aan alle soorten van zinnelijke genoegens en genietingen, vers 4-6. Deze Israëlieten waren louter epicuristen en slaven van het zingenot. Hun voortreffelijkheid die hun aandacht had moeten vestigen op hun verplichting om voorbeelden van zelfverloochening en zelfkastijding te zijn, rechtvaardigde hen, in hun gedachte, in hun zinnelijkheid de winst van hun onderdrukking en geweld meenden zij, kon de kosten er van dragen, en zij stelden de bozen dag verre, opdat die hen niet zou storen. Wat hun hier ten laste gelegd wordt, is op zichzelf niet zondig want een sober en matig gebruik van deze dingen is geoorloofd, maar zij zochten hun geluk in de voldoening aan vleeselijke lusten, en hoewel zij een ambt bekleedden, dat hun werkkraft opeiste, gaven zij zich over aan hun genoegens, brachten hun tijd er mee door, en verkwistten er hun gedachten, hun zorg en hun vermogen aan. In deze genietingen waren zij in hun element. Zij hadden er hun liefde aan verpand, zij gingen daarin alle perken te buiten, en dat op een tijdstip, wanneer God hen door Zijn leiding opriep tot gewezen en tot rouwklaagt, Jesaja 22:12, 13. Terwijl zij in de schuld waren en onder de toorn lagen, en de oordelen Gods op 't punt stonden over hen te komen, riepen zij om wijn en sterke drank en verbeeldden zich, dat de dag van morgen als deze, ja veel treffelijker zou zijn, Jesaja 56:12, zodat Zij in tegenheid wandelden met God en Zijn rechtvaardigheid tartten.

a. Zij waren buitensporig in hun meubelen. Niets was goed genoeg om op te slapen dan elpenbenen bedsteden, of goed genoeg om op aan te liggen bij hun maaltijden, terwijl zak en as hun beter pasten.

b. Zij waren lui en gaven toe aan hun zucht tot gemak. Zij legden zich niet alleen neer maar lagen ook op hun koetsen, als zij zich hadden moeten aangorden voor hun werkzaamheden, zij waren vadsig van geest, en waren er trots op, dat zij niets deden, Zij zijn weelderig in overvloed, zo staat in de kanttekening, terwijl velen van hun arme broederen gebrek lijden.

c. Zij waren kieskeurig op eten en drinken, moesten van alles het beste en overvloed hebben: Zij aten de lammeren van de kudde, lammeren in hun geheel, en de kalveren uit het midden van de meststal, de vetste, die zij vinden konden, en misschien niet eens uit hun eigen kudde en uit hun eigen stal, maar door verdrukking de arme ontnomen.

d. Zij waren vrolijk en gastvrij, en vermaakten zich bij hun feesten met muziek en zang: Zij kwinkeleren op het geklank van de luit, zingen en spelen te samen en denken nieuwe muziekinstrumenten uit, gelijk David, en amuseren zich met hetgeen vroeger alleen tot vermaak van koningen diende. Of het betekent hun heiligschennis in hun vrolijkheid, zij bootsten de tempelmuziek na, en schertsten daarmee, omdat ze misschien ouderwets was, en zij waren er trots op, dat zij er om lachten, zoals de Babyloniërs deden, als zij de gevangenen dwongen om liederen van Sion voor hen te zingen, van die aard was ook Belsazars heiligschennis toen hij wijn dronk uit tempelvaten, en van die aard is ook die van hen, die ijdele en lichtzinnige liederen zingen op de wijs van psalmen, met het doel om een goddelijke instelling te bespotten

e. Zij dronken onmatig en dachten, dat zij nooit genoeg naar binnen konden gieten. Zij drinken wijn uit schalen, niet uit glazen of bekers, als in Jeremia 35:5, zij haten het om aan een bepaalde maat gebonden te zijn, zij moeten grote hoeveelheden hebben, en maken daarom gebruik van vaten, waaruit zij zonder ophouden drinken kunnen.

f. Zij hielden van de sterkste geuren: Zij zalven zich met de voortreffelijkste olie, om te genieten van de reuk, en meer verliefd te worden op hun eigen lichaam, en als voorbehoedmiddel tegen die voortekenen van bederf, die zij met zich omdragen, terwijl zij leven. Gewone zalf was hun niet voldoende, zij moesten de beste hebben, die ver weg kwamen en duur waren, terwijl goedkopere even goed was geweest.

4. Zij hadden in 't geheel geen belangstelling in de zaak van Gods kerk, en van het volk, dat achteruit ging en in verval raakte: Zij bekommeren zich niet over de verbreking Jozefs, de kerk van God, die de beide koninkrijken Juda en Jeruzalem omvatte, die Jozef genoemd worden, Psalm 80:1, was in benauwdheid: men viel haar aan, hoonde haar, en maakte inbreuk op haar. Wat hun eigen koninkrijk betreft, welks regering hun was toevertrouwd, van welks zaken zij de bestuurders waren, van welks vrede zij de bewaarders waren, er werden grote bressen in gemaakt, in zijn vrede en welvaart, en zij waren zo verdwaasd, dat zij het niet bemerkten, zo overgegeven aan genietingen, dat zij het niet ter harte namen. Zij hadden zo'n afkeer van wat men zaken noemt, dat zij geen zorg en geen belangstelling hadden voor de herstelling daarvan. Het is hun alles hetzelfde, of het volk zinkt of drijft, als zij maar op hun gemak kunnen liggen en in genot leven. Enkele personen, die bij Jozef behoorden, waren in benauwdheid, en zij namen geen kennis van hun zaak, van het onrecht en de harde behandeling die zij ondergingen, ook droegen zij geen zorg die te verlichten, en hun rechtte doen, in tegenstelling met de geest van Job, die in zijn voorspoed weende met hem, die harde dagen had, en zijn ziel was beangst over de nooddrufte, Job 30:25. Sommigen menen, dat de beproefde kerk hier Jozef genoemd wordt als een toespeling op de geschiedenis van Farao's schenker, die toen hij opnieuw verhoogd werd om de beker op de hand zijns meesters te geven, niet aan Jozef gedacht, maar hem vergat, Genesis 40:21, 23. Aldus dronken zij wijn uit schalen, maar bekommerden zich niet over de verbreking van Jozef. Onverschillig omtrent de ellende van anderen zijn gewoonlijk zij, die hun hart gezet hebben op hun eigen genoeg, en het is een grote belediging voor God, als Zijn kerk in beproeving is, en het ons niet ter harte gaat en niet smart.

II. Hier is het vonnis, dat over hen geveld wordt, vers 7 : Daarom zullen zij nu gevankelijk heengaan onder de vorsten, die in gevangenis gaan, en zullen in al de ellende vervallen, die het deel van gevangenen is, en het banket degenen, die daar lagen op hun koetsen, zal wegwijken. Hun overvloed zal van hen genomen worden, en zij van dien, omdat zij die tot voedsel en brandstof van hun lusten maakten.

1. Die in weelde leefden, zullen ook hun vrijheid verliezen, en doordat zij tot slavernij gebracht worden, zullen zij naar recht gestraft worden voor het misbruik van hun vaardigheid en heerschappij.

2. Die op de genietingen en genoegens van hun eigen land vertrouwden, zullen naar een vreemd land weggevoerd worden, en aldus beschaamd gemaakt over hun trots en vertrouwen, zij zullen gevankelijk henengaan.

3. Die hun geluk zochten in zinnelijke genietingen en er hun hart op zetten, zullen van deze genietingen beroofd worden, hun banket zal wegwijken, en zij zullen weten, wat het is een hard leven te lijden.

4. Die languit lagen zullen zich moeten bekrimpen en met wet minder plaats tevreden zijn.

5. Die de boze dag verre stelden zullen die dichter bij zich dan bij anderen vinden, onder de vorsten zullen in gevangenis gaan die zich vleiden met de hoop, dat, als de benauwdheid kwam, zij de laatsten zouden zijn die er door aangegeven werden. Met snelheid rijpen voor de ellende, die de ellende van anderen en van Gods kerk niet ter harte nemen. Die zich overgeven aan vrolijkheid, als God hen roept tot geweent, zullen bevinden, dat het een zonde is, die niet ongestraft blijft. Jesaja 22:14.

In het eerste deel van dit hoofdstuk zagen wij, hoe deze zekere Israëlieten zich baadden in genietingen, alsof zij nooit vrolijk genoeg konden zijn, hier zien wij hoe God hen overstelpt met straffen, alsof zij nooit ongelukkig genoeg konden zijn. Zie hier,

I. Hoe stevig deze last op hen vastgesnoerd is, niet af te schudden door hun verwatenheid en zekerheid, want hij is hun opgelegd door de Heere, de God van de heerscharen, door Zijn machtige, Zijn almachtige hand, die niemand weerstaan kan, Hij is gebonden met een eed, die het vonnis onherroepelijk maakt: De Heer heeft gezworen en het zal Hem niet berouwen, en sinds Hij bij niemand groter zweren kon, heeft Hij gezworen bij Zichzelf. Hoe vreselijk, hoe ongelukkig is het lot van hen, wier verderf wier eeuwig verderf God zelf gezworen heeft Die Zijn plan kan uitvoeren, en niet van gedachte verandert!

II. Hoe zwaar deze last drukt! Laat ons dit in bijzonderheden zien.

1. God zal hen verafschuwen en verlaten, en dat is al ongeluk genoeg, dat is het ongeluk zelf: Ik heb een gruwel van Jakobs hovaardij, van al datgene, waarop zij trots zijn, en waar zij zich op laten voorstaan, en waarom zij zich als het voornaamste van de volkeren beschouwen en noemen. Hun zichtbaar kerklidmaatschap en de voorrechten daarvan, hun tempel, altaar en priesterschap, die waren meer dan iets anders de oorzaak van Jakobs hovaardij, maar, als deze ontheiligd en bevlekt waren door de zonde, werden zij door God verafschuwd, Hij haatte en verachtte ze, Hoofdstuk 5:21. God heeft een afschuw van die schijn van godzaligheid die de huichelaars bewaren, terwijl zij de kracht daarvan verafschuwen. En, als Hij hun tempel verafschuwt, om de ongerechtigheid daarvan dan is het geen wonder, dat hij hun paleizen haat, om de ongerechtigheid en onderdrukking die Hij daar vindt. Het schepsel, waarin wij zulk een welgevallen hebben en zo'n vertrouwen stellen, zodat wij het tot een mededinger van God maken, wordt daardoor een gruwel voor Hem. Hij haat de paleizen van de zondaars, om de goddeloosheid van hen, die er in wonen, Spreuk. 3:33, De vloek des Heeren. is in het huis van de goddeloze. En, als God hen verafschuwt, volgt er onmiddellijk op: Hij zal de stad en haar

volheid overleveren, overleveren in de hand Van de vijand, die ze verwoesten zal, en al zijn rijkdom tot een prooi zal maken. Die door God verafschuwd en verlaten worden zijn ten enenmale verloren.

2. Er zal een grote en algemene sterfte onder hen zijn, vers 9 :Zo daar tien mannen in enig huis zullen overgelaten worden, die een het zwaard van de vijand ontsnapt zijn, die zullen op een andere wijze getroffen worden, zij zullen allen sterven door hongersnood of pestilentie. In de ergste tijden mag men hopen, dat als er tien in een huis zijn, tenminste de helft er van ontkomen zal, naar de verhouding van twee in een bed, de één aangenomen en de ander verlaten, maar hier zal van de tien niet een in leven blijven om de anderen te begraven. Een ander voorbeeld van de grote sterfte is, vers 10, dat de naaste verwanten van de doden gedwongen zullen zijn met eigen hand hun lichaam af te leggen en te begraven, bij gebrek aan handen om het voor hen te doen, dat is alles, wat de naaste vriend, die het recht van lossen heeft, voor hen doen kan en hij zal het doen met groten tegenzin. Het betekent, dat het jongere geslacht eerst sterven zal, want de oom, die blijft leven, is gewoonlijk ouder. Als de oom met de doodgraver, of die verbrandt, komt, om de beenderen uit het huis uit te brengen, . zat hij zeggen tot dien, die hij het eerst bij het huis ziet: Zijn er nog meer bij u? Zijn er nog in leven? En hij zal zeggen: Neen, dit is de laatste, nu is de hele familie door de dood afgesneden, en tak noch wortel is er meer over. Maar wat dit oordeel te pijnlijker maakt, is dat hun hart er door verhardt. Als hij, die aan de zijden van het huis gevonden is, in gesprek treedt met hen, die de doden wegdragen, zullen zij zeggen: Zwijg, sta daar niet om tegen ons te preken over de hand van de Voorzienigheid in deze ramp, want wij mogen geen melding maken van de naam des Heeren, God is zozeer tegen ons vertoornd, dat er niet tegen Hem te spreken is, Hij neemt zo scherp waar, wat wij verkeerd doen, dat wij zelfs geen melding curven maken van Zijn naam. Aldus zal de dwaasheid des mensen zijn weg verkeren, en hem in ellende brengen, en dan zal zijn hart zich tegen de Heer vergrammen. Ook dan nog wil hij Zijn hand niet opmerken, noch dulden, dat een ander het doet. Misschien was het door een van de afgodische koningen verboden, melding te maken van de naam van de Heer, zoals het door de wet van Mozes verboden was melding te maken van de nemen van de heidense goden: Wij mogen het niet doen, anders vervallen wij in de straf, die er op gesteld is. Vreselijk verhard zijn inderdaad de harten die er zich niet toe willen laten brengen om melding te maken van Gods naam, en om Hem te dienen, als de hand van God tegen hen uitgestrekt is en als, zoals hier, ziekte en dood in hun familie heersen. Aldus leggen zij toorn op, die niet roepen als Hij ze gebonden heeft.

3. Hun huizen zullen verwoest worden, vers 11. God zal het grote huis slaan met inwateren en het kleine huis met spleten, zij zullen beide gescheurd worden, zodat zij schoonheid en kracht verliezen en met snelheid ten val komen. De paleizen van de vorsten zijn niet boven de kastijding van de goddelijke rechtvaardigheid verheven, en ook zijn de hutten van de armen er niet beneden, geen van beide zullen ontkomen. Als de zonde hen voor het verderf getekend heeft, zal God middelen vinden om het teweeg te brengen. Het is op bevel van Hem, dat bressen worden gemaakt.

III. Met hoeveel recht zij daartoe veroordeeld zijn. Als wij de zaak recht verstaan, zullen wij zeggen: De Heer is rechtvaardig.

1. De middelen tot hun verbetering aangewend waren alle vruchteloos en zonder resultaat gebleven, vers 12 :Zullen ook paarden rennen op een steenrots, om daar de grond los te woelen en weg te slaan? Of zal men daarop met runderen ploegen? Neen, want het zal geen voordeel opleveren, om de moeite te belonen. God had hun Zijn profeten gezonden, om hun

braakland te braken, maar zij vinden hen even hard en onbuigzaam als de rots, ruw en onbreekbaar, en zij konden er niets mee beginnen, noch hen bewerken, en daarom zal het niet meer beproefd worden. Zij zullen niet op de rechte weg teruggebracht worden en daarom zullen zij niet vermaand, maar geheel aan hun lot overgelaten worden. Die zich niet laten bebouwen als akkers en wijngaarden, zullen als naakte rotsen en als woestijnen verworpen worden, Hebreëen 7:7, 8.

2. Zij hadden hun macht misbruikt tot verongelijking en onderdrukking van velen, wier zaak de soevereine Rechter niet alleen twisten maar ook wreken zou: Gij hebt het recht in gal veranderd, die walgelijk is, en de vrucht van de gerechtigheid in alsem, die schadelijk is, het is om er ziek van te worden, als men ziet, hoe zij, wie de rechtsbedeling is toevertrouwd het recht omkeren met de macht, waarmee zij dat hadden moeten verdedigen en staande houden, en aldus hun kracht tegen het recht zelf keren. Als onze dienst van God door de zonde verbitterd is, dan zullen Zijn leidingen met ons bitter zijn, en met recht.

3. Zij hadden Gods oordelen getart, en op hun kracht vertrouwend, meenden zij tegen de Almachtige opgewassen te zijn, vers 13. Zij waren blij over een nietig ding, vleiden zich met de gedachte, dat hun geen kwaad overkomen zou, hoewel zij in 't geheel geen grond hadden voor dat vertrouwen, en niets van betekenis om op te vertrouwen. Zij zeiden: "hebben wij geen hoornen verkregen, zijn wij niet tot grote waardigheid en heerschappij gekomen, hebben wij onze vijanden niet terneergeworpen en de ene overwinning na de andere behaald, en dat door onze sterkte, onze bekwaamheid en moed, onze rijkdom en militaire kracht? Voor wie zouden wij dan vrezen? Wien behoeven wij dan nog naar de ogen te zien? Niet eens God zelf!" Voorspoed en geluk maken de mensen gewoonlijk zeker en verwaten en die veel gedaan hebben, denken, dat zij alles kunnen, alles zonder God, ja alles tegen God. Maar die op hun eigen kracht vertrouwen zijn blij over een nietig ding, en dat zullen zij ondervinden. Waarschijnlijk zeiden zij dat niet met de lippen, "totidem verbis" -met zoveel woorden, maar het was de taal van hun hart en hun handelingen, die God beide verstaat.

IV. Hoe gemakkelijk en hoe krachtdadig deze last hun opgelegd zal worden, vers 14. Die hun die oplegt is de Heer, de God van de heerscharen die beide kan en mag doen, wat Hem behaagt die alle schepselen onder Zijn bevel heeft, en die, als Hij werk te doen heeft, niet verlegen is om instrumenten, om het mee te doen, hoewel zij het huis Israëls zijn, toch zal Hij over hen een volk verwekken, dat zij niet vreesden, maar waarop zij vaak gesteund hadden, namelijk de Assyriërs, en dit volk zal hen dekken, hen in 't nauw brengen, hen pijnigen, van waar men komt te Hamath, in het noorden, tot aan de beek van de wildernis, de rivier van Egypte, de beek Sihor of de Nijl in het zuiden, Het hele volk heeft deel gehad in de ongerechtigheid, en daarom moet het verwachten ook in de rampen te delen. Als op enige wijze mensen de werktuigen van onze beproeving zijn, dan moeten wij inzien, dat God hen tegen ons verwekt, want zij zijn Zijn hand, de roede, het zwaard in Zijn hand. De Heer heeft Simeï David laten vloeken.

HOOFDSTUK 7

1 De Heere HEERE deed mij aldus zien; en ziet, Hij formeerde sprinkhanen, in het begin des opkomens van het nagras; en ziet, het was het nagras, na des konings afmaaiingen.

2 En het geschiedde, als zij het kruid des lands geheel zouden hebben afgegeten, dat ik zeide: Heere HEERE! vergeef toch; wie zou er van Jakob blijven staan; want hij is klein!

3 Toen berouwde zulks den HEERE; het zal niet geschieden, zeide de HEERE.

4 Wijders deed mij de Heere HEERE aldus zien; en ziet, de Heere HEERE riep uit, dat Hij wilde twisten met vuur; en het verteerde een groten afgrond, ook verteerde het een stuk lands.

5 Toen zeide ik: Heere HEERE! houd toch op; wie zou er van Jakob blijven staan; want hij is klein!

6 Toen berouwde zulks den HEERE. Ook dit zal niet geschieden, zeide de Heere HEERE.

7 Nog deed Hij mij aldus zien; en ziet, de Heere stond op een muur, die naar het paslood gemaakt was, en een paslood was in Zijn hand.

8 En de HEERE zeide tot mij: Wat ziet gij, Amos? En ik zeide: Een paslood. Toen zeide de HEERE: Zie, Ik zal het paslood stellen in het midden van Mijn volk Israel; Ik zal het voortaan niet meer voorbijgaan.

9 Maar Izaks hoogten zullen verwoest, en Israels eigendommen verstoord worden; en Ik zal tegen Jerobeams huis opstaan met het zwaard.

10 Toen zond Amazia, de priester te Beth-el, tot Jerobeam, den koning van Israel, zeggende: Amos heeft een verbintenis tegen u gemaakt, in het midden van het huis Israels; het land zal al zijn woorden niet kunnen verdragen.

11 Want alzo zegt Amos: Jerobeam zal door het zwaard sterven, en Israel zal voorzeker uit zijn land gevankelijk worden weggevoerd.

12 Daarna zeide Amazia tot Amos: Gij ziener! ga weg, vlied in het land van Juda, en eet aldaar brood, en profeteer aldaar.

13 Maar te Beth-el zult gij voortaan niet meer profeteren; want dat is des konings heiligdom, en dat is het huis des koninkrijks.

14 Toen antwoordde Amos, en zeide tot Amazia: Ik was geen profeet, en ik was geen profetenzoon; maar ik was een ossenherder, en las wilde vijgen af.

15 Maar de HEERE nam mij van achter de kudde; en de HEERE zeide tot mij: Ga henen, profeteer tot Mijn volk Israel.

16 Nu dan, hoor des HEEREN woord: Gij zegt: Gij zult niet profeteren tegen Israel, noch druppen tegen het huis van Izak.

17 Daarom zegt de HEERE alzo: Uw vrouw zal in de stad hoereren, en uw zonen en uw dochteren zullen door het zwaard vallen, en uw land zal door het snoer uitgedeeld worden; en gij zult in een onrein land sterven, en Israel zal voorzeker uit zijn land gevankelijk worden weggevoerd.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Gods twist met Israël, en Zijn oordelen over hun land.

1. Zij worden bedreigd met kleinere oordelen, maar krijgen uitstel en op het gebed van Amos worden de oordelen afgewend, vers 1-6.

2. Gods geduld is tenslotte uitgeput door hun hardnekkigheid, en zij worden verworpen, en veroordeeld tot volkomen ondergang, vers 7-9.

II. Israëls twist met God en hun verzet tegen de profeet.

1. Amazia brengt een aanklacht in tegen Amos, vers 10, 11, en doet wat hij kan om het land van hem te bevrijden, als een schadelijk persoon, vers 12, 13.

2. Amos rechtvaardigt zich in wat hij als profeet gedaan heeft, vers 14, 15, en verkondigt Gods oordelen tegen zijn vervolger Amazia, vers 16, 17, want als de mens met God twist, is gemakkelijk te voorzien, is zeer gemakkelijk te voorspellen, wie aan het kortste eind zal trekken.

Amos 7:1-17

Wij zien hier, dat God lang verdraagt, maar, dat Hij niet altijd verdraagt, als een volk Hem blijft tergen, deze beide dingen toonde God de profeet hier: De Heer deed mij aldus zien vers 1, 4, 7. Hij liet hem het tegenwoordige zien, vertoonde hem de toekomst, leerde hem beide wat Hij deed en wat Hij van plan was, want de Heer openbaart Zijn verborgenheid aan Zijn knechten de profeten, Hoofdstuk 3:7.

I. Wij hebben hier twee voorbeelden van Gods sparende genade, die Hij gedenkt midden onder het oordeel, waarvan het een zoveel op het andere gelijk, dat men ze het best tezamen beschouwen kan, zij zijn van groot belang.

1. God verschijnt hier tegen dit zondige volk, eerst door het ene oordeel en dan door het andere.

a. Hij begint met het oordeel van de hongersnood. De profeet zag dit in een visioen. Hij zag hoe God sprinkhanen formeerde, en over het land bracht, om de vrucht er van op te eten, en het aldus van zijn schoonheid te beroven om zijn inwoners te doen verhongeren vers 1. God formeerde deze sprinkhanen, niet alleen als Zijn schepselen, en veel van Gods wijsheid en macht blijkt uit de schepping van kleine dieren, evenveel uit die van een mier als uit die van een olifant, maar ook als werktuigen van Zijn toorn. God formeert kwaad tegen een zondig volk, staat in Jeremia 18:11. Deze sprinkhanen werden geformeerd met de bedoeling, dat zij het kruid des lands zouden afeten: en daarom werden zij in groten getale geformeerd. Zij kwamen in het begin van het opkomen van het nagras, na het afmaaien door de koning. Zie hier, hoe het oordeel gematigd werd door de genade, die voorafging. God kon deze insecten ook gezonden hebben, om het gras op te eten in het begin van het eerste gras, in de lente, als het gras het meest nodig was het meest overvloedig, en van de beste kwaliteit, maar God liet dit groeien, en liet het hen inzamelen, het gemaaide van de koning werd veilig onder dak gebracht, want de koning zelf wordt van het veld gediend, Prediker 5:8, en kon evenmin buiten zijn maaiingen als buiten enig ander deel van zijn inkomsten. Uzzia, die toen koning van Juda was, was een liefhebber van de landbouw, 2 Kronieken 26:10. Maar de sprinkhanen hadden in last alleen het nagras, het etgroen, zoals het op het land heet, op te eten, dat van weinig waarde is, in vergelijking met het eerste. De gunsten, die God ons schenkt, zijn talrijker en meer waard, dan die Hij van ons wegneemt, wat een goede reden is om dankbaar te zijn en niet te klagen. De herinnering aan die gunsten van de eerste maaiingen behoort ons onderworpen te maken aan de wil van God, als wij bij het nagras tegenspoed ondervinden. De profeet zag in het visioen dit oordeel heinde en ver de overhand nemen. Deze sprinkhanen aten het kruid van het veld af, dat voor het vee bestemd was, waaronder de eigenaars natuurlijk moesten lijden. Sommigen verstaan dit figuurlijk, namelijk van de vernieling door een verwoestend leger over hen gebracht. In de dagen van Jerobeam begon het koninkrijk van Israël zich te herstellen van de verwoesting, waarvan het onder vorige regeringen geleden had, 2 Koningen 14:25, het nagras schoot op na de maaiingen van de koningen van Syrië, waarvan wij lezen in 2 Koningen 13:3. En daarna liet God de koning van Assyrië met een leger rupsen over hen komen, en hen verwoesten, het volk, waarvan gesproken wordt in Hoofdstuk 6:14, dat hen drukte van waar men komt te Hamath tot aan de beek van de wildernis, wat schijnt te slaan op 2 Koningen 14:25, waargezegd wordt, dat Jerobeam hun de kust teruggaf van de ingang Hamath tot aan de zee van het vlakke veld. God kan alles ten verderve voeren, als wij denken dat alles vrijwel hersteld is.

b. Hij gaat over tot het oordeel van het vuur, om te tonen, dat Hij vele pijlen in zijn koker heeft, vele wijzen om een zondig volk te vernederen, vers 4 :De Heer riep uit, dat Hij wilde twisten met vuur. Hij twistte, want Gods oordelen over een volk zijn Zijn twisten met hen, daardoor twist Hij Zijn twistzaak met hen, en Zijn twisten zijn noch zonder oorzaak noch zonder grond. Hij riep uit, dat Hij wilde twisten, Hij maakte hun door Zijn profeten Zijn twist bekend, en gaf een verklaring, waarin Hij de bedoeling ervan uiteenzette. Of Hij riep Zijn engelen, of andere gerechtsdienaren, die dit werk voor Hem moesten doen. Een vuur werd onder hen aangestoken, waarmee misschien een grote droogte bedoeld wordt, de hitte van de zon, die de aarde had moeten verwarmen, deed ze verdorren en verschroeide de wortels van het gras, waarvan de sprinkhanen de sprietten hadden afgegeten, of een hete koorts, die als een vuur in hun gebeente was, die menigten verteerde en verslond, of de bliksem, het vuur van de hemel, dat hun huizen verteerde, zoals Sodom en Gomorra verteerd werden, Hoofdstuk 4:11, of het was de verwoesting van hun steden, 't zij bij toeval of door de hand des vijands, want vuur en zwaard gingen gewoonlijk samen, aldus werden de steden verwoest, zoals het land door de sprinkhanen. Dit vuur, dat God riep, was een vreselijk gezicht, het verteerde een grote afgrond, zoals het vuur, dat van de hemel op Elia's altaar viel en het water oplikte uit de groeve. Hoewel het water, bestemd om dit vuur tegen te houden en te blussen, als het water van de grote afgrond was, toch werd het er door verteerd, want wie of wat is bestand tegen een vuur, door Gods toorn aangestoken? Het verteerde een stuk land, een groot stuk van de steden, waar het gezonden werd, of het was als het vuur te Tabeëra, dat in het uiterste des legers verleerde, Numeri 11:1, terwijl sommigen omkwamen, werden anderen als een brandhout uit het vuur gerekt. Allen verdienden verteerd te worden, maar het verteerde slechts een deel, want God wekt niet al Zijn gramschap op.

2. De profeet treedt op om Hem tegen te gaan op de weg van Zijn oordelen en zoekt door het gebed Zijn toorn af te wenden, vers 2. Toen hij in het gezicht zag hoe vreselijk die rupsen huishielden, dat zij om zo te zeggen al het kruid van het land hadden afgegeten, want hij voorzag, dat zij het doen zouden, als bun toegelaten werd voort te gaan, toen zeide hij: Heere, Heere vergeef toch! vers 2, houd toch op, vers 5. Hij, die in zijn prediking tot het volk het oordeel voorspelde, bad het toch af als hun bemiddelaar. Hij is een profeet en zal voor u bidden. Het was de taak van de profeten om te bidden voor hen tot wie zij profeteerden, en aldus te laten zien, dat al kondigden zij de dodelijke dag aan, zij allen toch niet begeerden. God toonde hun de komende rampen daarom, opdat zij het volk hun diensten konden bewijzen, niet alleen door hen te waarschuwen, maar ook door voor hen te bidden, en in de bres te staan, om Gods toorn af te wenden, zoals Mozes, die grote profeet, dikwijls deed.

A. Het gebed van de profeet: Heere, Heere!

a. Vergeef toch, en neem de zonde weg, vers 2. Hij ziet de zonde op de bodem van de ellende, en besluit daaruit, dat de vergiffenis van de zonde op de bodem van de verlossing moet zijn, en bidt daarom in de eerste plaats. Welke ramp ons ook getroffen heeft, 't zij ons persoonlijk of het hele volk, de vergeving van de zonde is datgene, waarin wij de meeste ernst moeten betonen bij God. h. Houd toch op, en neem het oordeel weg, doe het vuur ophouden, doe de twist ophouden, doe te niet Uw toornigheid over ons. Dit volgt op de vergeving van de zonde. Neem de oorzaak weg en het gevolg zal ophouden. Zij, met wie God twist, zullen spoedig bevinden, hoezeer zij nodig hebben te roepen om een wapenstilstand, en er is hoop, dat, hoewel God reeds begonnen is twisten en al voortgegaan is op die weg, hij toch nog toegestaan zal worden.

B. Het pleidooi van de profeet om dit gebed kracht bij te zetten: Door wie zal Jakob opstaan, want hij is klein, vers 2. En het wordt herhaald, vers 5, en toch is het geen ijdele herhaling. Christus bad, zeer beangst met groten ernst, zeggende dezelfde woorden tot driemaal toe.

a. Jakob is het, wiens bemiddelaar Hij is, het gelovig volk van God dat naar Zijn naam genoemd is en Zijn naam aanroept, het zaad van Jakob, Zijn uitverkorene, en in verbond met Hem. Het is de zaak van Jakob, die in dit gebed tot de God van Jakob, wordt uitgebreid.

b. Jakob is klein, zeer klein, door vroegere oordelen verzwakt en achteruitgegaan, en daarom, als deze ook nog komen, dan zal hij geheel ten onder en te niet gaan. Het volk is weinig in getal, het stof Jakobs, dat eens ontelbaar was, is nu spoedig geteld. Die weinigen zijn zwak, zij zijn het wormpje Jakobs, Jesaja 41:14, zij zijn niet in staat zichzelf of elkander te helpen. De zonde maakt een groot volk spoedig klein, vermindert degenen, die talrijk zijn, verarmt de rijken en ontnemt de kracht aan de moedigen.

c. Door wie zal hij opstaan 't Hij is gevallen en kan zichzelf niet helpen, en heeft geen vriend om hem te helpen, niemand om hem te doen opstaan, tenzij Gods hand het doet, wat zal dan van hem worden, als de hand, die hem moest ophelpen, tegen hem uitgestrekt is? Als de toestand van Gods kerk zeer min en zeer hulpeloos is, is het gepast om haar in onze gebeden aan Gods barmhartigheid op te dragen.

3. In antwoord op het gebed van de profeet, hield God genadiglijk op te twisten, vers 3 :Zulks berouwde de Heer, dit wordt herhaald, vers 6. Hij veranderde niet van gedachte, want Hij is altijd dezelfde en wie kan Hem doen veranderen? Maar Hij veranderde Zijn weg nam een anderen koers, en besloot hen genadig en niet toornig te behandelen. Hij zei: Het zal niet geschieden. En wederom, vers 6 :Dit zal niet geschieden. De rupsen ontvingen tegenbevel, zij werden teruggeroepen, de voortgang van het vuur werd gestuit en aldus werd een uitstel geschonken. Zie de macht van het gebed, van een krachtig gebed, en hoeveel het vermag, welke grote dingen het vermag. Menigmaal is een oordeel opgeschort, door de Rechter om genade te bidden. Het was niet voor het eerst, dat om Israëls leven gesmeekt werd, en dat het aldus werd gered. Zie welk een zegen bidde, biddende profeten voor een land zijn en hoezeer zij daarom gewaardeerd moeten worden. Menigmaal zou het verderf over hen gekomen zijn, als zij niet in de bres hadden gestaan en die verdedigd. Zie hoezeer God bereid en hoe vaardig Hij is om genade te lopen, en hoe Hij wacht, opdat Hij hun genadig zij. Amos vraagt om uitstel en verkrijgt het, omdat God lust heeft het te schenken en rondziet of niet iemand als bemiddelaar wil optreden, Jesaja 59, 16. Ook is een vroeger uitstel geen beletsel voor verdere genadebewijzen maar eer een bemoediging om erom te bidden en er op te hopen. Ook dit zal niet geschieden, zomin als dat. Het is Gods eer dat Hij menigvuldig vergeeft, dat Hij spaart en vergeeft, meer dan zeventig maal zevenmaal.

II. Wij hebben hier de eindelijke verwerping van degenen, die vaak uitstel hadden gehad en toch nooit op de rechten weg waren gebracht, benauwd waren en toch nooit tot hun God en hun plicht teruggekeerd. Dit wordt de profeet voorgesteld door een gezicht, vers 7, 8, en een uitdrukkelijke voorspelling van volkomen ondergang, vers 9.

1. Het gezicht is een paslood, een snoer met een gewicht, zoals metselaars en bouwlieden gebruiken om er een muur langs op te trekken, met de bedoeling om het werk recht en waar en naar de regel te maken.

a. Israël was een muur, een sterke muur, die God zelf had opgericht, als een bolwerk, of verdedigingsmuur voor Zijn heiligdom, dat Hij onder hen oprichtte. De Joodse kerk zegt van zichzelf, Hooglied 8:10, Ik ben een muur en mijn borsten zijn als torens. Deze muur was gemaakt met een paslood, zeer nauwkeurig sluitend. Zoo gelukkig was zijn bouw, zo wel samengevoegd, en alles zo juist naar het plan, lang had hij gestaan als een koperen muur. Maar,

b. Nu stond de Heer op de muur, niet om die staande te houden, maar om hem te vertreden, of liever om na te denken, wat Hij er mee doen zou. Hij staat en een paslood is in Zijn hand, om hem te meten, om te laten zien, dat hij gebogen is en uitpuilt. "Recti est index suf et oblique" - Als aanwijzer van wat recht en wat krom is. Aldus zou God het volk Israëls op de proef stellen, hun goddeloosheid ontdekken en tonen waarin zij afweken, en ook zou Hij Zijn oordelen over hen brengen naar recht, Hij zou het paslood stellen in het midden van hen, om aan te geven hoever hun muur moest neergeworpen, zoals David de Moabieten mat met een snoer om te doden, 2 Samuel 8:2. En als God komt om een volk te verderven, stelt Hij het gericht naar het richtsnoer en de gerechtigheid naar het paslood, want als Hij straft, doet Hij dat nauwgezet. Het besluit is nu genomen: Ik zal hen voortaan niet meer voorbijgaan, zij zullen niet meer gespaard worden en geen uitstel meer hebben, hun straf zal niet afgewend worden, Hoofdstuk 1:3. Gods geduld, waartegen lang gezondigd is, zal tenslotte door de zonde uitgeput worden, en de tijd zal komen, dat zij, die dikwijls gespaard zijn, niet langer gespaard zullen worden. Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten. Na veelvuldig uitstel zal de dag van strafoefening komen.

2. De voorspelling is er een van volkomen verderf, vers 9.

a. Het volk in zijn geheel zal vernietigd worden met al wat hun sieraad en verdediging was. Zij worden hier zowel Izaäk als Israël genoemd, hei huis Israëls, vers 16, naar sommigen menen, als een zinspeling op de betekenis van Israëls naam, dat wil zeggen gelach, zij zullen tot een belaching worden onder al hun naburen, hun naburen zullen over hen lachen. De verwoesting zal heersen over hun hoogten en hun heiligdommen, 't zij hun kastelen of hun tempels, beide op hoogten gebouwd. Hun kastelen achtten zij veilig en hun tempels gewijd als heiligdommen. Deze zullen verstoord worden, om hen te straffen, om hen te straffen voor hun afgoderij en om hen beschaamd te maken over hun vleselijk vertrouwen, wat de beide redenen waren, waarom God een twist met hen had. Als deze verwoest waren, konden zij hun zonde en dwaasheid uit hun straf lezen.

b. De koninklijke familie zal het eerst vallen, als de eerstelingen van de ondergang van het hele koninkrijk: Ik zal tegen Jerobeams huis opstaan, namelijk Jerobeam de Tweede, die nu koning was over de tien stammen, zijn familie werd uitgeroeid met zijn zoon Zacharia, die voor het volk gedood werd door Sallum, die een verbintenis tegen hem maakte, 2 Koningen 15:10. Hoe onrechtvaardig de werktuigen waren, God was rechtvaardig, en in hen stond God op tegen die afgodische familie. Zelfs de huizen van de koningen bieden geen bescherming tegen het zwaard van Gods toorn.

Men zou verwachten

1. Dat, wat wij in het eerste deel van dit hoofdstuk vinden, het volk zou opwekken tot berouw, als zij zagen hoe hun uitstel gegeven was, om tijd te hebben, opdat zij zich zouden bekeren en, dat zij geen vergeving konden krijgen, als zij zich niet bekeerden.

2. Dat daardoor de profeet Amos bij hen bemind zou worden, daar hij niet alleen zijn goeden wil jegens hen getoond had door de oordelen, die over hen kwamen, af te bidden, hetgeen hem een plaats in hun genegenheid verschaft zou hebben, als zij enig besef van dankbaarheid hadden gehad. Maar het tegendeel was waar, zij bleven onboetvaardig, en het eerste, dat wij van Amos horen, is, dat hij vervolgd wordt. Evenals het tot lof van grote heiligen strekt, dat zij bidden voor degenen, die hun vijanden zijn, zo strekt het tot schande van vele grote zondaars, dat zij de vijanden zijn van degenen, die voor hen bidden, Psalm 35:13, 15, 109:4. Wij hebben hier,

I. De boosaardige aanklacht, bij de koning ingebracht tegen Amos, vers 10, 11. De aanbrengrer was Amazia, de priester te Beth-El, het hoofd van de priesters, die het gouden kalf daar dienden, het hoofd van Beth-El, zoals sommigen lezen, die aan het hoofd stond van het burgerlijk bestuur aldaar. Hij klaagde Amos aan, niet alleen, omdat hij zonder verlof tegen hem profeteerde, maar omdat hij profeteerde tegen zijn altaren, die spoedig verlaten zouden worden en vervallen zouden, als Amos' prediking geloof vond. Zoo haatten de tempelmakers te Efeziers Paulus, omdat zijn prediking de strekking had hun handwerk te bederven. Zij, die grote aanspraak maken op heiligheid, zijn gewoonlijk de ergste vijanden van hen, die inderdaad geheiligd zijn. Priesters zijn de bitterste vervolgers geweest. Amazia dient een aanklacht in bij Jerobeam tegen Amos.

1. De misdaad, waarvan hij beschuldigd wordt, is geen mindere dan die van verraad: Amos heeft een verbintenis tegen u gemaakt, om u af te zetten en te vermoorden, zijn bedoeling is u op te volgen, en hij volgt daarom de meest krachtdadiger weg om u te verzwakken. Hij zaait het zaad des oproers in de harten van 's konings goede onderdanen, en ruit ze op tegen hem en zijn regering, om ze tragsgewijze van hun plicht als onderdanen af te trekken, in dit opzicht zal het land alle zijn woorden niet kunnen verdragen." Op sluwe wijze werd de koning wijs gemaakt, dat het land tegen hem verbitterd was, en als hun mening werd te kennen gegeven, dat zijn prediking onverdragelijk was, en zodanig, dat niemand er vrede mee hebben kon, zodanig, dat de tijd die volstrekt niet dragen kon, dat wil zeggen de mensen van die tijd. Beide, de onbeschaamdheid van het veronderstelde verraad en de slechte invloed, die het op het land zou hebben, worden te kennen gegeven in dat deel van de aanklacht, dat hem van samenzwering tegen de koning te midden van het huls Israëls beschuldigde. Het is niets nieuws, dat de aanklagers van de broederen hen als vijanden van koning en koninkrijk voorstellen, als verraders van hun vorst en onruststokers in het land, terwijl zij in werkelijkheid er de beste vrienden van zijn. En het is zeer gewoon, dat sluwe mensen dat als de mening van het land weergeven, ofschoon het dat volstrekt niet is. En toch, vrees ik, was het hier waar, dat het volk de waarheid evenmin verdragen kon als de priesters.

2. De woorden, in de aanklacht gebruik" om haar kracht bij te zetten, vers 11 :Amos zegt, en zij hebben getuigen bij de hand om het te bewijzen, Jerobeam zal door het zwaard sterven, en Israël zal gevankelijk worden weggevoerd, en daaruit besluiten zij, dat hij een vijand is van zijn koning en land, en niet geduld mag worden. Zie de boosheid van Amazia, hij zegt de koning niet, hoe Amos voor Israël tussenbeide gekomen was, en door zijn tussenkomst eerst een oordeel en daarna een ander had afgewend en zijn bemiddeling niet staakte, voordat hij zag, dat het besluit uitgevaardigd was, hij zegt hem niet, dat deze bedreigingen voorwaardelijk waren, en dat hij hun dikwijls verzekerd had, dat, als zij berouw hadden en zich verbeterden hun ondergang voorkomen zou worden. Het was ook niet waar, dat hij gezegd had: Jerobeam zal door het zwaard sterven, en hij stierf ook niet op die wijze, 2 Koningen 14:28, maar dat God met het zwaard tegen het huis van Jerobeam zou opstaan, vers 9. Gods profeten en dienaren zijn dikwijls in de gelegenheid geweest om Davids klacht tot de hun te maken, Psalm

56:6, De ganse dag verdraaien zij mijne woorden. Maar zal men er de wachter een verwijt van maken, als hij het zwaard ziet komen, dat hij het volk waarschuwt, opdat zij maatregelen voor hun veiligheid nemen? of de geneesheer, dat hij zijn patiënt op zijn gevaarlijken toestand wijst, opdat hij de middelen ter genezing aanwendt? Welke grote vijanden zijn dwaze mensen van zichzelf, van hun vrede, van hun beste vrienden? Het blijkt niet dat Jerobeam enig belang stelde in deze mededelingen, misschien had hij ontzag voor een profeet en meer vrees voor het goddelijk gezag dan Amazia, zijn priester.

II. De wijze, waarop hij Amos trachtte over te halen zich terug te trekken en het land te verlaten, vers 12, 13. Toen hij er bij de koning niet in slaagde, Amos te laten gevangenzetten, verbannen of doden, of tenminste door hem bevreesd te maken, hem tot zwijgen of tot de vlucht te nopen, beproefde hij of hij hem niet op een eerlijke manier kwijt kon raken, hij nam de schijn aan, alsof hij hem genegen was, en poogde met alle middelen van verlokking en vleierij hem over te halen te gaan profeteren in het land Juda, en niet te Bethel. Hij erkent, dat Amos een ziener is, en onthoudt zich er van hem het zwijgen op te leggen, maar hij beduidt hem,

1. Dat Beth-El geen geschikte plaats was om zijn bediening uit te oefenen, want het was het heiligdom van de koning waar hij zijn afgoden en hun altaren en priesters had, en het was het huis van het koninkrijk, of het hof, waar de koninklijke familie woonde en waar de stoelen van het gericht stonden: daarom zult gij voortaan niet meer profeteren te Beth-El. En waarom niet?

a. Omdat Amos een te eenvoudig, te gewoon prediker is voor 's konings kapel. Voor de paleizen van de koningen zijn geschikt, die zachte klederen dragen en zachte woorden spreken.

b. Omdat de dienst in van de koning kapel een voortdurende bron van ontstemming en ergernis voor Amos zal zijn daarom moet hij maar liever ver weg gaan want wat het oog niet zien daar heeft het hart geen verdriet van.

c. Omdat het niet paste dat de koning en zijn huis aan hun eigen hof en in hun eigen kapel beledigd werden door de vermaningen en bedreigingen, waarmee Amos hen voortdurend in de naam des Heeren lastig viel, alsof het een koninklijk voorrecht van de vorst en een voorrecht van zijn groten was, om niet gewaarschuwd te worden, als zij recht op de afgrond aansnellen.

d. Omdat hij daar geen steun of bemoediging kon verwachten, maar wel, dat men zich vrolijk over hem maken zou en hem bespotten, terwijl anderen hem zouden beledigen en bedreigen, in elk geval kon hij niet verwachten daar bekeerlingen te zullen maken, of iemand af te zullen trekken van de afgoderij, die door het gezag en het voorbeeld van de koning gesteund werd. Daar zijn leer te prediken was niets anders dan met zijn hoofd tegen een muur lopen, en daarom zult gij hier niet meer profeteren.

2. Maar hij beduidt hem, dat het land Juda de meest geschikte plaats was om zijn prediking te beginnen. Vlied daarheen met de grootsten spoed, en eet aldaar brood en profeteer aldaar. Daar zult gij veilig zijn, daar zult ge welkom zijn, daar zijn van de koning hof en kapel op uw zijde, de profeten daar zullen u bijstaan, de priesters en vorsten daar zullen u erkennen en u een eervol bestaan verschaffen. Zie hier

a. Hoe gaarne goddeloze lieden hun getrouwe vermaners kwijt zijn, en hoe vaardig zij zijn om tegen de zieners te zeggen: Ziet niet, of: Ziet niet voor ons, de twee getuigen waren een kwekking voor degenen, die op de aarde woonden, Openbaring 11:10, en het zou inderdaad

jammer zijn, dat de mensen voor hun tijd gepijnigd worden, als het niet was om hun eeuwige pijniging te voorkomen.

b. Hoe geneigd wereldse mensen zijn om anderen naar zichzelf af te meten. Amazia, als priester dacht alleen aan de inkomsten van zijn ambt en hij dacht, dat Amos, als profeet, hetzelfde op het oog had, en gaf hem daarom de raad te profeteren, waar hij kon brood eten, waar hij zeker kon zijn zoveel te krijgen als hij wenste, terwijl Amos profeteren moest waar God hem zond en waar hij het meest nodig was, niet waar het meeste geld te krijgen was. Die van winst hun god maken, en beheerst worden door de hoop op rijkdom en bevordering, zijn geneigd te denken, dat dat voor anderen eveneens de machtigste drijfveren zijn.

III. Het antwoord, dat Amos op deze raad van Amazia gaf. Hij ging niet te rade met vlees en bloed, ook dacht hij er niet aan zich te verrijken, maar te maken, dat men van zijn dienst ten volle verzekerd was, en getrouw te worden bevonden in de vervuiling daarvan, niet zijn eigen huid te sparen, maar zijn geweten rein te houden, en daarom besloot hij op zijn post te blijven, en ten antwoord aan Amazia,

1. Rechtvaardigde hij zich daarin, dat hij in zijn werk en op zijn plaats bleef, vers 14, 15, en waarvan hij ten volle verzekerd was wat hem steunen zou niet alleen, maar ook bond was, dat hij voor zijn werk goddelijke last en volmacht had: Ik was geen profeet en niet eens profeten zoon, niet voor het ambt geboren en er niet voor opgeleid, oorspronkelijk niet voor profeet bestemd, zoals Samuel en Jeremia, niet opgevoed in de scholen van de profeten, zoals vele anderen, maar Ik was een ossenherder een veehoeder, en ik las wilde vijgen af. Onze wilde vijgenboom levert geen vrucht, maar de hun, naar 't schijnt, wel, en Amos verzamelde die voor zijn vee, of voor zichzelf en zijn gezin, of om ze te verkopen. Hij was een eenvoudig landman, grootgebracht en werkzaam op het land en gewoon aan landelijke kost. Hij ging achter de kudde en van daar nam God hem, en beval hem henen te gaan en tot zijn volk Israël te profeteren, en hun de boodschappen over te brengen, die hij van tijd tot tijd van de Heere ontvangen zou. God maakte hem tot profeet, en wel een profeet voor hen, wees hem zijn werk en zijn plaats aan. Daarom mocht hij niet zwijgen, want,

a. Hij kon aantonen, dat wat hij deed, op goddelijke last geschiedde. Hij liep niet, voordat hij gezonden was, maar als Paulus, beriep hij er zich op, dat hij een geroepen apostel was, en men zal bevinden, dat men niemand ongestraft tegenspreken en tegenstaan kali, die in Gods naam komt, of tot Zijn zieners zeggen: Ziet niet, of tot zwijgen brengen, die hij bevolen heeft te spreken, dezulken strijden tegen God. De belediging van een gezant is een belediging van de vorst, die hem gezonden heeft. Die volmacht van God hebben behoren niet te vrezen voor iemands aangezicht

b. Zijn lage staat, voordat hij die last ontving, was een bekrachtiging van zijn volmacht, in plaats van die te verzwakken.

A. Hij had niet gedacht ooit profeet te zullen zijn, en daarom kon zijn profeteren niet toegeschreven worden aan opgewekte verwachtingen of een verhitte verbeelding, maar alleen aan goddelijke aandrang.

B. Hij was niet opgeleid noch onderwezen in de kunst of het geheim van de profetie, en daarom moet hij de bekwaamheid er van onmiddellijk van God hebben, wat een onloochenbaar bewijs is, dat hij zijn zending van God ontvangen had. De apostelen, die oorspronkelijk

ongeleerde en onwetende mensen waren, erkenden, dat zij hun kennis daaraan ontleenden dat zij met Jezus geweest waren, Handelingen 4:13. Als de schat in zulke aarden vaten gedaan wordt, wordt daarmee duidelijk gemaakt, dat de uitnemendheid van de kracht Godes is en niet van de mensen, 2 Corinthiers 4:7.

C. Hij had een eerlijk beroep, waardoor hij zich en zijn gezin gemakkelijk onderhield, en had dus de profetie niet nodig om van te leven, zoals Amazia veronderstelde, vers 12, hij nam ze ook niet op als een beroep om van te leven, maar als een hem toevertrouwd goed, waarmee hij God eren en weldoen moest.

D. Hij was zijn hele leven gewoon geweest aan een eenvoudige sobere levenswijze onder arme landlieden, en haakte nooit naar vermaak of lekkernijen en zou daarom van de koning hof en kapel niet zo dicht genaderd zijn, als het werk, waartoe God hem geroepen had, hem niet daarheen gevoerd had.

E. Daar hij in zo'n lagen stand groot geworden was, zou hij de moed niet gehad hebben tot leuning en machtigen te spreken, vooral niet om zulke stoute, tartende woorden tot hen te spreken, als hij niet beziel was door een groter geest dan zijn eigen. Als God, die hem zond, hem niet gesterkt had, dan kon hij zijn aangezicht niet gesteld hebben als een keisteen, Jesaja 50:7. God kiest vaak het zwakke en dwaze van de wereld om het sterke en wijze te beschamen, en een herder van Thekoa maakt een priester van Beth El beschaamd? als hij van God gezag en bekwaamheid ontvangt om tegen hem op te treden.

2. Hij vonnist Amazia, om de tegenstand, hem geboden, en verkondigt Gods oordelen over hem, niet uit persoonlijker wrok of haat, maar in de naam des Heeren en op gezag van Hem? vers 16, 17. Amazia wilde Amos in 't geheel niet laten preken, en daarom wordt hem bevolen in 't bijzonder tegen hem te preken: Nu dun, hoor des Heeren woord, hoor het en beef. Die geen algemene rampen kunnen verdragen, moeten persoonlijke rampen verwachten. De zonde, waarvan hij beschuldigd wordt, is dat hij Amos het profeteren verbiedt, Wit vinden niet, dat hij hem sloeg of in de stok zette? maar hij legde hem het zwijgen op: Gij zult niet profeteren tegen Israël, noch druppen tegen het huis Izaks, hij mag niet alleen niet tegen hen donderen, maar hij mag zelfs geen woord laten vallen? hij kan zelfs de meest zachten regen niet verdragen, geen droppel daarvan. Daarom moet hij zijn vonnis horen.

1. Wegens de tegenstand, aan Amos geboden, zal God het verderf over hem en zijn gezin brengen. Dit was de zonde, die de maat van zijn ongerechtigheid volmaakte.

a. Hij zal geen vreugde beleven aan een van zijn verwanten, maar getroffen worden in hen, die hem het naaste zijn: Zijn vrouw zat hoereren, of zij zal met geweld verkracht worden door de soldaten, zoals het bijwif van de Leviet door de mannen van Gibeon, Zij hebben de vrouwen in Zion verkracht, Klaagliederen 5:11, of zij zal zelf goddelooslijk voor hoer gaan zitten, hetgeen, hoewel haar zonde, haar grote zonde, zijn beroering, zijn grote beroering en smaad zal zijn, en een rechtvaardige straf voor hem wegens het bevorderen van geestelijke hoererie. Soms moeten de zonden van onze verwanten beschouwd worden als Gods oordelen over ons. Zijn kinderen, al bewaren zij ook hun eer, zullen toch niet blijven leven: Zijn zonen en dochteren zullen door het zwaard vallen en hij zelf zal het nog beleven. Hij had hen in ongerechtigheid groot gebracht, en daarom zal God hen daarin afsnijden.

b. Hij zal van al zijn goed beroofd worden, het zal in 's vijands hand vallen, en door het snoer verdeeld worden, onder de soldaten. Wat op slechte wijze verkregen is, duurt niet lang.

c. Hij zelf zal sterven in een vreemd land, niet in het land van Israël dat de Heere heilig was geweest? maar in een onrein land, in een heidens land, de meest gepaste plaats voor zo'n heiden om zijn dagen te eindigen, die Gods profeten haatte en hun het zwijgen oplegde en zoveel bijdroeg tot de verontreiniging van zijn eigen land door afgoderij.

2. Ondanks de tegenstand, die hij Amos bood, zal God het oordeel over land en volk brengen. Hij werd aangeklaagd, omdat hij gezegd had: Israël zal gevankelijk weggevoerd worden, vers 11, maar hij blijft er bij en herhaalt het, want het ongeloof van de mensen zal het woord van God niet krachteloos maken. De last van het woord des Heeren kon niet afgeschud worden, al mocht men die ook niet willen dragen. Amazia moge razen en tieren en zoveel tegenspreken als hij wil, Israël zal voorzeker gevankelijk uit zijn land worden weggevoerd. Het is nutteloos, met de oordelen Gods te twisten, want als God oordeelt, zal Hij overwinnen. Door Gods dienaren de mond te stoppen, kan men de voortgang van Gods woord niet stuiten want het zal niet ledig wederkeren.

HOOFDSTUK 8

1 De Heere HEERE deed mij aldus zien; en ziet, een korf met zomervruchten.

2 En Hij zeide: Wat ziet gij, Amos? En ik zeide: Een korf met zomervruchten. Toen zeide de HEERE tot mij: Het einde is gekomen over Mijn volk Israel; Ik zal het voortaan niet meer voorbijgaan.

3 Maar de gezangen des tempels zullen te dien dage huilen, spreekt de Heere HEERE; vele dode lichamen zullen er zijn, in alle plaatsen zal men ze stilzwijgend wegwerpen.

4 Hoort dit, gij, die den nooddruftige opslokt! en dat om te vernielen de ellendigen des lands;

5 Zeggende: Wanneer zal de nieuwe maan overgaan, dat wij leeftocht mogen verkopen? en de sabbat, dat wij koren mogen openen? verkleinende de efa, en den sikkil vergrotende, en verkeerdelijk handelende met bedrieglijke weegschalen;

6 Dat wij de armen voor geld mogen kopen, en den nooddruftige om een paar schoenen; dan zullen wij het kaf van het koren verkopen.

7 De HEERE heeft gezworen bij Jakobs heerlijkheid: Zo Ik al hun werken in eeuwigheid zal vergeten!

8 Zou het land hierover niet beroerd worden, en al wie daarin woont treuren? Ja, het zal geheel oprijzen als een rivier, en het zal heen en weder gedreven en verdrongen worden, als door de rivier van Egypte.

9 En het zal te dien dage geschieden, spreekt de Heere HEERE, dat Ik de zon op den middag zal doen ondergaan, en het land bij lichten dage verduisteren.

10 En Ik zal uw feesten in rouw, en al uw liederen in weeklage veranderen, en op alle lenden een zak, en op alle hoofd kaalheid brengen; en Ik zal het land stellen in rouw, als er is over een enigen zoon, en deszelfs einde als een bitteren dag.

11 Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere HEERE, dat Ik een honger in het land zal zenden; niet een honger naar brood, noch dorst naar water, maar om te horen de woorden des HEEREN.

12 En zij zullen zwerven van zee tot zee, en van het noorden tot het oosten; zij zullen omlopen om het woord des HEEREN te zoeken, maar zullen het niet vinden.

13 Te dien dage zullen de schone jonkvrouwen en de jongelingen van dorst versmachten;

14 Die daar zweren bij de schuld van Samaria, en zeggen: Zo waarachtig als uw God van Dan leeft, en de weg van Ber-seba leeft! en zij zullen vallen, en niet weder opstaan.

Tijden van zonde gaan hier gepaard met tijden van smart, zo noodzakelijk is het verband tussen beide, herhaaldelijk wordt hier gedreigd, dat het lachen zal worden veranderd in wenen.

I. Door het visioen van "een hof met zomervruchten" wordt betekend, dat het dreigend verderf haastig nadert, vers 1-3, en dat zal hen een anderen toon doen aanslaan.

II. De onderdrukkers worden hier ter verantwoording geroepen wegens mishandeling van de armen, en hun vernietiging wordt voorspeld, die hun reden zal geven om te wenen, vers 4-10.

III. Een hongeren naar het woord van God wordt hier tot straf gemaakt van een volk, dat andere goden nahoereert, vers 11-14, toch is het niet daarom, hoewel het het meest droeve oordeel is, dat zij hier wene worden ingevoerd.

Amos 8:1-14

De grote reden, waarom zondaars hun bekering uitstellen de die in diem-van dag tot dag, is, dat zij denken, dat God dan eveneens Zijn oordelen uitstelt, en er is geen lied, waarmee zij zich zo gemakkelijk in slaap zingen, als: Mijn Heer vertoeft te komen, en daarom verkondigt God door Zijn profeten dikwijls aan Israël, dat de dag van Zijn toorn niet alleen rechtvaardig en nabij is, maar ook met snelheid nadert, dat doet Hij ook in deze verzen.

I. De nadering van het dreigende verderf wordt voorgesteld door een korf met zomervruchten, die Amos in een gezicht zag, want de Heer deed hem aldus zien, vers 1, en vestigde zijn aandacht er op, vers 2 :Wat ziet gij Amos? Het is in ons belang ons af te vragen of wij inderdaad zien, wat het God behaagd heeft ons te tonen, en of wij horen wat het Hem behaagd heeft ons te zeggen, want veel spreekt God, Hij spreekt eens of tweemaal, doch men let niet daarop. Zijn wij te midden van de gerichten van de Almachtige? Laat ons dan waarnemen wat wij zien! Hij zag een korf met zomervruchten, geplant en rijp om te eten, wat betekende,

1. Dat zij rijp waren voor het verderf, en dat het tijd was, dat God de sikkel van Zijn oordelen zond om ze af te snijden, ja, het was alreeds gebeurd, zij lagen gereed om gegeten te worden.

2. Dat het jaar van Gods geduld ten einde liep, het was herfst voor hen, en hun jaar zou spoedig de somberen winter ingaan.

3. Wij noemen zomervruchten, die, welke niet goed blijven tot de winter, maar terstond gebruikt moeten worden, een zinnebeeld van dit volk, dat niets degelijks of blijvende in zich had.

II. De bedoeling en de inhoud van dit visioen is niet anders dan dit: Het betekent, dat het einde over Mijn volk Israël is gekomen. Het woord dat einde betekent is ketz, dat na verwant is aan kitz, het woord voor zomervruchten. God heeft hen lang gespaard en verdragen, maar nu is Zijn geduld uitgeput, zij zijn inderdaad Zijn volk Israël, maar hun einde, dat einde waaraan zij zo vaak herinnerd zijn, maar dat zij steeds weer vergeten hebben, is nu gekomen. Als de zondaars geen einde aan de zonde maken zal God een einde aan hen maken, ja, al zijn zij Zijn volk Israël. Wat gezegd werd in Hoofdstuk 8:8, wordt hier herhaald als Gods vaste besluit, Ik zal hen voortaan niet meer voorbijgaan, wat zij doen zal niet meer door de vingers worden gezien, zoals tot nu toe, en ook zal het komende oordeel niet meer afgewend worden.

III. Het gevolg van dit alles zal een algehele verwoesting zijn, vers 3 :Als het einde komt, zullen smart en dood hun triomftocht houden, zij zijn gewoon samen te gaan, en zullen ten laatste tezamen vergaan, als er in de hemel geen dood meer zijn zal, noch rouw, Openbaring 21:4. Maar hier in een zondige wereld, onder een zondig volk,

1. Heerst de smart, en heerst in zulk een mate, dat de gezangen des Tempels zullen huilen-de gezangen van Gods tempel te Jeruzalem, of liever van hun afgodstempels, waar zij gewoon waren, als zij ter eere van de gouden kalveren gegeten en gedronken hadden, op te staan om te spelen. Het waren misschien wulpsche, onheilige gezangen, en het is zeker, dat die vroeger of later in huilen zullen veranderd worden. Geween zal volgen op zondige vreugde, en op godsdienstige vreugde eveneens, als zij niet oprecht is. En als Gods oordelen komen, zullen die spoedig in grootste vreugde in de grootste bedruktheid veranderen, en de tempelzangen, die altijd zo liefelijk klinken, niet alleen in zuchten en kermen, maar in schreeuwen en huilen,

hetgeen akelig klinken zal. Zij zullen tot de tempel komen, en als zij die in puin vinden, zullen zij bitter huilen en schreeuwen.

2. Heerscht de dood, en heerst in zulk een mate, dat het land vol van dode lichamen zal zijn, Psalm 110:6, gevallen door het zwaard of door de pestilentie, in zo groten getale dat de overlevenden hen begraven zullen zonder de gewone praal en begrafenisplechtigheden, geen klok zal over hen geluid worden, maar men zal ze stilzwijgend wegwerpen, zal ze begraven te middernacht, en ieder gelasten erover te zwijgen en er niet op te letten, 't zij omdat zij niets hebben om de kosten te bestrijden van de begrafenis of, omdat niemand er dichtbij wil komen, daar de ziekte, die oorzaak is van de sterfte, besmettelijk is, of uit vrees, dat de vijand er door getergd zal worden, als het bekend wordt, dat zij hun doden bewenen. Of, zij zullen zichzelf en elkander vermanen tot zwijgende onderwerping aan de hand van God onder deze verwoestende oordelen, om niet te wrokken of met Hem te twisten. Of, het kan opgevat worden, als geen geduldig, maar wrevelig stilzwijgen, hun hart zal verhard worden en al deze oordelen zullen hun niet een woord van erkenning uitlokken of van Gods rechtvaardigheid of van hun eigen onrechtvaardigheid.

God is hier twistende met trotse onderdrukkers, en toont hun

I. De snoodheid van de zonde, waaraan zij schuldig waren, in het kort zij geleken op de onrechtvaardiger rechter, Lukas 18:2, die God niet vreesde en geen mens ontzag.

1. Let op hen bij de godsdienstoefening, en gij zult moeten zeggen: "Zij hebben geen ontzag voor God." Slecht ais zij waren, bewaarden zij weliswaar een schijn en vorm van godzaligheid, zij hielden de sabbat en de nieuwe maan, zij maakten enig verschil tussen die dagen en andere dagen, maar zij hadden er spoedig genoeg van, en gevoelden er niets voor, want zij hadden hun hart gesteld op de dingen van deze wereld. Het geeft een treurig beeld van hen, dat zij zeiden: Wanneer zal de sabbat overgaan dat wij koren mogen openen? Toch is dat nog steeds het beeld van velen, die christenen genaamd worden.

a. Zij waren de sabbat moede. "Wanneer zal hij overgaan"? Zij waren de beperking van de sabbat en de nieuwe maan moede, en verlangden er naar, dat zij voorbij waren, omdat zij dan geen dienstwerk mochten doen. Zij waren het werk van de sabbat moede, zij blazen het weg, Maleachi 1:13, en waren als Doeg, opgehouden voor het aangezicht des Heeren, 1 Samuel 21:7- zij wilden liever overal elders zijn dan bij Gods altaren. De sabbat en het werk van de sabbat zijn een last voor vleselijke harten, die altijd bevreesd zijn te veel te doen voor God en de eeuwigheid. Kunnen wij onze tijd beter besteden dan in gemeenschap met God? En hoeveel tijd besteden wij genoeglijk aan de wereld?. Zal de sabbat niet voorbij zijn, voordat wij het werk er van gedaan hebben, en de vruchten er van geplukt? Waarom zouden wij ons dan haasten om ervan te scheiden?

b. Zij waren verzot op marktdagen, zij verlangden er naar leeftocht te verkopen en koren te openen. Terwijl zij bezig waren met godsdienstige verrichtingen, dachten zij aan de markt. Hun hart wandelt hun gierigheid na, Ezechiël 33:31, en aldus maakten zij het huis huns Vaders tot een huis van koophandel ja, tot een hol van dieren. Zij waren hun heilige plichten moede, omdat hun wereldse zaken terwijl stilstonden, daar waren zij in hun element, maar in Gods heiligdom als een vis op het droge. Het zijn vreemdelingen bij God en vijanden van zichzelf, die meer van marktdagen houden dan van sabbatten, die liever koren kopen dan God dienen.

2. Let op hen in hun omgang, en gij zult zien, dit zij geen mens ontzien, en dit volgt gewoonlijk op het voorgaande, die de reuk van de vroomheid verloren hebben, behouden gemeenlijk niet lang het gevoel van de gewone eerlijkheid. Zij doen geen recht en hebben de weldadigheid niet lief.

A. Zij bedriegen met wie zij handelen. Als zij koren verkopen, bedriegen zij de koper, beide, in het meten of wegen van de koopwaar en in het ontvangen van geld er voor. Zij meten hun het koren toe met hun eigen maat, en beweren, dat zij geven wat afgesproken is, maar zij verkleinen de efa. De maat is te klein en geen geijkte maat, en zo verongelijken zij hem op die manier. Als zij zijn geld ontvangen, wegen zij het in hun eigen schaal met hun eigen gewichten, en de sikkels, waarmee zij wegen, is boven het gewicht, zodat het geld te licht bevonden wordt en er bij moet, en zo bedriegen zij ook op die manier, en dat onder de schijn en het voorwendsel van nauwgezetheid en eerlijkheid. Door goddeloze praktijken als deze tonen zij zulk een wereldse hebzucht, zulk een zelfzucht, zulk een verachting van de mens in 't algemeen, en van de mensen met wie zij handelen in 't bijzonder, van de heilige wetten van de rechtvaardigheid, als duidelijk bewijst, dat zij in hun hert geen vrees noch liefde Gods hebben, die zo duidelijk gezegd heeft, dat tweeërlei weegsteen en een bedrieglijke weegschaal de Heere een gruwel is. Een ander voorbeeld van hun bedrieglijker handel is dat zij het kaf van het koren verkopen en gebruik maken van de onwetendheid van hun naaste of van zijn nood om er hem dezelfde prijs voor te laten betalen als voor het vette van de tarwe.

B. Zij zijn wreed en onbarmhartig voor de armen. Zij slokken de nooddruftige op en vernielen de ellendigen des lands.

a. Zij waren zo trots op hun rijkdom, dat zij op allen, die arm waren, met de grootst denkbare verachting neerzagen, zij haatten hen, konden hen niet verdragen, maar lieten hen in de steek en deden zodoende wat zij konden om hen te doen ophouden, niet door hen te helpen op te houden met arm te zijn, maar door hen te verbannen of te vernielen, en hen aldus te doen ophouden te zijn. Maar wie de arme bespot smaadt deszelfs Maker, in Wiens handen rijken en armen elkander ontmoeten.

b. Zij waren zo begerig hun rijkdom te vermeerderen, dat zij de arme beroofden om zichzelf te verrijken, en zij hechten zich aan de arme, om hem tot hun prooi te maken, omdat die niet in staat waren vergoeding te krijgen, noch om weerstand te bieden en het geweld van hun onderdrukkers te wreken. De rijkdommen, die verkregen zijn door het verderf van de arme, zal het verderf brengen over hen, die ze verkrijgen. Zij slokten de arme op door een hoger prijs van hem te eisen en hem dan bovendien te bedriegen bij iedere koop, want daarom gebruiken zij bedrieglijke weegschalen, niet alleen om zichzelf te verrijken, en geld tot hun beschikking te hebben, en zo alle andere dingen ook tot hun beschikking te krijgen, zoals zij denken, maar ook om alle anderen te verarmen, en hen zo zeer omlaag te brengen, dat zij hen kunnen dwingen hun slaven te worden, en, nadat zij hun alle andere dingen afgenomen hebben hun arbeid voor niets kunnen hebben, of voor zo goed als niets. Zo kopen zij de armen voor geld, zij onderwerpen hen en hun zonen tot dienstknechten, omdat zij niet hebben om hun koren mee te betalen, dat zij gekocht hebben, zie Nehemia 5:2-5. En er waren er zovelen, die tot dit uiterste gebracht waren, dat de marktprijs zeer laag was, en de verdrukkers hadden die zo zeer gedrukt, dat men een arm man als slaaf kon kopen voor een paar schoenen. Eerst werd de eigendom aangetast en dan de vrijheid, het is de gewone manier van doen van onderdrukkers om de mensen eerst tot bedelaars, en dan afhankelijk te maken. Aldus gaat de waardigheid van de

menselijke natuur verloren in de ellende van hen, die vertreden worden en de tederheid er van in de zonde van hen die ze vertreden.

II. De smartelijkheid van de straf, die hen om deze zonde treffen zal. Als de armen verongelijkt worden, roepen zij tot God, en Hij zal hun geroep horen, en straffen, die hen verongelijken, want daar zij door Hem aangenomen zijn, beschouwt Hij het onrecht, hun aangedaan als Hem zelf aangedaan, Exodus 22:23, 24.

1. God zal hun zonde tegen hen gedenken. Hij heeft gezworen bij Jakobs heerlijkheid, vers 7, bij Zichzelf, want Hij kan bij geen grotere zweren, en wie anders dan Hij is de heerlijkheid Jakobs? Hij heeft gezworen bij die tekenen van Zijn tegenwoordigheid onder hen, en Zijn gunst jegens hen, die zij hadden ontheiligd en misbruikt, en die zij zo verfoeilijk mogelijk voor Hem hadden gemaakt, want er staat: Ik heb een gruwel van Jakobs hovaardij. Hij zweert het in Zijn toorn, zweert bij Zijn eigen naam, die naam, die zo welbekend en zo groot was in Israël. Hij zweert: Zo Ik al hun werken in eeuwigheid zal vergeten, bij elke gelegenheid zal Ik ze tegen hen gedenken, want er ligt meer in opgesloten dan uitgedrukt wordt. Nooit vergeten betekent zoveel als nooit vergeven, en daarmee wordt verklaard dat het lot van deze onrechtvaardige onbarmhartige mensen werkelijk treurig is, ellendig en dat voor eeuwig, wee, duizendmaal wee de man, die door een eed van God van de weldaad van de vergevende genade is afgesneden, en die geen genade bewezen hebben, hebben reden een oordeel zonder genade te vrezen.

2. Hij zal een volkomen verwoesting en verderf over hen brengen. Het wordt hier breedvoerig beschreven, en met groten nadruk en rijkdom van woorden, om hen, indien het mogelijk ware, door vrees tot oprecht berouw en verbetering te brengen.

a. Er zal algemene schrik en ontsteltenis zijn: Zoude het land hierover niet beroerd worden? vers 8, dit land, waar gij de arme dacht uit te drijven? Zoude niet al wie daarin woont, treuren? Gewisselijk zal hij dat. Die niet om nationale zonden beroerd worden en treuren, zoals hun plicht is, zullen beroerd worden en treuren over nationale oordelen, en die ongeschokt de zonde van de onderdrukking aanzien, die hen beroeren moest, en de ellende van de verdrukten, waarover zij moesten treuren, God zal middelen weten te vinden om hen te beroeren door de woede van hun verdrukken en hen te doen treuren om hun eigen verliezen en wat zij daardoor te lijden hebben.

b. Er zal een algehele overstroming en verwoesting zijn. Als God tegen hen verschijnt zullen de wateren van rampspoed en ellende geheel oprijzen als een rivier, die afgedamd is en stijgt, en weldra de oevers overstroomt. Alles zal tegen hen zijn. En datgene waardoor zij de storm van Gods oordelen dachten te stuiten, zal ze slechtste hoger doen stijgen. Die oordelen zullen zich een weg banen als een scheur van de wateren. Het geheele land zal heen en weer gedreven en verdronken worden, en onder water gezet, zoals het land van Egypte ieder jaar door de overstroming van de rivier de Nijl. Of: deze uitdrukkingen zinspelen op vroegere oordelen van God. Hun verderf zal geheel oprijzen als een rivier, als de vloed van Noach, die de hele wereld overstroomde, zo zal dit het heele land overstroomt, en het land zal heen en weer gedreven en verdronken worden, als door de rivier van Egypte, zoals Farao en zijn Egyptenaren in de Roode Zee begraven werden, die voor hen de rivier van Egypte was, welke beide oordelen evenals dat waar hier mee bedreigd wordt, de straf waren voor geweld en verdrukking, waarvan de Heere een Wreker is.

3. Het zal hen verrassen, en over hen komen als zij er weinig aan denken, vers 9 :Ik zal de zon op de middag doen ondergaan, als zij in haar volle kracht en luister is, op de middag, terwijl zij zichzelf nog een langen dag beloven en menen, dat zij tenminste nog een halve voor zich hebben. Het land zal bij lichten dag verduisteren, als alles er aangenaam en hoopvol uitziet. Zoo onzeker zijn al onze tijdelijke bezittingen en genietingen, ook het leven zelf, de hoogste graad van gezondheid en voorspoed blijkt dikwijls het naast bij ziekte en tegenspoed, Jobs zong op de middag onder, velen worden weggenomen in het midden van hun dagen, en hun zon gaat op de middag onder Midden in het leven zijn wij in de dood. Zoo vreselijk zijn de oordelen van God voor hen die in zekerheid slapen, zij zijn voor hen als het ondergaan van de zon op de middag, hoe minder zij verwacht worden, zoveel overstelpender zijn zij. Als zij zeggen: Vrede, vrede en geen gevaar, dan komt een haastig verderf het komt gelijk een strik, Lukas 21:35.

4. Het zal hun een anderen toon doen aanslaan, en al hun vreugde bederven, vers 10 :Ik zal uw feesten in rouw veranderen zoals vers 3, de gezangen des tempels n huilen. Het einde van de vreugde en vrolijkheid van de zondaars is bedruktheid. Evenals de oprechten het licht opgaat in de duisternis, dat hun vreugdeolie voor treurigheid geeft, zo valt op de goddeloze duisternis te midden van het licht die zijn lachen in treuren verandert, zijn blijdschap in droefheid. Zo groot, zo algemeen zal de verwoesting zijn, dat op alle lendenen een zak en op alle hoofden kaalheid gebracht zal worden, in plaats van haarvlechten en de rijke kleding, die zij gewoon waren te dragen. De rouw op die dag zal zijn als de rouw over een enigen zoon, wat de bitterste en langdurigste rouw betekent. Maar is er geen hoop dat als de ellende zijn toppunt heeft bereikt alles weer beter worden zal, en dat het tegen de avond nog weer licht zal worden? Neen ook deszelfs einde zal als een bittere dag zijn de toestand van onboetvaardige zondaars wordt erger en erger en het einde er van zal het ergste van alles zijn. Dal geschiedt u van Mijne hand, in smart zult gijlieden liggen.

In deze verzen wordt gedreigd,

I. Met een algemeen oordeel van geestelijke honger, die over het hele land komen zal, een honger om te horen de woorden van de Heere een gemis aan orakels en goede prediking. Hiervan wordt gesproken als iets, dat nog ver weg is: De dagen komen, zij zullen later komen, dat een ander soort van duisternis zal komen over dat land van licht. Toen Amos profeteerde en nog lang daarna, hadden zij overvloed van profeten, overvloedige gelegenheid om de woorden des Heeren te horen, bij tijd en ontij zij hadden gebod op gebod en regel op regel de profetie was hun dagelijks brood, en het is waarschijnlijk, dat zij er te veel van kregen zoals Israël van het manna, en daarom dreigt God, dat Hij hen hierna van dat voorrecht beroven zal. Waarschijnlijk waren er in het land van Israël niet zoveel profeten in de tijd, dat de verwoesting over hen kwam, als in het land van Juda, en, toen de tien stammen in gevangenschap gingen, zagen zij hun tekenen niet, daar was geen profeet meer, niemand, die wist hoe lang, Psalm 74:9. Na Maleachi had de Joodse kerk vele eeuwen lang geen profeten meer, en sommigen zijn van mening, dat deze bedreiging nog verder reikt, tot de verblinding, die Israël ten dele getroffen heeft in de dagen van de Messias, en het deksel, dat op het aangezicht van de ongelovige Joden is. Zij verwerpen het Evangelie en de bedienaren ervan, die God hun zendt, en begeren eigen profeten te hebben, zoals hun vaders, maar zij zullen er geen hebben, daar het koninkrijk Gods van hen weggenomen en aan een ander volk gegeven is.

1. Wat het oordeel is, waarmee gedreigd wordt. Het is honger, schaarste, niet van brood en water, die noodzakelijk zijn om het lichaam in stand te houden, en wier gemis zeer pijnlijk is,

maar een nog veel smartelijker oordeel dan dat, namelijk een honger om te hoven de woorden des Heeren. Er zal geen vergadering zijn om voor te preken, en geen dienaar om te preken, en geen gaven en opleiding voor hen, die het ambt willen waarnemen, om hen voor het werk te bekwamen. Het Woord des Heeren zal duur en schaars zijn, er zal geen openbaar gezicht zijn, 1 Samuel 3:1. Zij zullen het geschreven woord hebben, bijbels om te lezen, maar geen dienaren om het voor hen uit te leggen en toe te passen, het water in de bron, maar niets om mee te putten. Het is een genadige belofte, Jesaja 30:20, dat, al is er schaarste van brood, zij toch overvloed van de middelen van de genade zullen hebben. God zal hun brood van de benauwdheid en wateren van de verdrukking geven, maar hun ogen zullen hun leraars zien, en het was een gewoon zeggen onder de Puriteinen, dat bruin brood en het Evangelie goede kost zijn. Maar hier daarentegen wordt bedreigd, dat zij water en brood zullen hebben in overvloed, maar hun leeraars van hen weggenomen zullen worden.

a. Dit was het verlies van een groot deel van de heerlijkheid van hun land. Dat was het wat hun volk groot en edel maakte, dat hun de woorden Gods waren toevertrouwd, maar, als deze van hen weggenomen waren, was hun schoonheid bevlakt en hun eer in het stof gevallen.

b. Het was een teken van Gods hoogste ongenoegen tegen hen. Zeker was Hij inderdaad op hen vertoornd, als Hij niet meer tot hen wilde spreken, zoals Hij gedaan had, en hen aan het verderf overgaf, wanneer Hij hun niet meer de middelen wilde schenken om hen tot berouw te brengen.

c. Het maakte alle andere rampen, die over hen kwamen, werkelijk droevig, dat zij geen profeten hadden om hen uit het woord van God te onderwijzen en te troosten, of hun enig hoopvol vooruitzicht te geven. Ten allen tijde, maar vooral in een tijd van benauwdheid, zouden wij zeggen, dat een honger naar het woord van God de pijnlijkste honger, het smartelijkste oordeel is.

2. Wat hiervan het gevolg zal zijn, vers 12 :Zij zullen zwerven van zee tot zee, van de Zee van Tiberias tot aan de Grote Zee, van de ene hoek van het land tot de andere, om te zien of God hun ook profeten zendt, ter zee of te land, uit andere streken, sinds zij zelf er geen hebben, zullen zij van het Noorden tot het Oosten gaan, als zij in de een plaats teleurgesteld zijn, zullen zij het in een andere beproeven, en zij zullen omlopen, als mensen die geen raad weten, en met koortsige drift zullen zij het woord des Heeren zoeken, en vragen of er geen profeten zijn, geen profetie of boodschap van God is, maar zullen het niet vinden.

a. Hoewel dit voor velen in het geheel geen beproeving is, toch zullen sommigen het als een groot verdriet voelen, en zullen met blijdschap een verre reis doen om een goede preek te horen, maar diep zullen zij het verlies van die gunsten, die anderen door hun zonde verbeurd hebben, gevoelen.

b. Ook zij, die geen acht sloegen op de profeten, toen zij die hadden, zullen er naar verlangen, als zij er van beroofd zijn, zoals Saul naar Samuël. Velen kennen de waarde van die gunsten niet voordat zij het gemis er van bemerken. Of, het kan zo bedoeld zijn: Hoewel zij aldus zullen zwerven van zee tot zee, zoekende naar Gods woord, zullen zij het toch niet vinden. De genademiddelen zijn niet aan een bepaalde plaats gebonden, en, als wij menen, dat zij volmaakt stevig staat, kan de kandelaar van zijn plaats worden genomen, Openbaring 2:5, en die nu de dagen van de Zoon des mensen veronachtzamen zullen misschien tevergeefs verlangen die te zien. En te die dage zullen de schone jonkvrouwen en de jongelingen van dorst versmachten,

vers 13, diegenen, die de moeite wel verdragen konden, zoals men menen zou, zullen er onder bezwijken. Sommigen verstaan onder de jonkvrouwen en jongelingen de Joodse kerken en de oversten van de synagogen, deze zullen het woord des Heeren verliezen, en de weldaad van de goddelijke openbaring, en zullen versmachten bij gebrek daaraan, zullen al hun kracht en schoonheid verliezen. Anderen menen, dat onder de schone jonkvrouwen en de jongelingen verstaan moeten worden, die vertrouwen op hun eigen verdienste en gerechtigheid, en denken dat zij Christus niet nodig hebben, zij zullen versmachten van dorst, terwijl degenen, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid van Christus, overvloedig verzadigd en vervuld zullen worden.

II. Met de bijzondere verwoesting van degenen, die voorgingen in de afgoderij, vers 14.

1. De zonde, waarvan zij beschuldigd worden: Zij zweren bij de schuld van Samaria, dat is bij de god van Samaria, het afgodsbeeld, dat vereerd werd te Beth-El, niet ver van Samaria. Aldus roemden zij in hun schande en zwoeren bij hetgeen hun ongerechtigheid was als bij hun god, menende dat datgene hen helpen kon, wat hen zeker ten verderve moest brengen, en de hoogste eer gevende aan hetgeen zij met de uitersten afschuw en verfoeiing moesten beschouwen. Zij zeggen: Zo waarachtig als uw god van Dan leeft, het was het andere gouden kalf, een doof, dood afgodsbeeld, en toch hadden zij het lief en vereerden het, alsof het de levende en ware God was. Zij zeggen: Zo waarachtig als de wijze of de weg van Ber-Seba leeft, zij zwoeren bij de godsdienst van Ber-Seba, de weg en wijze van eredienst aldaar, die zij als heilig beschouwden, en daarom zwoeren zij er bij en beriepen er zich op als op een scheidsrechter. Zo zweren de Roomsers bij de Mis, als de weg van Ber-Seba.

2. De verwoesting, waarmee zij bedreigd worden. Die aldus aan afgoden de eer geven, die God alleen toekomt, zullen bevinden, dat de God, die zij beledigen, daardoor hun vijand wordt, zodat zij zullen vallen, en de goden, die zij dienen, kunnen hun niet ter zijde staan als vrienden, zodat zij niet weer zullen opstaan. Zij zullen bevinden, dat God ijverig is en gekrenkt door de onwaardige behandeling, Hem aangedaan, en dat Hij overwinnen zal en dat het nutteloos is met Hem te twisten

HOOFDSTUK 9

1 Ik zag den Heere staan op het altaar, en Hij zeide: Sla dien knoop, dat de posten beven, en doorkloof ze allen in het hoofd; en Ik zal hun achterste met het zwaard doden; en vliedende zal onder hen niet ontvlieden, noch de ontkomende onder hen behouden worden.

2 Al groeven zij tot in de hel, zo zal Mijn hand ze van daar halen, en al klommen zij in den hemel, zo zal Ik ze van daar doen nederdalen.

3 En al verstaken zij zich op de hoogte van Karmel, zo zal Ik ze naspeuren en van daar halen; en al verborgen zij zich van voor Mijn ogen in den grond van de zee, zo zal Ik van daar een slang gebieden, die zal ze bijten.

4 En al gingen zij in gevangenis voor het aangezicht hunner vijanden, zo zal Ik van daar het zwaard gebieden, dat het hen dode; en Ik zal Mijn oog tegen hen zetten ten kwade, en niet ten goede.

5 Want de Heere HEERE der heirscharen is het, Die het land aanroert, dat het versmelte, en allen, die daarin wonen, treuren; en dat het geheel oprijze als een rivier, en verdronken worde als door de rivier van Egypte.

6 Die Zijn opperzalen in den hemel bouwt, en Zijn benden heeft Hij op aarde gefondeerd; Die de wateren der zee roept, en giet ze uit op den aardbodem; HEERE is Zijn Naam.

7 Zijt gijlieden Mij niet als de kinderen der Moren, o kinderen Israels? spreekt de HEERE. Heb Ik Israel niet opgevoerd uit Egypteland, en de Filistijnen uit Kafthor, en de Syriers uit Kir?

8 Ziet, de ogen des Heeren HEEREN zijn tegen dit zondig koninkrijk, dat Ik het van den aardbodem verdelge; behalve dat Ik het huis Jakobs niet ganselijk zal verdelgen, spreekt de HEERE.

9 Want ziet, Ik geef bevel, en Ik zal het huis Israels onder al de heidenen schudden, gelijk als zaad geschud wordt in een zeef; en niet een steentje zal er ter aarde vallen.

10 Alle zondaars Mijns volks zullen door het zwaard sterven; die daar zeggen: Het kwaad zal tot ons niet genaken, noch ons voorkomen.

11 Te dien dage zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten, en Ik zal haar reten vertuinen, en wat aan haar is afgebroken, weder oprichten, en zal ze bouwen, als in de dagen van ouds;

12 Opdat zij erfelijk bezitten het overblijfsel van Edom, en al de heidenen, die naar Mijn Naam genoemd worden, spreekt de HEERE, Die dit doet.

13 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat de ploeger den maaier, en de druiventreder den zaadzaaier genaken zal; en de bergen zullen van zoeten wijn druipen, en al de heuvelen zullen smelten.

14 En Ik zal de gevangenis van Mijn volk Israel wenden, en zij zullen de verwoeste steden herbouwen en bewonen, en wijngaarden planten, en derzelve wijn drinken; en zij zullen hoven maken, en derzelve vrucht eten.

15 En Ik zal ze in hun land planten; en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit hun land, dat Ik hunlieden gegeven heb, zegt de HEERE, uw God.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Het oordeel, waarmee bedreigd wordt, en waaraan de zondaars niet zullen ontkomen, vers 1-5, waarmee de Almachtige hen treffen zal, vers 5, 6, dat het volk Israël verdiend heeft als een zondig volk, vers 7, 8, en toch zal het niet de volkomen ondergang van hun volk zijn, vers 8, want een overblijfsel van goede mensen zal ontkomen vers 9, maar de goddelozen zullen omkomen, vers 10.

II. De belofte van genade, die in het laatste van de dagen geschonken zal worden, vers 11-15, zoals blijkt uit de toepassing er van op de dagen van de Messias, Handelingen 15:16. En met die troostrijke beloften, na al de voorafgaande vermaningen en bedreigingen, besluit het boek.

Amos 9:1-15

Wij zien hier, hoe de rechtvaardigheid Gods het vonnis velt over een godtergend volk.

1. Met hoeveel plechtigheid het vonnis geveld wordt. De profeet zag in een gezicht de Heer op het altaar staan, vers 1, het brandofferaltaar, want de Heer heeft een slachtoffer en zeer velen moeten vallen als het slachtoffer van Zijn rechtvaardigheid. Hij is niet meer tussen de cherubim en het verzoendeksel, maar staat op het altaar, de rechterstoel, waarop het vuur van God placht neer te delen, om de offers te verteren. Hij staat op het altaar, om te laten zien, dat de reden van Zijn twist met dit volk hun ontheiliging van Zijn heilige dingen was, hier staat Hij om de smaad van Zijn altaar te wreken, en eveneens om te betekenen, dat de zonde van het huis Israëls, als die van het huis van Eli, in van de eeuwigheid niet verzoend zal worden door slachtoffer of door spijsoffer, I Samuel 3:14. Hij staat op het altaar om het offeren te beletten. Het bevel, dat nu gegeven wordt, is: Sla die knoop, sla hem met een slag, dat de posten beven, doorkloof ze in het hoofd, allen, niet een uitgezonderd, werp de poort van Gods huis neer, of van de voorhoven van Zijn huis, ten teken hiervan, dat Hij het verlaat, en het in de steek laat, en dan zal het oordeel van alle kanten over het huis komen. Of het betekent de verwoesting, in de eerste plaats van hen, die voor het volk de deurposten van de verdediging moeten zijn, zodat het na hen verbreking als een stad zonder poorten en grendels is. Sla de koning, die als de knoop is dat vorsten, die als de posten zijn, beven, doorkloof ze in het hoofd, houw ze neer, allen zonder uitzondering als hout voor het vuur, Ik zal hun achterste met het zwaard doden hun nakomelingschap, hen en hun familie, of hun minste, hen en allen, die onder hen staan, of: Ik zal ze allen slaan, hen en allen, die van hen over zijn, tot de laatste man toe, de slachting zal algemeen zijn. Er is geen kans om te blijven leven voor degenen, van wie God gezegd heeft: Ik zal ze doden, en wie zal bestaan voor zijn zwaard?

2. De doeltreffende maatregelen, die genomen worden, opdat niemand aan de uitvoering van dit vonnis ontkomt. Daarover wordt hier uitgeweid, tot waarschuwing voor allen, die de Heer tot ijver verwekken. Zondaars moeten het weten en beven, er valt evenmin te vlieden voor God, als met Hem te twisten. Als Zijn oordelen met een last komen, zullen zij evenzeer de snelle inhalen, die er aan denkt te ontkomen, als de sterke overweldigen, die er tegen bestand denkt te zijn, vers 3. Die van hen vlieden en het op een lopen zetten, zullen spoedig buiten adem zijn, en zullen niet buiten bereik van het gevaar komen, want de goddelozen vlieden waar geen vervolger is, maar zij kunnen niet ontvlieden, als God hen vervolgt als vlieden zij ook snel van Zijn hand. Ja de ontkomende onder hen, die denkt dat hij ontkomen is, zal niet behouden worden. Het kwaad zal de zondaars vervolgen en hen inhalen. Daarover wordt hier uitgeweid, dat, waar de zondaars ook een schuilplaats zoeken tegen Gods rechtvaardigheid, zij hen achterhalen zal, en dat hun toevlucht een toevlucht van de leugen zal blijken. Wat David zegt van Godsalomtegenwoordigheid, Psalm 139:7-10, wordt hier gezegd van de uitgebreidheid van Gods macht en rechtvaardigheid.

a. De hel zelf zal hen niet kunnen verbergen, vers 2 : "Al groeven zij tot in de hel, tot in het middelpunt van de aarde, of de duisterste schuilhoeken daarvan, toch zal Mijn hand ze van daar halen, en ze te voorschijn brengen om ze tot openbare gedenktekenen van de goddelijke rechtvaardigheid te maken." Voor de rechtvaardige is het graf een schuilplaats tegen de boosheid van de wereld, Job 3:17, maar voor de goddeloze zal het geen schuilplaats zijn tegen de rechtvaardigheid van God, van daar zal Gods hand ze halen, als zij op de grote dag zullen opstaan tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing.

b. De hemel zal hen niet buiten het bereik van Gods oordelen plaatsen, evenmin als de hel hen verbergen kan evenmin zal de hemel het doen. Al klommen zij in de hemel in hun trots en zelfbedrog toch zal Ik ze van daar doen neerdalen. Die God door Zijn genade in de hemel brengt, zullen nimmermeer neerdalen, maar die zelf daarin opklimmen in hun verwatenheid en zelfvertrouwen, zullen nederdalen en van schaamte vervuld worden.

c. De hoogte van Karmel, één van de hoogste delen van het stof van de aarde in dat land, zal hen niet beschermen: al verstopten zij zich daar, waar zij zich verbeeldde, dat niemand hen zoeken zal, toch zal Ik ze naspeuren en van daar halen, noch de dichtste bossen, noch de donkerste holen op de hoogte van Karmel, zal hen kunnen verbergen.

d. De grond van de zee zal hen niet kunnen verbergen, al denken zij zich daar te verstoppen, zelfs daar zullen Gods oordelen hen vinden, en hen treffen: Van daar zal Ik een slang gebieden, die zal ze bijten, de kronkelende slang, de draak, die in zee is, Jesaja 27:1. Oordeel en dood zullen zij vinden, waar zij een schuilplaats en bescherming hoopten te vinden, duiken zal hen even weinig baten als klimmen.

e. Ver verwijderde landen zullen hen niet als vrienden behandelen, en kleine oordelen zullen hen niet vrijstellen van grotere, vers 4 :Al gingen zij in gevangenis voor het aangezicht van hun vijanden, die hen naar verafgelegen plaatsen voeren, en hen onder hun eigen volk verstrooien waaronder zij verloren schijnen te gaan, toch zal het hun niet baten: Ik zal van daar het zwaard gebieden, dat het hen dode, het zwaard van de vijand, of elkaars zwaarden. Als God oordeelt, zal Hij overwinnen. Wat dit alles veroorzaakt, hun ontkoming onmogelijk en hun ondergang onvermijdelijk maakt, is, dat God Zijn oog tegen hen zetten zal ten kwade en niet ten goede. Zijn ogen zijn in alle plaatsen, op alle mensen en op alle wegen van mensen, op sommigen ten goede, om zich sterk te houden voor hen, maar op anderen ten kwade om acht te geven op hun zonden, Job 13:27, en iedere gelegenheid waar te nemen hen voor hun zonden te straffen. Ongelukkig inderdaad is het lot van degenen, tegen wie Gods leiding en al haar beschikkingen, tot hun nadeel werken.

3. Welk een groot en machtig God het is, die dit vonnis over hen velt, en de uitvoering er van in Zijn eigen hand neemt. Bedreigingen zijn min of meer geducht naar gelang van de macht van hem, die dreigt. Wij lachen in machteloze toorn, maar dat is Gods toorn niet, Zijn toorn is almachtig. Wie kent Zijn kracht? Wat Hij tevoren gezegd had, dat Hij zou doen, wordt hier herhaald, Hoofdstuk 8:8 dat Hij het land aanroeren zou, dat het versmolt, en, dat allen, die er in wonen, treuren zouden, dat het oordeel geheel oprijzen zou als een rivier, en, dat het land verdrinken en onder water lopen zou, als door de rivier van Egypte, vers 5. Maar is Hij in staat Zijn woord gestand te doen? Ja zeker is Hij dat, Hij roert het land aan en het smelt, Hij roert de bergen aan en zij roken, Hij kan het met het grootste gemak doen, want,

a. Hij is de Heer van de heerscharen, die op zich neemt het te doen, de God, die alle macht in handen heeft, en alle scheepsel tot Zijn dienst en bevel, die ze alle gemaakt heeft, en hun verschillende eigenschappen gegeven, en van hen en hun kracht gebruik maakt naar believen. Zeer ongelukkig is het lot van hen, die de Heer van de heerscharen tot tegenstander hebben, want zij hebben heerscharen tegen zich, de hele schepping is met hen in oorlog.

b. Hij is de Schepper en Bestuurder van de hogere wereld: Hij is het, die Zijn opperzalen in de hemel bouwt de hemelsferen boven elkander, als zovele verdiepingen van een hoog en statig paleis. Zij zijn Zijne, want Hij heeft ze gebouwd in de beginne, toen Hij zeide: Daar zij een

uitspansel, en hij maakte dat uitspansel, en Hij bouwt ze nog steeds, bij voortdurend, niet, dat zij herstel nodig hebben, maar door Zijn bestuur houdt Hij ze nog steeds in stand, Zijn macht vormt de zeilen des hemels, waardoor hij gedragen wordt. Hij, die over die opperzalen gebiedt, moet zeker gevreesd worden, want van daar, als uit een kasteel, kan Hij bliksemen op Zijn vijanden, of grote hagelstenen op hen werpen, als op de Kanaänieten, of de sterren, het meubilair van die opperzalen, uit haar loopplaatsen doen strijden tegen hen, als tegen Sisera.

c. Hij heeft eveneens het bestuur en gebieden over de lagere wereld, waarin wij wonen, de aardbol, beide zee en aarde, zodat Hij hen tegenkomen zal op iedere weg, waarop Zijn vijanden denken te ontsnappen, en hen overwinnen, als zij tegenstand bieden. Menen zij Hem te land te kunnen bevechten? Hij heeft Zijn bende op de aarde geplunderd, Zijn keurbende, die tot Zijn beschikking staat en waarvan Hij gebruik maakt tot bescherming van Zijn onderdanen en tot kastijding van Zijn vijanden. Alle schepselen op aarde vormen een bundel, zoals in de kanttkening staat, een pijlenbundel, waaruit Hij neemt wat Hem behaagt om de vervolgers te treffen, Psalm 7:14. Zij zijn allen één leger, één lichaam, zo nauw zien zij verbonden en met zoveel eenheid en eenstemmigheid handelen zij tot bereiking van het doel van hun Schepper. Menen zij Hem ter zee te kunnen bevechten? Hij zal hem daar te sterk zijn, want Hij heeft de wateren van de zee tot Zijn beschikking, zelfs de golven, de meest onstuimige, oproerige wateren, gehoorzamen Hem. Hij roept de wateren van de zee in de loop van Zijn gewone leiding, Hij doet de dampen opklimmen uit de zee, giet ze uit op de aardbodem, als regen, de kleine regen en de grote regen van Zijn kracht, dit werd tevoren vermeld als een reden om de Heer te zoeken, Hoofdstuk 5:8, en Hem tot onze Vriend te maken, zoals het hier wordt genoemd als een reden om Hem te vrezen en om Hem niet tot onze vijand te begeren.

4. Hoe rechtvaardig het is, dat God dit vonnis over het volk van Israël velt. Hij vernietigt ze niet door een daad van soevereiniteit, maar door een daad van rechtvaardigheid, want, vers 8, het is een zondig koninkrijk, en de ogen des Heeren zijn er op en zien, dat het zo is, Hij ziet hoe zondig het is, en daarom zal Hij het van de aardbodem verdelgen. Als die koninkrijken, die in naam en belijdenis heilige koninkrijken waren en koninkrijken van priesters, zoals Israël, zondige koninkrijken worden, dan kan men niet anders verwachten dan dat ze afgesneden en aan hun lot overgelaten worden. Zondige koninkrijken, zondige geslachten en zondige personen moeten weten, dat de ogen des Heeren op hen zijn en al hun goddeloosheid zien en er aantekening van houden voor de dag van afrekening en vergelding. En zie nu, hoe weinig dit koninkrijk bij God in tel is, daar het een zondig koninkrijk is, vers 7.

A. Van de betrekking, waarin Hij tot hen stond: Zijt gij Mij niet als de kinderen van de Moren, gij kinderen Israëls? Een droeve verandering! De kinderen Israëls worden als de kinderen van de Moren.

a. Dat waren zij zelf reeds, dat was hun zonde. Het is iets, dat grotelijks betreurd moet worden, dat de kinderen Israëls dikwijls als de kinderen van de Moren worden, de kinderen van godzalige ouders ontaarden en worden het omgekeerde van degenen, die voor hen geweest zijn. Die welopgevoed, en onderwezen waren in de kennis en vreeze des Heeren, en een goed begin maakten en veel beloofden, werpen hun belijdenis overboord en worden zo slecht als de ergsten. Hoe is het goud verdonkerd!

b. Zij waren het in Gods oog, en dat was hun straf. Hij telde ze niet meer, al waren zij kinderen Israëls, dan of zij kinderen van de Moren waren. Wij lezen in de aanhef van Psalm 7 van een kusch, wat door sommigen als Moor verstaan wordt, en toch was hij een Benjaminit. Die

door geboorte en belijdenis kinderen Israëls zijn, worden, als zij ontaarden, goddeloos en verachtelijk, en zijn voor God niets meer dan de kinderen van de Moren. Dit betekent de verwerping van de ongelovige Joden in de dagen van de Messias omdat zij de leer van Christus niet omhelsden werd het koninkrijk Gods van hen genomen, zij werden beroofd van hun kerk en uit het verbond geworpen, zij werden als kinderen van de Moren, Hij verwerpt hen, en hun diensten.

B. Zie hoe licht Hij de gunsten telt, die Hij hun geschonken had, zij dachten, dat Hij hen niet kon en niet zou verwerpen, en hen op een lijn stellen met andere volken, omdat Hij voor hen gedaan had, hetgeen Hij voor andere volken niet gedaan had, waardoor Hij naar hun mening aan hen gebonden was, zodat Hij hen nimmer verlaten kon. "Neen", zegt Hij, "de aan u bewezen gunsten onderscheiden u niet zozeer als gij wel denkt: Heb Ik Israël niet opgevoerd uit Egypteland? Dat heb Ik gedaan, het is zo maar Ik heb eveneens de Filistijnen uit Kafter, of Cappadocië gebracht, waar zij inboorlingen, of gevangenen, of beide waren, zij werden genoemd het overblijfsel van het eiland, of land Kafter, Jeremia 47:4, en de Filistijnen en de Kafterieten worden tezamen genoemd, Genesis 10:14. Op gelijke wijze werden de Syriërs opgevoerd van Kir, toen zij daarheen weggevoerd waren, 2 Koningen 16:9. Als Gods Israël de bijzonderheid van Zijn heiligheid verliest, verliest het de bijzonderheid van Zijn voorrechten, en wat bedoeld was als een gunst van bijzondere genade zal in een ander licht komen te staan, zal van karakter veranderen, en zal een daad van algemene genade worden, als de gelovigen zich gelijk maken aan de wereld, zal God hen met de wereld op een lijn stellen. En, als wij niet leven in overeenstemming met de verplichting, die wij aan Gods gunsten hebben, verbeuren wij de eer en de troost er van.

5. Hoe goedgunstig God scheiding zal maken tussen het kostelijke en het snoode ten dage van de vergelding. Hoewel de goddeloze Israëlieten zullen zijn als de goddeloze Moren, en hun naam van Israëlieten hun niet baten zal, toch zullen de vrome Israëlieten niet als de goddeloze zijn, neen, de Rechter van de ganse aarde zal recht doen, verre van te doden de rechtvaardige met de goddeloze, Genesis 18:25. Zijn ogen zijn tegen dit zondig koninkrijk, om er diegenen uit te zoeken, die zich rein gehouden hebben en tegen de storm oproeien, die zuchten en kermen om de gruwelen van hun land, zij zullen een teken ontvangen ter behoudenis, zodat de verwoesting niet volkomen zal zijn: Ik zal het huis Jakobs niet ganselijk verdelgen, niet allen tegelijk, goeden en bozen tezamen, maar Ik zal onderscheid maken, zoals een rechtvaardig rechter betaamt. Het huis van Israël zal geschud worden gelijk als zaad in een zeef, zij zullen met snelheid heen en weer gedreven, gestoten en geschud worden, maar steeds in Gods handen, in Zijn beide handen, zoals de zeef in de handen van de zifter vers 9 :Ik zal het huis Israëls onder alle de heidenen schudden. En overal waar zij geschud en verstrooid zijn, zal God het oog op hen hebben, en zorgen, scheiding te maken tussen het koren en het kaf, wat zijn bedoeling was met het ziften.

a. Van de rechtvaardigen onder hen, die als deugdlijk koren zijn, zal geen een omkomen, zij zullen verlost worden van of door de gemeenschappelijke rampen van het koninkrijk, niet een steentje zal er ter aarde vallen, zodat het vergeten en zoek raakt, want het goede koren is zwaar in vergelijking met het kaf. Welke schuddingen er ook in de wereld mogen zijn, God zorgt en zal op doeltreffende wijze zorgen, dat niemand, die in waarheid de Zijne is, waarlijk ongelukkig is.

b. De goddelozen onder hen, die verhard zijn in hun zonden, zullen allen omkomen, vers 10. Zie welk een toppunt van goddeloosheid zij hebben bereikt. Zij zeggen: Het kwaad zal ons niet

genaken, noch ons voorkomen. Zij denken, dat zij onschuldig zijn, en geen straf verdienen, of dat de belijdenis, die zij doen van hun verhouding tot God hen van straf ontheffen en er tegen beveiligen zal, of dat zij in staat zullen zijn de oordelen van God het hoofd te bieden, dat zij zo snel er aan zullen ontvlieden, dat zij hen niet zullen genaken, of dat zij zo waakzaam er tegen op hun hoede zullen zijn, dat zij hen niet zullen voorkomen of verrassen. Hoop op straffeloosheid is de bedrieglijke toevlucht van de onboetvaardige. Maar zie waartoe het tenslotte komen zal: Alle zondaars, die zichzelf aldus vleien en God honen, zullen door het zwaard sterven, het oorlogszwaard, dat voor hen het zwaard van de goddelijke wraak zal zijn, ja, al zijn het ook de zondaars van Mijn volk, want hun belijdenis zal hen niet beschermen. Het kwaad is dikwijls het dichtst bij hen, die het het verst van zich afschuiven.

Van Hem, van Wie alle profeten getuigenis geven, geeft ook deze profeet, hier aan het slot getuigenis, en spreekt van die dag, die dagen, die zullen komen, waarin God grote dingen zal doen voor Zijn kerk, door de oprichting van het koninkrijk van de Messias, welks verwerping door de Joden in de voorgaande verzen voorspeld werd, en tevens om die reden de verwerping van de Joden zelf. De belofte hier wordt toegepast op de planting van de christelijke kerk, waarin zij vervuld is, Handelingen 15:15-17. Beloofd wordt,

I. Dat door de Messias het koninkrijk van David zal hersteld worden, vers 11, de tabernakel van David wordt het genoemd, dat is Zijn huis en geslacht, dat, hoewel groot en stevig, toch, in vergelijking met het koninkrijk van de hemelen, gering en onvast was als een tent. De strijdende kerk, in haar tegenwoordige staat, wonende als in herderstenten om te weiden, als in soldatententen om te strijden, is de tabernakel van David. Gods tabernakel wordt die van David genoemd, omdat David verlangde in eeuwigheden in Gods tabernakel te verkeren, Psalm 61:5.

1. Deze tenten waren vervallen en omgevallen, het koninklijke geslacht was zo verarmd zijn macht verkort, zijn eer bevlekt en in 't stof geworpen, want velen van dat geslacht waren ontaard, en verloren in de gevangenschap hun koninklijke vaardigheid. Grote bressen werden er in gemaakt en ten slotte werd het in puin gelegd. Zo was het met de kerk van de Joden, in haar laatste tijd verloor zij haar heerlijkheid, zij was als een vernielde en verscheurde tent, ten opzichte, beide van zuiverheid en voorspoed.

2. Door Jezus Christus werden deze tabernakeles opgericht en herbouwd. In Hem had Davids verbond met God zijn vervulling, en de heerlijkheid van dat huis, die niet alleen bezwalkt, maar geheel gezonken was, herleefde, de scheuren werden gedicht en wat aan haar afgebroken was, weer opgericht als in de dagen van ouds, ja, de geestelijke heerlijkheid van het geslacht van Christus overtrof ver de tijdelijke heerlijkheid van het geslacht van David, toen dat het toppunt van zijn bloei had bereikt. In Hem had Gods verbond met Israël eveneens zijn vervulling, en in de kerk van het Evangelie werd Gods tabernakel onder de mensen wederom opgericht, en uit de puinhopen van de Joodse staat opgebouwd. Dat wordt aangehaald op de eerste kerkvergadering te Jeruzalem ten opzichte van de roeping van de heidenen, om uit hen een volk aan te nemen voor Zijn naam. Zo lang de wereld bestaat, zal God er een kerk hebben, en als zij op de een plaats en onder het een volk instort, zal zij elders weer opgericht worden.

II. Dat dat koninkrijk uitgebreid zal worden en zijn gebied zich ver zal uitstrekken door de toetreding van vele landen, vers 12, dat het huis van David het overblijfsel van Edom, en alle de heidenen bezitten zal, dat wil zeggen, dat Christus ze hem geven zal tot zijn erfdeel, en de einden van de aarde tot zijn bezitting, Psalm 2:8. Die vreemdelingen en vijanden geweest waren zullen gewillige getrouwe onderdanen worden van de Zone Davids, zullen tot de kerk

worden toegedaan, of dezulken van hen die naar Mijn naam genoemd worden, spreekt de Heer, dat is, die tot de uitverkiezing van de genade behoren en verordend zijn tot het eeuwige leven, Handelingen 13:48, want het geldt zowel van de heidenen als van de Joden, dat de uitverkorenen het verkregen hebben, en de anderen verhard zijn geworden, Romeinen 11:7. Christus is gestorven, opdat Hij de kinderen Gods die verstrooid waren, bijeen zou vergaderen, die naar Mijn naam genoemd worden, zoals hier staat. De belofte is voor allen die daar verre zijn, namelijk zovelen als er de Heer onze God toe roepen zal, Handelingen 2:39 Jakobus verklaart dit als een belofte, dat de overblijvende mensen de Heer zoeken zullen, en alle de heidenen, over welke Mijn naam aangeroepen is. Maar kan op deze belofte staat gemaakt worden? Ja, de Heer zegt het, de Heer doet het, die het doen kan, die besloten heeft het te doen, Wiens machtige genade gebezigd wordt om het te doen, en bij Wie zeggen en doen niet twee zijn, zoals bij ons.

III. Dat in het koninkrijk van de Messias rijkdom en overvloed zal zijn van alle goede dingen, die het land voortbrengt, vers 13 : De ploeger zal de maaier genaken, dat wil zeggen: er zal ieder jaar zo'n overvloedige oogst zijn, en zoveel koren binnen te halen, dat hij de hele zomer duren zal, tot aan de herfst toe, als wanneer het tijd is om opnieuw te beginnen te ploegen, en op dezelfde wijze zal de druivenoogst duren tot de zaaitijd, en er zal zo'n overvloed van druiven zijn, dat ook de bergen van zoete wijn zullen druipen in de vaten van de plukkers, en de heuvels, die naakt en kaal waren, zullen vochtig worden en smelten van de vetheid en vruchtbaarheid van de grond. Vergelijk dit met Joël 2:24 en 3:18. Dit moet zeker verstaan worden van de overvloed van geestelijke zegeningen in hemelse dingen, waarmede allen gezegend zijn en zullen worden, die in oprechtheid tot Christus en de kerk zijn toegedaan, zij zullen overvloedig vervuld worden van de goedheid van Gods huls van de genade en vertroosting van Zijn Geest zij zullen brood hebben, het brood des levens om hun hart te sterken, en de wijn van de goddelijke vertroosting om hen vrolijk te maken-inderdaad spijs en drank-, kortom alle weldaden die tot de zielen van de mensen komen van het Woord en de Geest van God. Deze waren lang beperkt geweest tot de wijngaard van de Joodse kerk, goddelijke openbaring en de kracht, die er mee gepaard gaat, werden alleen binnen die kring gevonden, maar in de tijden van het Evangelie zullen de bergen en heuvels van de heidenwereld met deze voorrechten verrijkt worden, door de prediking van het Evangelie van Christus en de belijdenis er van, in welks kracht zij die zullen ontvangen. Toen zeer velen tot het geloof in Christus bekeerd werden, en volken ineens geboren, toen Hij de verkondigers van het Evangelie ten allen tijde deed triomferen in de voorspoed van hun prediking, toen genaakte de ploeger de maaier, en toen de kerken van de heidenen rijk werden in alle rede en in alle kennis, en in alle soorten van geestelijke gaven, 1 Corinthiers 1:5, toen dropen de bergen van zoeten wijn.

IV. Dat het koninkrijk van de Messias dichtbevolkt zal zijn, het land zal vervuld zijn, en de steden eveneens, er zullen monden zijn voor deze spijs, vers 14. Die gevankelijk weggevoerd waren zullen uit hun gevangenschap teruggebracht worden, hun vijanden zullen niet in staat zijn hen vast te houden in het land van hun gevangenschap, ook zullen zij niet geneigd zijn zich daar te vestigen, maar het overblijfsel zal terugkeren, en zal de verwoeste steden herbouwen en bewonen. Zij zullen zich tot christelijke kerken vormen en de zuivere leer, eredienst en tucht onder hen instellen, naar de keur van het Evangelie, waarbij de steden van Christus zelfbestuur hebben ontvangen, en zij zullen de weldaad en de troost durven genieten, zij zullen wijngaarden planten en hoven maken. Al druipen de bergen en heuvels van wijn, en zijn de voorrechten van de kerk van het Evangelie gemeengoed geworden, toch zullen zij omheinen voor zichzelf, niet om deze voorrechten tot een monopolie te maken, maar om zich deze

voorrechten toe te eigenen en te gebruiken, in gemeenschap met anderen, en zij zullen derzelver wijn drinken en derzelver vrucht eten, namelijk van hun eigen wijngaarden en hoven, want die in godsdienstzaken zich inspannen zoals men besloot te doen inzake wijngaarden en hoven, zullen er beide, het voordeel en het genoegen van hebben. Het wenden van de gevangenis van Gods Israël, dat hier beloofd wordt, kan slaan op de vernietiging van de ceremoniële wet, die voor Gods volk lang een juk van de dienstbaarheid was geweest, en hun brengen in de vrijheid, waarmede Christus Zijn kerk heeft vrijgemaakt, Galaten 5:1.

V. Dat het koninkrijk van de Messias zo diep wortel zal schieten in de wereld, dat het nimmer ontworteld worden kan, vers 15 : Ik zal ze in hun land planten. Gods geestelijk Israël zal door de rechterhand van God zelf geplant worden, in het land, voor hen bestemd en zij zullen niet meer worden uitgerukt, zoals de vroegere Joodse kerk. God zal er hen voor bewaren, dat zij zichzelf er uitwerpen door een volkomen afval en zal beletten, dat zij er uitgeworpen worden door de boosheid van hun vijanden, de kerk moge onteerd zijn zij zal God niet geheel verlaten, zij moge vervolgd worden, maar zij zal niet geheel door God verlaten worden, zodat de poorten de hel door verleiding noch door verschrikking haar overweldigen zullen. Twee dingen verzekeren de voortdoring van de kerk:

1. Gods schenking aan haar: Het is het land, dat Ik hun gegeven heb, en God handhaaft en bevestigt Zijn schenkingen. Het deel, dat Hij Zijn volk gegeven heeft, is het goede deel, dat nimmer van hen genomen zal worden, Hij herroept Zijn schenking niet en alle machten van de wereld en van de hel zullen die niet krachteloos maken.

2. Haar invloed bij Hem: Hij is de Heer uw God, die het gezegd heeft, en Zijn woord gestand zal doen, de Uwe, o Israël! die in eeuwigheid regeren zal als de Uwe van geslacht tot geslacht. En omdat Hij leeft, zal de kerk eveneens leven.